

Despre Domnul Iisus Hristos

Prefața autorului

Cu ani în urmă au fost publicate cinci lucrări de mici dimensiuni, și anume:

1. [Raiul și iadul](#);
2. *Doctrina Noului Ierusalim*;
3. [Judecata de Apoi](#);
4. *Calul alb*;
5. *Planetele și pământurile din univers*.

În aceste lucrări au fost arătate multe lucruri necunoscute până atunci. Acum, din porunca Domnului, care mi S-a revelat, următoarele lucrări vor fi date spre publicare:

Doctrina Noului Ierusalim despre Domnul;

Doctrina Noului Ierusalim despre Scripturile Sacre;

Doctrina Vieții pentru Noul Ierusalim, de la poruncile Decalogului;

Doctrina Noului Ierusalim despre Credință;

O continuare despre Judecata de Apoi;

Înțelepciunea angelică despre Providența Divină;

Înțelepciunea angelică despre Omnipotența, Omniprezența, Omnisciența, Infinitatea și Eternitatea Divină;

Înțelepciunea angelică despre Iubirea Divină și despre Înțelepciunea Divină;

Înțelepciunea angelică despre Viață.

[Doctrina Noului Ierusalim](#) se referă la [Doctrina pentru Noua Biserică](#) ce este acum instituită de către Domnul; căci Vechea Biserică a ajuns la capăt, așa cum apare din ceea ce se spune în tratatul despre [Judecata de Apoi](#) (nr. 33-39), precum și din ceea ce se va afirma mai departe în tratatele enumerate mai sus.

Prin Noul Ierusalim, a cărui apariție după Judecată este prezisă în Apocalipsă (capitolul 21), se înțelege Noua Biserică. Aceasta se poate vedea în ultimul capitol al acestui tratat.

Capitolul I

Întreaga Scriptură Sacră vorbește despre Domnul; iar Domnul este Cuvântul.

1. Citim în Ioan:

La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața și viața era lumina oamenilor: și lumina luminează în întuneric, dar întunericul n-a înțeles-o. (Ioan 1:1-5)

Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plină de grație și adevăr. (Ioan 1:14)

Odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. (Ioan 3:19)

Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fiii luminii [...] Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. (Ioan 12:36, 46)

Din aceste pasaje este evident că Domnul este Dumnezeu în eternitate și că Dumnezeu Însuși este Domnul care S-a născut în lume. Căci se spune că Cuvântul era cu Dumnezeu

și că Dumnezeu era Cuvântul; de asemenea, se spune că fără El nimic n-a fost făcut din ceea ce a fost făcut; și iarăși, se spune că Cuvântul a devenit trup... și oamenii L-au privit.

De ce Domnul este numit Cuvântul este foarte puțin înțeles în Biserică. El este numit Cuvântul deoarece Cuvântul semnifică Adevărul Divin sau Înțelepciunea Divină; și Domnul este însuși Adevărul Divin sau însăși Înțelepciunea Divină. Din acest motiv El mai este numit și Lumina, despre care de asemenea se spune că a venit în lume. Întrucât Înțelepciunea Divină și Iubirea Divină sunt una, iar în Domnul au fost una din eternitate, se mai spune și că „*în El era viața și viața era lumina oamenilor*”: viața este Iubirea Divină și lumina este Înțelepciunea Divină. La această unitate se referă afirmația că la început Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Cu Dumnezeu înseamnă în Dumnezeu, căci înțelepciunea este în iubire și iubirea în înțelepciune. În alt loc din Ioan se spune:

Și acum, o Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși, cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea, (Ioan 11:5)

La Tine Însuși înseamnă în Tine Însuși. Astfel, se mai spune: „*și Cuvântul era Dumnezeu*”; și în altă parte, că Domnul este în Tatăl și Tatăl în El; și, de asemenea, că Tatăl și El sunt una.

Acum, întrucât Cuvântul este Înțelepciunea Divină a Iubirii Divine, rezultă că el este însuși Iehova și astfel Domnul, prin care toate au fost făcute din câte au fost făcute; căci toate au fost create de la Iubirea Divină prin intermediul Înțelepciunii Divine.

2. Cuvântul despre care se vorbește aici în mod specific este același cu cel care s-a manifestat prin Moise, prin Profeți și prin Evangheliști, fapt care rezultă cu claritate din aceea că acest Cuvânt este Însuși Adevărul Divin, din care apare toată înțelepciunea îngerilor și inteligența spirituală a oamenilor. Căci îngerii au în ceruri exact același Cuvânt pe care îl au oamenii pe pământ; cu singura mențiune că în lume, la oameni, el este natural, pe când în ceruri este spiritual. Mai mult, întrucât Cuvântul este Adevărul Divin, el face să apară ceea ce este Divin; și el este nu doar de la Domnul, ci este deopotrivă Domnul Însuși, întrucât acest Cuvânt este Însuși Domnul, toate lucrurile în general și în particular ale Cuvântului¹ sunt scrise doar cu privire la El: de la Isaia și până la Maleahi nimic nu există care să nu fie despre Domnul sau, în sens contrar, împotriva Domnului.

Faptul că așa stau lucrurile n-a fost observat până acum de nimeni; cu toate acestea, oricine poate observa aceasta dacă este conștient de acest lucru, se gândește la el în timp ce citește și mai știe că în Cuvânt nu există doar un sens natural, ci și un înțeles spiritual; și că, în această accepțiune spirituală, prin numele de persoane și de locuri se indică ceva ce ține de Domnul și, deci, ceva legat de cer sau de Biserică Lui ori ceva de sens contrar. Acum, întrucât toate lucrurile în general și în particular ale Cuvântului sunt legate de Domnul și întrucât Cuvântul, fiind Adevăr Divin, este Domnul, apare clar de ce se spune „*și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi și noi am privit slava Lui*”; de asemenea, apare clar de ce se spune „*câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fiii luminii [...] Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric*”. Lumina este Adevărul Divin și, deci, Cuvântul. În consecință, oricine, chiar și în ziua de astăzi, care, în timp ce citește Cuvântul, se gândește numai la Dumnezeu și se roagă Lui, primește lumina.

3. De asemenea, se va enunța aici, în câteva cuvinte, despre ce se vorbește în general și în particular cu privire la Domnul în toți Profetii Vechiului Testament, de la Isaia și până la Maleahi:

1. Domnul va veni în lume la plinirea vremii; adică, atunci când El nu va mai fi cunoscut de către iudei și, deci, când nimic nu va mai fi rămas din Biserică; și dacă El nu va

¹ Întrucât în limba engleză termenul *Word* întrunește sensul spiritual (logos) și sensul material (Sfânta Scriptură) ale Cuvântului, am preferat la rândul nostru o traducere unitară, chiar dacă uneori el se referă strict la Biblie (n. t.).

veni atunci în lume și nu Se va revela, omenirea va pieri în moartea veșnică; așa cum El însuși spune în Ioan:

Daca nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre, (Ioan 8:24)

2. Domnul va veni în lume pentru a realiza o ultimă judecată și a supune iadurile care atunci vor predomina. Aceasta se produce prin lupte, adică prin ispitele admise în Natura Sa Umană de la mamă, și apoi prin biruințele continue; iar dacă iadurile nu ar fi astfel biruite, nici un om n-ar putea fi mântuit.

3. Domnul va veni în lume pentru a-Și slăvi Natura Umană, adică pentru a o uni cu Natura Divină care era în El de la concepție.

4. Domnul va veni în lume pentru a pune bazele unei noi Biserici, care îl va recunoaște ca Izbăvitor și Mântuitor și care, prin iubire și credință față de El, va fi izbăvită și mântuită.

5. De asemenea, el va face după aceea ordine în rai, pentru ca acesta să fie una cu Biserica.

6. Patimile crucii vor fi ultima luptă sau ispită, iar prin intermediul ei El va birui complet iadurile și își va slăvi deplin Natura Umană.

Faptul că Cuvântul nu vorbește despre nici un alt subiect se va vedea în micul tratat ce va urma, [privitor la Sfânta Scriptură](#).

4. Mărturie la aceasta voi aduce, în acest prim capitol, doar acele pasaje din Cuvânt unde se vorbește despre *ziua aceea, în ziua aceea și în vremea aceea*, unde *zi și vreme* se referă la Venirea Domnului, în Isaia:

*Se va întâmpla în ultimele zile că muntele (casei) lui Iehova*² va fi întemeiat în vârful munților. (2:2) Doar Iehova va fi înălțat în ziua aceea.*

Ziua lui Iehova Savaot va fi asupra tuturor celor care sunt mândri și trufași. (2:11, 12)

În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și de aur. (2:20) În ziua aceea Domnul Iehova le va lua podoabele. (3:18) În ziua aceea se va arăta mlădița lui Iehova în podoabă și în slavă. (4:2) În vremea aceea va fi un vuiet împotriva lui și toți vor arunca privirea spre pământ și, iată, întuneric și neliniște, și lumina se va întuneca întocmai ca o noapte. (5:30)

În vremea aceea Iehova va rade trecerile râului. În vremea aceea [omul] va hrăni [o junincă și două oi]. (7:20, 21) În vremea aceea tot locul va fi... plin de spini și de bălării. (7:23) Ce veți face în acea vreme de cercetare... care va veni? (10:3) În vremea aceea... Israel... se va sprijini pe Iehova, Sfântul lui Israel, într-o adevăr. (10:20)

În vremea aceea va exista o rădăcină din Iesei, care va fi ca un steag pentru popoare; [V. T. pe ea] o vor căuta popoarele și sălașul Lui va fi plin de slavă.

Mai ales în acea vreme Domnul va căuta din nou pe cei rămași din poporul Său. (11:10, 11)

În vremea aceea veți zice: O, Iehova, Te voi lăuda. [...] În vremea aceea vei zice: Lăudați-L pe Iehova, chemați numele Lui. (12:1, 4)

Vremea lui Iehova este aproape; ea va veni ca o pustiire de la Shaddai [V.T. cel Atotputernic]. (13:6)

Voi scutura cerul și pământul se va clătina din locul lui în ziua pustiirii și mâniei Lui. (13:13)

Vremea este aproape și va veni, iar zilele ei nu vor zăbovi! (13:22)

² Jehovah. Acesta era cuvântul folosit de iudei pentru a desemna numele Lui, dar aceștia evitau să-l folosească, cu excepția unor situații speciale. Din acest motiv, în unele versiuni ale Vechiului Testament s-a folosit cuvântul Domnul în loc de Jehovah, care apare în original, (n. t.).

Va fi în ziua aceea că mărirea lui Iacov se va împușina. (17:4)
În vremea aceea omul își va întoarce privirea către Ziditorul său și ochii... către Sfântul lui Israel, (17:7)
În vremea aceea, cetățile de adăpost vor fi precum ramurile pustiite. (17:9)
În vremea aceea va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului. (19:18, 19)
În vremea aceea va fi un drum din Egipt până în Asiria, iar Israel va fi... în mijlocul pământului. (19:23, 24)
Locuitorii insulei vor zice în ziua aceea: Iată, izbăvirea noastră. (20:6)
O zi de tulburare, de zdrobire și de uluire de la Domnul Iehova Savaot. (22:5)
În ziua aceea... Iehova va pedepsi oștirea celor de sus și împărații pământului. După multe zile vor fi ei cercetați.
Luna se va uimi și soarele se va rușina. (24:21-23)
În ziua aceea se va cânta cântarea aceasta în pământul lui Iuda: «Avem o cetate întărită.» (26:1)
În vremea aceea Iehova va cerceta cu sabia Sa.
În ziua aceea i se va răspunde [V. T. cânta] ei: «O vie cu vin pur.» (27:1, 2)
În vremea aceea, Iehova Savaot va fi o cunună de glorie și o diademă. (28:5)
Și în vremea aceea surzii vor auzi cuvintele Cărții și ochii celor orbi vor vedea... în întuneric. (29:18)
Vor fi... pâraie de apă în ziua măcelului groaznic, când turnurile vor cădea. Mai mult lumina lunii va fi precum lumina soarelui... în ziua când Iehova va lega rana poporului Său. (30:25, 26)
Ziua răzbunării lui Iehova și anul răsplăților Sale. (34:8)
Aceste două lucruri vor da peste tine... într-o singură zi: pierderea copiilor și văduvia. (47:9)
Poporul Meu va cunoaște numele Meu; ei vor ști în ziua aceea că Eu sunt Cel care zice: Iată-Mă! (52:6)
Iehova M-a uns... să vestesc anul bucuriei celei bune [V.T. anul acceptabil] a lui Iehova și ziua răzbunării Dumnezeuului nostru; să mângâi pe cei îndoliați. (61:1, 2)
Ziua răzbunării este în inima Mea și anul răscumpărării Mele a sosit. (63:4)
În Ieremia:
În zilele acelea nu vei mai spune [V..T. nu se va mai spune]: Chivotul așezământului lui Iehova.
În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul lui Iehova.
În zilele acelea casa lui Iuda va merge la casa lui Israel. (3:16-18)
În ziua aceea... va încremeni inima regelui și inima căpeteniilor; preoții se vor îngrozi și profeții [se vor minuna]. (4:9)
Ei vor cădea printre cei ce cad în ziua cercetării lor. (8:12)
Iată, vin zile când voi cerceta pe toți cei tăiați [V.T. și pe cei netăiați] împrejur. (9:25)
Nu va scăpa nici unul din ei; căci voi aduce nenorocirea asupra lor... în anul când îi voi pedepsi. (11:23)
Îi voi privi în gât și nu în față [V. T. le voi arăta spatele și nu fața] în ziua nenorocirii lor. (18:17)
Iată, vin zile... când voi da acest loc pustiirii. (19:8)
Iată, vin zile... când voi ridica lui David Odraslă dreaptă care va ajunge Rege.
În zilele acelea [V.T. în zilele lui], Iuda va fi izbăvit și Israel va trăi în liniște. (23:5,
6)
În zilele ce vin veți înțelege inteligența [V. T. o veți considera perfectă]. (23:20)
Iată, vin zilele când voi readuce [robia]. (30:3)

O, vai, căci ziua aceea e mare, și nu va mai fi alta ca ea.

În ziua aceea... îi voi sfărâma jugul... și îi voi rupe lanțurile. (30:7, 8)

Va veni o zi când străjile de pe muntele Efraim vor striga: Sculați-vă și să ne suim în Stan, la Iehova, Dumnezeuul nostru. (31:6) Iată, vin zilele... când voi încheia un legământ nou. (31:31) Iată, vin zilele... când cetatea se va zidi întru slava lui Iehova. (31:38)

Iată, vin zilele... când voi împlini cuvântul bun [V.T. acel lucru bun]. (33:14)

Voi împlini cuvintele Mele spre răul cetății acesteia... în ziua aceea. Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea. (39:16, 11)

Aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, o zi de răzbunare, ca să Se răzbune pe vrăjmașii săi. (46:10)

Ziua pieririi lor a venit asupra lor, și timpul pedepsirii lor. (46:21) Voi aduce din nou pe Moab în robie în zilele din urmă. (48:47) Vor cădea tinerii lui pe ulițele lui și toți bărbații (vir) de război vor pieri în ziua aceea. (49:26)

În zilele acelea și în vremea aceea... vor veni fiii lui Israel și împreună cu ei vor merge și fiii lui Iuda... și vor căuta pe Iehova, Dumnezeuul lor. (50:4)

În zilele acelea și în vremea aceea... se va căuta nedreptatea lui Israel și nu se va afla. (50:20)

Ei sunt plini de vanitate, lucrare a rătăcirii: în vremea pedepsirii lor ei vor pieri. (51:18) În Iezechiel: Un sfârșit a venit, sfârșitul a venit... A sosit nenorocire asupra ta... a venit vremea, ziua tulburării este aproape. (7:6, 7)

Iată ziua, iată, a venit; dimineța a trecut; toiagul înflorește, trufia înmugurește. (7:70)

A venit ziua, se apropie vremea:... peste toată mulțimea lor. (7:12) Argintul și aurul lor nu-i va scăpa în ziua mâniei lui Iehova. (7:19) Ei au zis (cu privire la prooroc): Viziunea profetică pe care a avut-o el se va împlini după multe zile și el proorocește pentru niște vremuri îndepărtate. (12:27)

Ei nu vor sta tare la luptă în ziua mâniei lui Iehova. (13:5)

Și ție, căpetenie nelegiuită și rea a lui Israel, căreia ți-a venit ziua acum, când neleguirea ta a ajuns la culme... (21:25, 29)

Cetatea varsă sânge în mijlocul ei, ca să-i vină vremea. ...și tu ți-ai apropiat zilele și ai ajuns la sfârșitul anilor tăi. (22:3, 4)

În ziua când le voi fi luat puterea lor...

Nu în ziua aceea va veni la tine cel scăpat de acolo, care îți va aduce știrea?

În ziua aceea se va deschide gura ta către cel scăpat. (24:25-27)

În ziua aceea voi face să crească cornul casei lui Israel. (29:21)

Plângeți, vai zilei aceleia! Căci se apropie ziua lui Iehova, ziua lui Iehova e aproape, ziua cea întunecată; vine vremea neamurilor. (30:2,3)

În ziua aceea vor merge vestitori de la mine. (30:9)

În ziua aceea, când vei coborî în iad (V. T. când s-a coborât el în locuința morților). (31:15) Îmi voi căuta turma... în ziua când aceasta e în mijlocul turmei tale... și o voi scăpa din tot locul, chiar de va fi fost împrăștiată, în ziua înnourată și a întunericului greu. (34:11, 12)

În ziua aceea, când vă voi curăța de toate fărădelegile voastre. (36:33)

Profește și spune [lui Gog]... Nu este așa că în ziua când poporul meu Israel va trăi în siguranță, tu vei ști aceasta? (38:14)

În zilele din urmă te voi ridica împotriva țării mele.

În ziua aceea, când Gog va veni împotriva țării... în focul mâniei mele [am spus]. Cu siguranță în ziua aceea va fi un mare cutremur de pământ în țara lui Israel. (38:18, 19)

Iată, a venit... aceasta este ziua despre care am vorbit. (39:8)

În ziua aceea voi da lui Gog loc de mormânt în țara lui Israel... și casa lui Israel va cunoaște că Eu sunt Iehova, Dumnezeuul lor, din ziua de astăzi înainte. (39:11, 22)

În Daniel:

Dumnezeu din ceruri a descoperit taine... despre ce se va întâmpla în vremurile din urmă. (2:28)

A venit vremea ca împărăția să fie sub stăpânirea sfinților. (7:22)

Ia aminte... căci viziunea arată vremea sfârșitului. El a zis: Iată, îți voi face cunoscut ceea ce se va întâmpla în vremea din urmă a mâniei: căci în vremea stabilită va fi sfârșitul. (8:17, 19)

Viziunea serii și dimineții... este adevărată: pecetluiește această viziune; căci va fi după multe zile. (8:26)

Am venit să-ți fac cunoscut ce se va întâmpla cu poporul tău la sfârșitul zilelor: căci viziunea este pentru acele zile. (10:14)

Unii dintre înțelepți vor fi încercați (V.T. vor cădea), pentru a se curăța și a se albi până în vremea sfârșitului: căci mai este încă până la vremea rânduită. (11:35)

În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinț care ocrotește pe fiii poporului tău; și va fi vreme de strămtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele... Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. (12:1)

Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până în vremea sfârșitului. (12:4)

Din vremea când va înceta jertfa zilnică și va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. (12:9)

Tu te vei ridica între ai tăi la sfârșitul zilelor. (12:13)

În Osea:

[Puțină vreme mai este... și] voi sfârși regatul casei lui Israel.

Și atunci voi sfărâma arcul lui Israel. (1:4,5)

Mare va fi ziua lui Izreel. (1:11)

În acea zi... tu îmi vei spune: Bărbatul meu. (2:16)

În ziua aceea voi face un legământ pentru ei. (2:18)

Copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Iehova, Dumnezeuul lor, și pe David, regele lor... în zilele din urmă. (3:5)

Veniți, să ne întoarcem către Iehova.

După două zile El ne va da din nou viață, iar în ziua a treia El ne va ridica iarăși și vom trăi în fața Lui. (6:1, 2)

Sosit-au zilele de pedeapsă, venit-au zilele de răsplată. (9:7)

În Ioil:

O, ce zi! Căci aproape este ziua lui Iehova și vine ca o pustiire de la Shaddai (V. T. Cel Atotputernic). (1:15)

Vine ziua lui Iehova, căci iată ea este aproape; o zi de întuneric și de beznă, zi cu nori și cu negură deasă. (2:1, 2)

Ziua lui Iehova este mare și foarte înfricoșătoare; și cine va putea sta împotriva ei? (2:11)

Asupra slujitorilor și slujnicelor îmi voi pogori duhul în acele zile. (2:29)

Soarele se va întuneca și luna va fi roșie ca sângele înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a venirii lui Iehova. (2:31)

Iată, în zilele acelea și în vremea aceea voi duce din nou pe Iuda și Ierusalimul în robie. (3:1)

Ziua lui Iehova este aproape. (3:14)

În vremea aceea, din munți va curge must. (3:18)

În Avdie:

În ziua aceea îi voi pierde pe înțelepții Edemului. Nu te veseli de aceștia în ziua pierderii lor; ...sau a suferințelor lor.

Căci aproape este ziua lui Iehova pentru toate neamurile. (8, 12,15)

În Amos:

Cel viteaz... va fugi dezbrăcat în ziua aceea. (2:16)

În ziua în care voi pedepsi fărădelegile lui Israel. (3:14)

Vai de cei ce doresc ziua lui Iehova!

Ce este ziua lui Iehova pentru voi? Este o zi de întuneric și nu de lumină.

Nu va fi oare ziua lui Iehova întuneric și nu lumină, beznă și nu strălucire? (5:18-20)

Cântările templului se vor prefăce în tânguiri în ziua aceea. (8:3)

În ziua aceea... voi face soarele să apună în miezul zilei și voi întuneca pământul în plină zi. (8:9)

În ziua aceea, fecioarele cele frumoase și flăcării vor leșina de sete. (8:13) ' În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David. (9:11)

Iată, vine ziua... când munții vor picura vin dulce. (9:13)

În Miheia:

În ziua aceea... vă veți lamenta... Suntem nimiciviți cu toții. (2:4)

În zilele cele de pe urmă [se va petrece că] muntele casei lui Iehova se va înălța peste vârful munților. (4:1)

În ziua aceea... voi aduna pe cei chinuți. (4:6)

În ziua aceea... voi tăia caii tăi... și voi distruge carele tale. (5:10)

Ziua vestită de străjile tale și ziua pedepsirii tale a sosit. (7:4)

Vine ziua când zidurile vor fi zidite.

În ziua aceea el va veni la tine. (7:11, 12)

În Avacum:

Este o vedenie pentru un timp hotărât și ea se va împlini la sfârșit... chiar dacă întârzie, așteapt-o; căci ea va veni fără greș, nu va întârzia. (2:3)

O Iehova, fă lucrarea Ta în mijlocul anilor; cu trecerea anilor fă-o cunoscută... Dumnezeu va veni. (3:2)

În Sofonie:

Ziua lui Iehova este aproape.

În ziua sacrificiului lui Iehova, voi pedepsi pe căpetenii și pe fiii regelui.

În ziua aceea voi scormoni Ierusalimul cu făclii.

Ziua cea mare a lui Iehova este aproape.

Zi de mânie este ziua aceea, zi de strâmtorare și de jale, zi de pustiire și de nimicire, zi de întuneric și de beznă, zi de nori și de negură.

Zi cu sunet de trâmbiță și strigăte de război.

În ziua mâniei lui Iehova; tot pământul va fi mistuit... și El va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului. (1:7, 8, 12, 14-16, 18)

Înainte ca furia zilei lui Iehova să vina peste voi.

Poate veți fi feriți în ziua mâniei lui Iehova. (2:2, 3)

Așteptați-Mă... până în ziua când Mă voi scula ca mărturie; căci este judecata Mea.

În ziua aceea nu te vei mai rușina de toate faptele tale.

În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme.

În vremea aceea voi stârpi pe toți asupritorii tăi.

În vremea aceea vă voi aduce înapoi; în vremea aceea vă voi aduna: căci vă voi face de laudă și cu nume. (3:8, 11, 16, 19, 20)

În Zaharia:

Atunci multe popoare se vor uni întru Iehova în ziua aceea. (2:11)

Intr-o singură zi voi îndepărta nedreptatea din țara aceasta.

În ziua aceea... fiecare bărbat dintre voi va pofti pe aproapele său sub vița și sub smochinul său. (3:9, 10)

În zilele acelea zece bărbați ... vor apuca pe un bărbat iudeu de cămașă. (8:23)

Și Iehova, Dumnezeuul lor, îi va izbăvi în acea zi, ca pe turma poporului Său. (9:16)

Legământul Meu a fost stricat în acea zi. (11:11)

În ziua aceea voi preface Ierusalimul în piatră de povară pentru toate popoarele.

În ziua aceea... voi lovi toți caii cu spaimă.

În ziua aceea voi face pe conducătorii lui Iuda ca un vas cu jăratec în mijlocul lemnelor.

În ziua aceea Iehova va întinde ocrotirea Sa asupra celor ce locuiesc în Ierusalim.

În ziua aceea Mă voi sărgui să pierd toate popoarele.

În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim. (12:3, 4, 6, 8, 9,11)

În ziua aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului.

În vremea aceea... voi stârpi din țară numele idolilor.

În ziua aceea se vor rușina proorocii. (13:1, 2, 4)

Iată, vine ziua lui Iehova.

Picioarele Sale se vor sprijini în ziua aceea pe Muntele Măslinilor.

În ziua aceea nu va mai fi lumină și strălucire: ci va fi o zi deosebită pe care Iehova singur o știe, nici zi nici noapte... în vreme de seară va fi lumină.

În ziua aceea ape vii vor izvorî din Ierusalim.

În ziua aceea va fi Iehova unul singur și tot așa și numele Său unul singur.

În ziua aceea va fi [scris] pe copitele cailor: Sfințenie lui Iehova.

În ziua aceea nu va mai fi poporul lui Canaan în casa lui Iehova. (14:1, 4, 6-9, 13, 20, 21)

În Maleahi:

Cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine se va putea ține bine când El se va arăta?

Și vor fi aceștia pentru Mine... în ziua în care îmi voi face bijuteriile [V. T. comoara], (3:2, 17)

Iată, vine ziua care arde ca un cuptor.

Iată, vă trimit [V.T. vă voi trimite] pe Ilie proorocul înaintea venirii zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. (4:1, 3)

În Psalmi:

În zilele Sale cei dreپți vor prospera și pacea va fi deplină...

El va domina de la o mare la alta și de la râu până la marginile pământului. (62:7, 8)

5. În aceste pasaje, prin zi și vreme se înțelege Venirea Domnului. Prin expresiile *o zi* sau *o vreme de întuneric, de beznă, de întunecime, de lipsă de lumină, de pustiire, de sfârșit al nedreptății, și de nimicire* se înțelege Venirea Domnului atunci când El nu va mai fi cunoscut și, deci, când nu va mai rămâne nimic din Biserică. Prin expresiile *o zi crudă și înfricoșătoare, o zi de groază, de mânie, de zgomot mare, de pedeapsă, de sacrificiu, de răsplată, de dezolare, de luptă și de strigăte* se înțelege Venirea Domnului la judecată. [Venirea Sa pentru a institui o nouă Biserică](#), care Îl va recunoaște ca Salvator și Mântuitor, este numită prin expresia *ziua în care singur Iehova va fi adorat; în care El va fi Unul și Unul va fi numele Său; în care Neamul lui Iehova va fi destinat grației și gloriei; în care cei dreپți vor prospera; în care El își va salva turma, o va căuta și va face un nou legământ; în care din munți va curge must și în Ierusalim vor apărea izvoare cu apă vie; în care oamenii vor trebui să caute pe Dumnezeuul lui Israel; și alte expresii similare.*

6. La aceste pasaje pot fi adăugate altele în care se vorbește mai limpede despre Venirea Domnului, cum ar fi:

Domnul însuși îți va da un semn; iată, o fecioară va avea în pântece și va naște un Fiu, și numele Lui va fi „Dumnezeu cu noi” [V. T. Emanuel]. (Isaia 7:14; Matei 1:22, 23)

Un Prunc ni s-a născut nouă și un Fiu ni s-a dat; și stăpânirea se află pe umărul Lui; și se cheamă numele Lui: Cel Minunat, Sfetnic, Dumnezeu, Erou [V.T. Dumnezeu Atotputernic], Părinte al Eternității, Domn al Păcii.

Mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăți pe tronul și peste împărăția lui David... ca s-o întemeieze prin judecată și prin dreptate, de acum și până-n veac. (Isaia 9:6, 7)

O Mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un Lăstar din rădăcinile lui va da.

Și Se va odihni peste El duhul lui Iehova, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sflatului și al tăriei.

Dreptatea va fi ca o cingătoare pentru rărunchii Lui și adevărul ca un brâu pentru coapsele Lui.

Și în vremea aceea Mlădiță cea din rădăcina lui Iesei va fi precum un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălașul Ei va fi plin de slavă. (Isaia 11:1, 2, 5, 10)

Trimiteți miei stăpânitorului țării, trimiteți-i din Petra, prin pustiu, la muntele fiicei Sionului.

Jilțul lui se va întări prin milostivire și pe el va șede în cortul lui David un judecător apărător al pricinii drepte și râvnitor dreptății. (Isaia 16:1, 5)

Se va zice în ziua aceea: iată Dumnezeul nostru; pe El L-am așteptat și El ne va mântui. Acesta este Iehova: în El am nădăjduit că ne vom bucura și ne vom veseli de mântuirea Lui. (Isaia 25:9)

Glasul celui care strigă în deșert: Pregătiți calea lui Iehova, drepte faceți în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

Căci se va arăta slava lui Iehova și tot trupul o va vedea.

Iată, Domnul Iehova vine cu putere și brațul Lui supune tot... iată, răsplata Lui este cu El.

El va paște turma Sa ca un păstor. (Isaia 40:3, 5, 10, 11)

.. .alesul Meu, întru care binevoiește sufletul Meu.

Eu, Iehova, te-am chemat întru dreptate... și te voi da ca un legământ poporului, spre luminarea neamurilor;

Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți și din adâncul închisorii pe cei ce trăiesc în întuneric.

Eu sunt Iehova și acesta este numele Meu; și nu voi da nimănui slava Mea. (Isaia 42:1, 6-8)

Cine va crede mărturia noastră? Și cui i se va descoperi brațul lui Iehova?

El nu are formă... și când îl vom vedea nu va fi frumusețe.

El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. (Isaia 53:1, 2, 4)

Cine este Cel ce vine de la Edom, cu podoabe din Bozra... mergând în deplinătatea puterii Lui? Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea și puternic este să răscumpere.

Căci ziua răzbunării este în inima Mea și anul răscumpărării Mele a venit.

Deci, El a fost Mântuitorul lor. (Isaia 63:1, 4, 8)

Iată numele Său cu care El va fi numit: Iehova, dreptatea noastră. (Ieremia 33:15, 16)

Bucură-te foarte, fiică a Sionului; veselește-te, fiică a Ierusalimului: iată, împăratul tău vine la tine drept și biruitor...

El va vesti pacea popoarelor și împărăția Lui se va întinde de la o mare până la cealaltă mare și de la râu până la marginile pământului. (Zaharia 9: 9, 10)

Cântă și veselește-te, fiică a Sionului, căci iată vin și voi locui în mijlocul tău...

Atunci, multe popoare se vor uni întru Iehova în ziua aceea și vor fi poporul meu. (Zaharia 2:10, 11)

Dar tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei.

Și El va fi voinic și va paște poporul prin puterea lui Iehova. (Mihea 5:2, 4)

Iată, Eu Îmi trimit vestitorul și el va pregăti calea înaintea Mea și va veni îndată în templul Său Domnul pe Care Îl căutați și îngerul legământului pe Care Îl doriți. Iată, vine...

Cine va putea îndura ziua Venirii Lui? (Maleahi 3:1, 2)

Iată, Eu vă trimit pe Ilie proorocul înaintea Venirii zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. (Maleahi 4:5)

Am văzut... și iată, cineva ca Fiul Omului venea pe norii cerului.

Și Lui I s-a dat stăpânirea, slava și împărăția, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească Lui. Stăpânirea Lui este stăpânirea unei vremi care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi nimicită.

Și toate stăpânirile Îi vor sluji și I se vor supune Lui. (Daniel 7:13, 14, 27.)

Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfântă până ce se va ispăși fărădelegea, vedenia și proorocia se vor pecetlui și se va unge Sfântul Sfinților.

Să știi, deci, și să înțelegi că de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Mesia Stăpânitorul vor fi șapte săptămâni. (Daniel 9:24, 25)

Voi pune mâna Lui în mare și dreapta Lui în râuri.

El va striga către mine: Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și Piatra mântuirii mele.

Și voi face din El întâiul meu născut, mai mare decât regii pământului.

Voi face ca sămânța Lui să dureze veșnic și tronul Lui precum zilele cerului. (Psalmul 89:25-21, 29)

Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta mea și voi face din dușmanii tăi scaunul picioarelor tale.

...Tu ești Preot pentru totdeauna după ordinul lui Melchisedec. (Psalmul 110:1, 2, 4; Matei 22:44; Luca 20:42)

Mi-am uns împărat peste Sion, muntele sfințeniei mele.

Voi zice: Iehova mi-a spus: Tu ești Fiul meu, Eu astăzi te-am născut.

.. Îți voi da neamurile moștenirea ta și stăpânirea ta peste toate părțile pământului.

Sărutare dați Fiului, ca nu cumva să Se mânie și să pieriți din calea cea dreaptă...

Fericțiți toți cei ce nădăjduiesc în El. (Psalmul 2:6-8, 12)

Micșoratu-l-ai pe dânsul cu puțin față de îngeri, cu mărire și cu cinste l-ai încununat pe el.

Pusu-l-ai pe dânsul peste lucrul mâinilor tale, toate le-ai supus sub picioarele lui. (Psalmul 8:5, 6)

Iehova, amintește-ți de David... cum a jurat el lui Iehova și s-a legat față de Cel Atotputernic al lui Iacov. Desigur, eu nu voi intra în cortul casei mele, nici nu voi urca deasupra culcușului patului meu.

Nu voi da ochii mei somnului... până ce nu voi găsi un loc pentru Iehova, locuri pentru Cel Atotputernic al lui Iacov.

Iată, am auzit de El în Efrata, L-am găsit în câmpiile păduroase.

Vom merge în locurile Lui; ne vom închina la picioarele Lui,..

Îmbracă-ți preoții în veșmintele dreptății și fie ca sfinții tăi să chiuie de bucurie. (Psalmul 132:1-9)

Aceste pasaje sunt însă doar câteva din cele care ar putea fi citate.

7. Din cele ce urmează și, mai ales, din ceea ce va fi prezentat în lucrarea de mici dimensiuni [despre Sfânta Scriptură](#) va apărea și mai clar faptul că întreaga Sfântă Scriptură tratează, de fapt, numai despre Domnul. Din acest fapt, și nu din altul, își trage Cuvântul sfințenia sa. Aceasta este exprimat și de următoarele cuvinte din Apocalipsă:

Mărturia lui Iisus este duhul proorociei. (Apocalipsă 19:10)

Capitolul II

Prin împlinirea de către Domnul a tuturor Faptelor Legii se înțelege că El a împlinit toate Lucrările Cuvântului

8. Mulți cred în ziua de astăzi că, atunci când se spune că Domnul a împlinit Legea, aceasta înseamnă că El a desăvârșit toate poruncile Decalogului și a devenit astfel Virtutea; și că scopul oamenilor în această lume este atins prin credința în această realizare, însă nu la aceasta se referă; sensul afirmației este acela că El a împlinit toate lucrurile care sunt scrise despre El în Lege și în Prooroci, adică în întreaga Scriptură Sacră. Motivul pentru care mulți oameni au o părere diferită este acela că nu studiază Scriptura și nu înțeleg ce înseamnă Lege în aceasta. Prin Lege se înțelege:

1. În sens restrâns, cele **Zece Porunci ale Decalogului**;
2. Într-un sens mai larg, tot ce a scris Moise în cele Cinci Cărți ale sale;
3. Iar în sensul cel mai larg, toate lucrările Cuvântului.

1. În sens restrâns, Lege înseamnă cele **Zece Porunci ale Decalogului**. Acest lucru este, în general, binecunoscut.

9. 2. Într-un sens mai larg, Lege înseamnă tot ce a scris Moise în cele Cinci Cărți ale sale. Aceasta reiese cu claritate din următoarele pasaje:

În Luca:

Legea și Proorocii au fost până la Ioan: de atunci se predică împărăția lui Dumnezeu. Avraam a zis către bogatul din iad: Au pe Moise și pe Prooroci; să asculte de ei...

Dacă ei nu ascultă de Moise și de Prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți. (16:16, 29, 31)

În Ioan:

Filip a zis către Natanael: L-a găsit pe Cel despre care a scris Moise în Lege, precum și Proorocii. (1:45)

În Matei:

Să nu socotiți că am venit să stric Legea și Proorocii: n-am venit să stric, ci să împlinesc. (5:11, 18)

Toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este Legea și Proorocii. (7:12)

Toți Proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. (11:13)

Iisus a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău...

Și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii. (22:37, 39, 40)

În aceste locuri, prin *Moise și Prooroci*, precum și prin *Lege și Prooroci*, se înțelege tot ce s-a scris în Cărțile lui Moise și în cele ale Proorocilor. Faptul că termenul *Lege* se referă în mod specific la ceea ce s-a scris prin Moise apare încă și mai evident din următoarele pasaje:

În Luca:

Când s-au împlinit zilele curățirii lor, după Legea lui Moise, L-au adus pe Iisus la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului.

(Căci este scris în Legea Domnului: Orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului.)

Și să dea jertfa, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele și doi pui de porumbel...

Și părinții au dus pe Iisus în templu, ca să facă pentru El după obiceiul Legii...

Și după ce au săvârșit toate lucrurile după Legea Domnului... (2:22-24, 27, 39)

În Ioan:

Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre, (Ioan 8:5.)

Legea s-a dat prin Moise. (1:17)

Este evident de aici că uneori se vorbește despre Lege și alteori despre Moise, atunci când e vorba despre lucrurile scrise în Cărțile sale. Multe lucruri poruncite sunt numite de Moise *Legea*, fiind în legătură cu:

- ofrandele în foc, Levitic 6:9; 7:37;

- sacrificiile, Levitic 6:25; 7:1-11;

- ofranda de carne, Levitic 6:14;

- lepra, Levitic 14, 2;

- gelozia, Numerii 5:29, 30;

- nazireii, Numerii 6:13,21.

Moise însuși și-a numit Cărțile *Legea*:

Și Moise a scris această Lege și a dat-o preoților, fiii leviților, care purtau chivotul legii lui Iehova.

Și el a zis către ei: Luați această Carte a Legii și puneți-o lângă chivotul legii lui Iehova. (Deuteronom 31:9, 11, 26.)

A fost pusă alături pentru că în interiorul chivotului erau tablele de piatră care reprezentă, în sens strict, *Legea*. După aceea, Cărțile lui Moise sunt numite *Cartea Legii*:

Și Marele Preot Hilchiah a zis către scribul Șafan: Am găsit Cartea Legii în casa lui Iehova.

Când regele a auzit cuvintele Cărții Legii, și-a sfâșiat hainele. (2 Regi 22:8, 11; 23:24.)

10. 3. Prin *Lege*, în Sensul cel mai Larg, se înțelege toate lucrările Cuvântului. Aceasta apare din următoarele pasaje:

Iisus a zis: Nu stă scris în Legea voastră că: «Eu am zis: zei sunteți»? (Ioan 10:34.)

Aceasta stă scris în Psalmul 82:6.

Mulțimea l-a răspuns: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne pentru totdeauna. (Ioan 12:34.)

Aceasta stă scris în Psalmul 89:29, Exod 4, Daniel 7:14.

Pentru a se împlini Cuvântul ce s-a scris în Lege: M-au urât pe nedrept, (Ioan 15:25)

Aceasta stă scris în Psalmul 35:19.

Fariseii au zis: A crezut cumva în El... cineva dintre căpetenii?

Dar mulțimea aceasta care nu cunoaște Legea. (Ioan 7:48, 49)

Mai lesne e să treacă cerul și pământul decât să cadă din Lege un corn de literă. (Luca 16:17)

În aceste pasaje, prin *Lege* se înțelege întreaga Sfântă Scriptură.

11. Prin *împlinirea tuturor lucrurilor Legii* de către Domnul se înțelege faptul că El a împlinit toate lucrările Cuvântului. Aceasta reiese cu claritate din pasajele în care se spune că Scriptura a fost împlinită de către El și că toate lucrurile au fost încheiate, așa cum rezultă din următoarele pasaje:

Iisus a mers la sinagogă... și s-a ridicat să citească.

Și I s-a dat Lui cartea proorocului Isaia. Și, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris:

Duhul Domnului este peste mine, căci El m-a uns să propovăduiesc săracilor Evanghelia. M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea...

Să vestesc anul plăcut Domnului.

Apoi El a închis Cartea... și a zis:

Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre. (Luca 4:16-21)

Cercetați Scripturile... și ele mărturisesc despre mine. (Ioan 5:39)

Ca să se îplinească Scriptura: Cel ce mănâncă pâinea cu mine a ridicat călcâiul împotriva mea. (Ioan 13:18)

N-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se îplinească Scriptura, (Ioan 17:12)

Ca să se îplinească Cuvântul ce l-a spus El: Dintre cei pe care mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul. (Ioan 18:9)

Iisus i-a zis lui Petru: Pune sabia ta la locul ei...

Dar cum se vor împlini Scripturile, că așa trebuie să fie?

Toate acestea s-au făcut ca să se îplinească Scripturile proorocilor. (Matei 26:52, 54, 56)

Fiul Omului merge precum este scris despre El... ca să se îplinească Scripturile. (Marcu 14:21, 49)

Așa s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit. (Marcu 15:28; Luca 22:37)

Ca să se îplinească Scriptura: Împărțit-au hainele mele loruși și pentru cămașa mea au aruncat sorții, (Ioan 19:24)

După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se îplinească Scriptura, (Ioan 19:28)

După ce a luat oțetul, El a zis: Săvârșitu-s-a, adică: S-a împlinit, (Ioan 19:30)

S-au făcut acestea ca să se îplinească Scriptura: nu I se va zdrobi nici un os.

Și iarăși altă Scriptură zice: Vor privi la Acela pe care L-au împuns, (Ioan 19:36, 37)

Mai sunt și alte locuri în care se citează pasaje din Prooroci și în care nu se precizează că s-a împlinit Legea sau Scripturile. Înainte de a pleca, Domnul a spus și El apostolilor Lui că întregul Cuvânt a fost scris cu privire la El, iar El a venit în lume pentru a-l împlini. Această apare evident din cuvintele următoare:

Adresându-se apostolilor Iisus a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii!

nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?

Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor din toate Scripturile cele despre El. (Luca 24:25-27)

Mai departe, Iisus le-a zis apostolilor: Acestea sunt cuvinte pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se îplinească toate cele scrise despre mine în Legea lui Moise, în prooroci și în Psalmi. (Luca 24:44)

În timp ce era în lume, Domnul a împlinit toate faptele Cuvântului, până în cele mai mici detalii. Aceasta s-a arătat cu propriile Sale cuvinte:

Adevărat zic vouă: înainte de a trece cerul și pământul, nici o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor împlini toate. (Matei 5:18)

Se poate înțelege acum cu claritate din aceste pasaje că împlinirea de către Domnul a tuturor faptelor Legii nu se referă la împlinirea de către El a poruncilor Decalogului, ci la împlinirea tuturor faptelor Cuvântului.

Capitolul III

Domnul a venit în Lume pentru a îngenunchea iadurile și pentru a preaslăvi Natura Sa Umană; iar Patimile Crucii au fost Ultima înfruntare prin care El a cucerit pe deplin Iadurile și a preaslăvit pe deplin Natura Sa Umană

12. Se cunoaște în cadrul Bisericii că Domnul a cucerit moartea, adică iadul, și că apoi El a urcat în slavă la cer. Dar încă nu se cunoaște faptul că Domnul a cucerit moartea, sau iadul, prin lupte, care sunt ispitele, și în același timp și-a preaslăvit prin acestea Natura Sa Umană; și că patimile crucii au fost ultima înfruntare sau ispită prin care El a încheiat această luptă și preaslăvire. Aceste lupte sunt discutate pe larg în Prooroci și în Psalmi, dar nu la fel de mult în Evanghelii. Aici, tentațiile prin care a trecut încă din copilărie sunt descrise sub forma scurtă a ispitelor din pustiu; și după aceea sunt descrise tentațiile diavolului și ultimele ispite cauzate de suferințele din grădina Ghetsimani și de pe cruce. Ispitele din pustiu și apoi tentațiile diavolului sunt relatate în Matei 4:1-11; în Marcu 1:12, 13 și în Luca 4:1-13. Însă acestea sunt prezentate ca și cum ar fi fost toate ispitele Sale până la sfârșit. Apostolilor Săi El nu le-a revelat mai multe despre ele; căci se spune în Isaia:

Chinuit a fost... dar nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere s-a adus, și ca o oaie fără glas înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura Sa. (Isaia 53:7)

Ispitele din grădina Ghetsimani sunt relatate în Matei 26:36-44, în Marcu 14:32-42 și în Luca 22:39-46.

Iar ispitele de pe cruce în Matei 27:33-56, în Marcu 15:22-38, în Luca 23:33-49 și în Ioan 19:17-37.

Ispitele nu sunt altceva decât lupte împotriva iadurilor. Cu privire la ispitele sau luptele Domnului, vezi lucrarea de mici dimensiuni Noul Ierusalim și Doctrina sa cerească, publicată la Londra, nr. 201 și 302; iar cu privire la ispite în general, nr. 187 până la 200 din aceeași lucrare.

13. Faptul că prin patimile crucii Domnul a cucerit pe deplin iadurile este arătat de El însuși în Ioan:

Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi alungat afară. (Ioan 12:31)

Domnul a spus aceste cuvinte cu puțin timp înainte patimilor crucii.

Stăpânitorul acestei lumi a fost judecat. (Ioan 16:11)

Îndrăzniți; Eu am cucerit lumea. (Ioan 16:33)

Și în Luca:

Iisus a zis: Am văzut pe Satana ca un fulger căzut din cer. (Luca 10:18)

În aceste pasaje lume, stăpânitorul lumii, Satana și diavol înseamnă iadul.

Faptul că prin patimile crucii Domnul Și-a preaslăvit, de asemenea, deplin Natura Sa Umană este arătat de El în Ioan:

După ce a ieșit Iuda, Iisus a zis: Acum este preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu este preaslăvit în El.

Dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, și Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El Însuși și îndată Îl va preaslăvi. (Ioan 13:31, 32)

Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. (Ioan 17:1, 5)

Acum sufletul meu e tulburat.

Și a zis El: Părinte, preaslăvește-Ți numele. Atunci a venit un glas din cer, zicând: Și L-am preaslăvit și iarăși Îl voi preaslăvi. (Ioan 12:27, 28)

În Luca:

Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? (Luca 24:26)

Acestea sunt cele spuse despre patimile Sale. Preaslăvirea este unirea dintre Natura Divină și Natura Umană; de aceea se zice: „Dumnezeu Îl va preaslăvi în El Însuși.”

14. S-a prevestit în multe pasaje din Prooroci că Domnul va veni în lume pentru a răndui toate cele din ceruri și, prin ele, de pe pământ; și că aceasta se va realiza prin lupte împotriva iadurilor, care murdăreau pe atunci fiecare om la intrarea și la ieșirea din lume; și, mai mult, că odată cu aceasta El va deveni dreptatea și va salva omenirea, care altfel n-ar fi putut fi salvată. Doar câteva dintre aceste pasaje vor fi citate aici:

În Isaia:

*Cine este Cel ce vine de la Edom, ai podoabe din Bozra? Cel ce umblă în mândre veșminte, în deplinătatea puterii Lui? Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea și puter-
nic este să răscumpere.*

Pentru ce ai îmbrăcămintea roșie și veșmântul tău este roșu ca al celui care calcă în teasc?

Singur am călcat în teasc și dintre popoare nu era nici un bărbat cu mine - căci i-am călcat în mânia Mea și i-am strivit în urgia mea, încât victoria lor a țâșnit pe veșmintele mele.

Căci ziua răzbunării este în inima Mea și anul răscumpărării Mele a venit... Propriul Meu braț mi-a adus mântuirea... Victoria lor am împrăștiat-o pe pământ.

El a zis: Cu adevărat ei sunt poporul meu, copiii, [care nu mint]. Și El le-a fost Mântuitor.

Intru iubirea și întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat. (63:1-9)

Aceste cuvinte sunt scrise cu privire la înfruntările Domnului cu forțele iadului. Veșmintele în care El este glorificat și care sunt de culoare roșie se referă la Cuvântul față de care poporul evreu a fost plin de violență. Lupta însăși împotriva puterilor iadului și învingerea lor este descrisă prin călcarea lor cu mânie și strivirea lor de către urgia Lui. Faptul că El a luptat singur și cu forțe proprii este arătat de aceste cuvinte: *Dintre popoare nu era nici un bărbat cu mine... propriul meu braț mi-a adus mântuirea... Victoria lor am împrăștiat-o pe pământ.* Faptul că prin aceasta El a mântuit și a răscumpărat omenirea este descris prin aceste cuvinte: *Și El le-a fost Mântuitor. Întru iubirea Lui și întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat.* Faptul că aceasta a fost cauza Venirii Sale este descris prin aceste cuvinte: *Ziua răzbunării este în inima Mea și anul răscumpărării Mele a venit.*

Din nou în Isaia:

A văzut că nu este nici un om și s-a mirat că nimeni nu mijlocește.

Atunci brațul Lui I-a venit în ajutor și dreptatea Sa a fost sprijinul Său.

S-a îmbrăcat cu dreptatea ca și cu o platoșă și a pus pe capul Său coiful izbăvirii. S-a îmbrăcat cu răzbunarea ca și cu o haină și s-a înfășurat în râvna Sa ca și într-o mantie. .. Apoi El a venit la Sion, ca un Mântuitor. (59:16, 17, 20)

Aceste cuvinte s-au scris, de asemenea, despre luptele Domnului împotriva forțelor iadului în vremea vieții Sale în lume. Faptul că El a luptat singur împotriva lor, cu forțele Sale proprii, este menționat cu aceste cuvinte: „*El a văzut că nu este nici un bărbat: astfel, propriul Său braț I-a adus mântuirea.*” Faptul că prin aceasta El a devenit dreptatea este descris prin cuvintele: „*Dreptatea Sa a fost sprijinul Său: căci El S-a îmbrăcat cu dreptatea ca și cu o platoșă*”; iar faptul că în felul acesta El a răscumpărat omenirea, prin cuvintele: „*Apoi, El a venit la Sion, ca un Mântuitor.*”

În Ieremia:

Ei s-au înspăimântat... cei puternici ai lor au fost zdrobiți și fug fără a se uita înapoi... Căci aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, zi de răzbunare, ca El să se răzbune pe vrăjmașii Săi. Și sabia va devora și se va sătura. (46:5, 10)

Lupta Domnului împotriva forțelor iadului și victoria Sa asupra acestora sunt descrise prin aceste cuvinte: *Ei s-au înspăimântat... cei puternici ai lor au fost zdrobiți și fug fără a se uita înapoi.* Cei puternici ai lor și vrăjmașii se referă la iaduri, pentru că toți aceștia întrețin ura împotriva Domnului. Venirea Sa în lume pentru acest scop este arătată prin aceste cuvinte: *Aceasta este ziua Domnului Iehova Savaot, zi de răzbunare, ca El să se răzbune pe vrăjmașii Săi.*

Vor cădea tinerii ei pe ulițele ei și toți bărbații apti de război vor pieri în ziua aceea. (49:26)

În Ioil:

Iehova își face auzit glasul în fruntea oștirilor Sale... căci ziua lui Iehova este mare și foarte înfricoșătoare și cine va putea sta împotriva ei? (2:11)

În Sofonie:

În ziua sacrificiului lui Iehova, voi pedepsi pe căpetenii și pe fiii regelui și pe toți cei care se îmbracă în veșminte străine.

Acea zi este o zi... de suferință... o zi cu sunet de trâmbiță și strigăte de război. (1:8, 15, 16)

În Zaharia:

Atunci Iehova va ieși la luptă împotriva acestor popoare, așa cum S-a luptat în vreme de război.

Și în vremea aceea se vor sprijini picioarele Sale pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului.

Atunci voi veți alerga prin valea munților mei...

În ziua aceea nu va mai fi lumină și strălucire.

Și Iehova va fi împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Iehova unul singur și tot așa și numele Său unul singur. (14:3-6, 9)

În aceste locuri se vorbește, de asemenea, despre înfruntările Domnului: prin *acea zi* se înțelege Venirea Sa. Muntele Măslinilor, care era în fața Ierusalimului, a fost locul unde Domnul obișnuia să locuiască. Vezi Marcu 13:3, 14:26, Luca 21:37, 22:39, Ioan 8:1 și alte locuri.

În Psalmi:

Cuprinsu-m-au durerile morții... Durerile iadului m-au înconjurat; întâmpinatu-m-au lațurile morții.

De aceea, El a trimis săgețile Sale... și multe fulgere și i-a tulburat pe ei.

Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde pe dânșii și nu mă voi întoarce până ce se vor sfârși, și îi voi zdrobi până ce nu se vor mai putea ridica.

Și m-ai încins cu putere spre război și pe vrăjmașii mei i-ai făcut să fugă.

Și-i voi sfărâma pe ei ca praful în fața vântului, ca tina ulițelor îi voi zdrobi pe ei. (Psalmul 18:4, 5, 14, 37-40, 42.)

Lațurile și durerile morții care cuprind și înconjoară semnifică tentațiile care, provenind din iad, mai sunt numite și lanțurile iadului. Aceste versete și tot psalmul vorbește despre luptele și victoriile Domnului. Astfel, se mai spune:

Pusu-m-ai căpetenie neamurilor. [Poporul pe care nu l-am cunoscut mi-a slujit mie.](#) (Psalmul 18:43.)

Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, o Atotputernice... Săgețile tale ascuțite sunt în inima dușmanilor împăratului; popoarele sub tine vor cădea.

Scaunul tău este în veacul veacului... Iubit-ai dreptatea... pentru aceasta te-a uns Dumnezeu pe tine... (Psalmul 45:3, 5-1.)

Aceste cuvinte vorbesc și ele despre lupta împotriva iadurilor și despre supunerea lor. Căci întregul psalm vorbește despre Domnul, adică despre înfruntările Lui, preaslăvirea Lui și mântuirea de către El a celor credincioși.

Foc înaintea Lui va merge și va arde împrejur pe vrăjmașii Lui.

Pământul va vedea și se va cutremura. Munții ca ceara se vor topi de fața Domnului a tot pământul.

Cerurile vor vesti dreptatea Lui și toate popoarele [vor vedea slava Lui](#). (Psalmul 97:3-6.)

Acest psalm vorbește tot despre Domnul și despre aceleași subiecte ca și precedentul.

Zis-a Iehova Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea, până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale.

Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor tăi.

Domnul este de-a dreapta ta; sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împărați...

Va umple tot locul cu cadavre; va zdrobi capetele lor de pământ. (Psalmul 110:1, 2, 5, 6.)

Faptul că aceste cuvinte s-au spus cu privire la Domnul apare evident din propriile Sale cuvinte în Matei 22:44, în Marcu 12:36 și în Luca 20:42. *A ședea de-a dreapta* semnifică omnipotența; prin *vrăjmași* se înțelege iadurile; prin *regi*, cei cuprinși de înșelăciunile răului. A face din ei *așternut pentru picioare*, *a-i sfărâma în ziua mâniei Domnului* și *a umple cu cadavre tot locul* înseamnă a le distruge puterea; iar prin *zdrobirea capetelor lor de pământ* se înțelege distrugerea tuturor și a fiecăruia.

Întrucât Domnul a cucerit iadurile singur, fără ajutorul nici unui înger, El e numit *Erou și Bărbat Războinic, Împăratul slavei, Iehova Atotputernicul, Eroul în Luptă Cel Atotputernic al lui Iacov*, și, în multe locuri, *Iehova Savaot*, adică *Iehova al Puterilor Cerești*. Venirea Sa mai este numită *ziua cea înfricoșătoare a lui Iehova, zi aprigă, zi de indignare, de mânie, de furie, de răzbunare, de pustiire, de război, ziua sunetelor de trâmbiță, a strigătelor de luptă și a urlitelor*; așa cum se poate vedea în pasajele citate la Nr. 4. Întrucât Domnul a îndeplinit o ultimă judecată pe când era în lume, prin confruntări cu iadurile și prin supunerea lor, despre judecata pe care El urma să o facă se vorbește în multe locuri; cum ar fi în Psalmi:

Iehova vine să judece pământul. Judeca-va lumea întru dreptate și popoarele întru adevăr. (Psalmul 96:13)

La fel în multe alte locuri. Aceste citate sunt din fragmentele profetice ale Cuvântului. În fragmentele istorice ale Cuvântului, însă, aceleași lucruri sunt reprezentate prin războaiele avute de Fiii lui Israel cu diferite popoare; căci tot ce este scris în Cuvânt, atât în părțile sale profetice cât și în cele istorice, este despre Domnul; în consecință, Cuvântul este Divin. Multe arcanse de preaslăvire a Domnului se găsesc în ritualurile Bisericii Israelite, cum ar fi în ofrandele și sacrificiile sale; de asemenea, în sabaturi și sărbători, precum și în preoția lui Aaron și a leviților; la fel stau lucrurile și cu alte subiecte înregistrate în Cărțile lui Moise, numite legi, judecăți și rânduieli. Aceasta se înțelege și din cuvintele adresate de Domnul apostolilor:

Că El trebuia să îplinească toate cele scrise despre El în Legea lui Moise. (Luca 24:44); precum și din cuvintele Sale către evrei:

Că Moise a scris despre El. (Ioan 5:46)

Așadar, din toate acestea apare evident că Domnul a venit în lume pentru a supune iadurile și pentru a-Și preaslăvi Natura Umană; și că patimile crucii au reprezentat ultima înfruntare prin care El a învins pe deplin iadurile și Și-a preaslăvit pe deplin Natura Umană. Acest subiect va fi abordat mai pe larg în tratatul [Despre Sfânta Scriptură](#), care va urma după acesta. În acesta vor fi adunate toate pasajele din Cuvântul Profetic ce vorbesc despre înfruntările Domnului cu iadurile și victoria Sa asupra lor, sau, ceea ce este același lucru, pasajele care tratează despre [Judecata de Apoi](#) înfăptuită de Domnul pe când era în lume; precum și pasajele legate de patimile Sale și de preaslăvirea Naturii Sale Umane. Acestea sunt atât de numeroase încât, dacă ar fi citate toate, ar umple multe pagini.

Capitolul IV

Prin Patimile Crucii Domnul nu a luat Păcate, ci le-a răbdat

15. Există în cadrul Bisericii unii care cred că, prin patimile crucii, Domnul a luat păcatele și a adus bucurie Tatălui, răscumpărând astfel omenirea. Unii mai cred că El a transferat asupra Lui Însuși păcatele celor ce cred în El, și că El le-a purtat și le-a aruncat în profunzimile mării, adică în iad. Ei își justifică aceste credințe prin aceste cuvinte ale lui Ioan privitoare la Iisus:

Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatele lumii! (Ioan 1:29);

precum și prin cuvintele Domnului din Isaia:

El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat.

El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi ne-am vindecat.

Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Chinuit și năpăstuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa. Ca un miel spre junghiere s-a adus.

S-a luat de pe pământ viața Lui. Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte.

Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui.

Va vedea rodul ostenețelor Sale și de mulțumire Se va sătura.

Prin cunoașterea Sa... va îndrepta pe mulți, căci va lua asupra Sa fărădelegile lor.

Și El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața.

Aceste pasaje se referă amândouă la ispitele și patimile Domnului; iar luarea de către El a păcatelor și durerilor, precum și împovărarea Sa cu nedreptățile noastre ale tuturor, înseamnă răbdarea suferințelor și nedreptăților.

Astfel, mai întâi trebuie lămurit ce se înțelege prin *a răbda nedreptăți* și, apoi, ce se înțelege prin *a le prelua*. *A răbda nedreptăți* nu înseamnă nimic altceva decât a suporta ispite cumplite; de asemenea, înseamnă a accepta ca evreii să-I facă ceea ce făcuseră și Cuvântului și să-L trateze în același fel, întrucât El era Cuvântul. Căci Biserica evreilor din vremea aceea fusese distrusă îngrozitor; distrusă în sensul că toate cele ale Cuvântului fuseseră pervertite într-o asemenea măsură, încât nu mai rămăsese nimic adevărat; din acest motiv ei nu l-au recunoscut pe Domnul. Aceasta este semnificația tuturor circumstanțelor patimilor Domnului. Proorocii fuseseră și ei tratați în aceeași manieră, întrucât în cele privitoare la Cuvânt și, deci, la Biserică, ei erau reprezentanții Domnului; și Domnul a fost El Însuși Proorocul.

Faptul că Domnul a fost El Însuși Proorocul rezultă din următoarele pasaje:

Iisus a zis: Nu este prooroc disprețuit decât în patria lui și în casa lui. (Matei 13:57; Marcu 6:4; Luca 4:24)

Iisus a zis: Nu este cu putință să piară prooroc afară din Ierusalim. (Luca 13:33)

Ei au zis despre Iisus: Acesta este El, proorocul din Nazaret. (Marcu 21:11; Ioan 7:40)

Și frica i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi. (Luca 7:16)

Prooroc se va ridica din mijlocul tău și din frații tăi: pe acela să-l ascultați. (Deuteronom 18:15-19)

Este evident, din cele ce urmează, că același lucru s-a făcut și cu proorocii.

Proorocul Isaia a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,

Dezbrăcând sacul de pe coapsele sale și desculțând încălțămintele sale, mergând trei ani gol și desculț, ca un semn și o prevestire. (20:2, 3)

Proorocul Ieremia a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,
cumpărându-și un brâu de în și încingându-și-l peste mijloc; și i s-a poruncit să nu-l bage în apă, ci să-l ascundă în crăpătura unei stânci lângă Eufrat. Și după câteva zile l-a găsit stricat. (13:1-7)

Același prooroc a ilustrat starea Bisericii,
neluându-și femeie în locul acela, neintrând în casa celor ce jelesc, neducându-se să plângă și să jelească cu ei și neintrând în casa ospățului. (16:2, 5, 8)

Proorocul Iezechiel a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii:
trecând un brici de bărbierit pe capul său și pe barba sa și apoi împărțind părul în trei părți și arzând cu foc a treia parte din el în mijlocul cetății, a doua treime tăind-o cu sabia, iar cealaltă treime spulberând-o în vânt; și, în plus, oprind câteva fire din părul său și legându-le în poala hainei sale și apoi aruncându-le în foc și arzându-le. (5:1-5)

Același prooroc a primit poruncă să ilustreze starea Bisericii,
pregătindu-și toate cele de trebuință pentru pribegie și plecând în altă parte sub ochii Fiilor lui Israel; scoțând lucrurilor ca pentru o vreme de pribegie, în timpul zilei, și plecând seara cum se pleacă în surghiun, acoperindu-și fața ca să nu vadă pământul. Aceasta pentru ca el să fie un semn pentru casa lui Israel și să le poată spune: O, eu sunt un semn pentru voi: ceea ce fac eu, aceea li se va face și lor. (12:3-7, 11)

Proorocul Osea a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,
luând de nevastă o femeie desfrânată. După aceea, ea i-a făcut trei copii, dintre care primul a fost numit Izreel, al doilea Cea neiubită, iar al treilea Nu este poporul meu. (1:2-9)

Iarăși, i s-a poruncit
să meargă și să iubească o femeie îndrăgită de un prieten, și totuși desfrânată, pe care el a cumpărat-o pe preț de cincisprezece sicii de argint. (3:1, 2)

Proorocul Iezechiel a primit poruncă să reprezinte starea Bisericii,
luând o cărămidă și săpând pe ea o cetate, apoi rânduind împresurare, ridicând întărituri și val și rânduind tabără împotriva ei; punând o tablă ca un zid de fier între el și cetate și culcându-se pe partea stângă pentru trei sute nouăzeci de zile și apoi pe partea dreaptă [patruzeci de zile]. Apoi luând grâu, orz, bob, linte și mei, făcându-și haine din ele și mâncând din timp în timp; și, de asemenea, făcându-și turte de orz cu necurățenie de om. Rugându-se însă să nu facă asta, i s-a poruncit să folosească balegă de vacă. (4:1-15)

Mai mult chiar, proorocii și-au permis și alte ilustrări, cum ar fi Zedechia,
prin carnea de fier pe care și le-a făcut, (1 Regi 22:11);
și alt profet,

fiind lovit și rănit și punându-și așchii pe ochi. (1 Regi 20:3 5, 38.)

În general, proorocii au reprezentat Cuvântul în sens ultim, adică în Literă, [purtând] veșmânt de păr. (Zaharia 13:4)

Astfel, Ilie

se îmbrăca cu un asemenea veșmânt și își încingea mijlocul cu o cingătoare de piele. (2 Regi 1:8)

La fel Ioan Botezătorul

care avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă și cingătoare de piele în junii mijlocului, iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică. (Matei 3:4)

Din acestea apare evident că proorocii reprezentau starea Bisericii, precum și Cuvântul; căci cel care o reprezintă pe cea dintâi îl reprezintă și pe cel din urmă, pentru că Biserica vine de la Cuvânt și este în conformitate cu primirea Cuvântului în viață și în credință. De aceea, mențiunile privitoare la prooroci din ambele Testamente se referă la doctrina Bisericii primită de la Cuvânt. Domnul, însă, fiind cel mai mare Prooroc, este însăși Biserica și Însuși Cuvântul.

16. Starea Bisericii în raport cu Cuvântul, așa cum este ea ilustrată de către Prooroci, este ceea ce vrea să zică purtarea sau răbdarea nedreptăților și păcatelor oamenilor. Aceasta apare evident din ceea ce se spune despre proorocul Isaia,

că a umblat gol și desculț vreme de trei ani, ca un semn și o prevestire. (20:3);

și despre proorocul Iezechiel,

că a scos cele de trebuință pentru pribegie... și și-a acoperit fața ca să nu vadă pământul - Că astfel el a fost un semn pentru casa lui Israel și că a și zis: Eu sunt un semn pentru voi. (12:3-11)

Faptul că aceasta înseamnă a le răbda nelegiuirile apare clar în Iezechiel, atunci când i s-a poruncit să se culce vreme de trei sute nouăzeci de zile pe partea sa stângă și patruzeci de zile pe partea sa dreaptă, în fața Ierusalimului, și să mănânce turte de orz făcute cu balegă de vacă:

Să te culci pe partea stângă, purtând pe ea nelegiuirile casei lui Israel; și vei purta nelegiuirile ei atâtea zile câte vei sta culcat pe partea stângă. Căci Eu am să-ți număr atâtea zile câți ani au ținut nelegiuirile ei, adică ai să porți tu nelegiuirile casei lui Israel trei sute nouăzeci de zile.

Iar după ce vei împlini aceste zile, să te culci pe partea dreaptă și vei purta nelegiuirile casei lui Iuda timp de patruzeci de zile. (4:4-6)

Din cele ce urmează în același capitol este evident că, prin purtarea sau răbdarea nelegiuirilor casei lui Israel și ale casei lui Iuda, proorocul nu le-a luat și nu le-a ispășit, ci doar le-a reprezentat și le-a ilustrat:

Iehova a zis: Așa își vor mânca Fiii lui Israel pâinea lor necurată printre popoarele la care îi voi izgoni...

Iată, voi trimite foamete în Ierusalim...

Căci va fi la ei lipsă de pâine și de apă; se vor uita cu groază unul la altul și vor pieri pentru nelegiuirile lor. (4:13, 16, 17)

Așadar, atunci când același prooroc se arată zicând:

Eu sunt un semn pentru voi, el adaugă: Ceea ce fac eu, aceea li se va face și lor. (12:6, 11)

Semnificația este similară acolo unde se spune despre Domnul:

El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat.

...Iehova a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor...

Prin cunoașterea Sa... va îndrepta pe mulți, căci va lua asupra Sa fărădelegile lor. (Isaia 53:4, 6, 11)

Aici se vorbește despre patimile Domnului de-a lungul întregului capitol.

Faptul că Însuși Domnul, fiind Cel mai mare Prooroc, a reprezentat starea Bisericii în raport cu Cuvântul, apare din particularitățile patimilor Sale. Faptul că a fost trădat de Iuda a însemnat că a fost trădat de poporul evreu, cu care era Cuvântul în vremea aceea; căci Iuda este reprezentantul acestui popor. Faptul că a fost luat și condamnat de preoții și superiorii templului a însemnat că a fost condamnat de toată Biserica aceea. Biciuirea Lui, scuiparea în fața Lui, lovirea și pocnirea capului Lui cu o trestie înseamnă că ei au făcut aceleași lucruri Cuvântului și adevărilor sale Divine, care toate vorbesc despre Domnul. Punerea unei coroane de spini (pe capul Lui) a înșeninat faptul că ei falsificaseră și violaseră aceste adevăruri, împărțirea între ei a veșmintelor Sale și faptul că au dat la sorți pentru cămașa Sa înseamnă că ei au aruncat toate adevărurile Cuvântului, dar nu și direcția lui spirituală, căci cămașa Domnului simbolizează această latură a Cuvântului. Crucificarea Lui a semnat faptul că ei au distrus și au profanat întregul Cuvânt. Faptul că I-au dat să bea oțet arată că totul era îngrozitor de strâmb și de falsificat; de aceea, El nu l-a băut, iar după aceea a zis: S-a sfârșit. Străpungerea trupului Său arată că ei au distrus complet tot adevărul Cuvântului și tot ce era bun în el. În mormântarea Lui arată respingerea a ceea ce mai rămăsese din Natura Sa Umană pri-

mită de la mamă. Învierea Sa după trei zile semnifică preaslăvirea Sa. La fel se vorbește despre aceste lucruri și în Prooroci și în Psalmi, atunci când sunt prevestite.

De asemenea, din acest punct de vedere, după ce a fost biciuit și scos afară purtând coroana de spini și soldații au pus pe El mantia purpurie,

*El*³ a zis: Iată Omul! (Ioan 19:1-5).*

S-a spus aceasta deoarece omul semnifică Biserica, căci Fiul Omului înseamnă adevărul Bisericii și, în consecință, Cuvântul. Acum a devenit clar din aceste lucruri că purtarea sau răbdarea nelegiuirilor se referă la reprezentarea și oglindirea în El Însuși a păcatelor comise împotriva adevărilor Divine ale Cuvântului.

Faptul că Domnul a îndurat și a suferit un asemenea tratament în calitate de Fiu al Omului, și nu de Fiu al lui Dumnezeu, se va învedera în cele ce urmează; căci Fiul Omului înseamnă Domnul în raport cu Cuvântul.

17. Acum vom spune ceva cu privire la semnificația *luării păcatelor*. *Luarea păcatelor* înseamnă același lucru cu răscumpărarea omului și mântuirea lui; căci Domnul a venit în lume pentru ca omul să fie mântuit. Fără Venirea Sa, nici un muritor n-ar fi putut fi îndreptat, înviat și, deci, mântuit; dar aceasta a devenit posibil după ce Domnul a luat de la diavol, adică de la iad, toată puterea, și Și-a preaslăvit Natura Umană, unificând-o cu Natura Divină a Tatălui Său. Dacă acestea nu ar fi fost făcute, nici un om nu ar fi putut primi nici un adevăr Divin care ar fi rămas cu el, ba mai puțin, nici un bine Divin; căci diavolul, care înainte de aceasta avea mai multă putere, i-ar fi aruncat din inima lui.

Din aceste considerații apare evident că prin patimile crucii Domnul nu a luat păcate; ci El le ia, adică le îndepărtează, la cei care cred în El și trăiesc în conformitate cu poruncile Sale. Aceasta propovăduiește Domnul și în Matei:

Să nu socotiți că am venit să stric Legea și Proorocii... Cel ce va strica una din aceste porunci, și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel ce va respecta aceste porunci și le va propovădui, acesta mare se va chema în împărăția cerurilor. (Matei 5:11, 19)

Oricine poate să înțeleagă, folosindu-și rațiunea, dacă este cât de cât luminat, că păcatele nu se pot lua de la un om decât printr-o adevărată pocăință; iar aceasta constă în faptul că acel om își vede și își înțelege păcatele, imploră ajutorul Domnului și se leapădă de ele. A înțelege, a crede și a propovădui altfel nu este conform Cuvântului, nici nu provine dintr-o rațiune sănătoasă și temeinică, ci din dorințe inferioare și dintr-o voință pervertită, ce constituie natura proprie a omului, cu care el își năucește inteligența.

Capitolul V

Atribuirea Meritului Domnului nu este altceva decât Iertarea Păcatelor ce urmează Pocăinței

18. În cadrul Bisericii se crede că Domnul a fost trimis de către Tatăl pentru a răscumpăra rasa umană și că aceasta s-a realizat prin împlinirea de către El a Legii și prin patimile crucii; și că astfel El a luat asupra Sa osânda veșnică și a ispășit. Mai mult, se crede că fără această răscumpărare, ispășire și împăciuire, rasa umană ar fi pierit în moartea veșnică; și aceasta cu dreptate, pe care unii chiar o numesc dreptate răzbunătoare. Este adevărat că, dacă Domnul nu ar fi venit în lume, întreaga omenire ar fi pierit, însă felul în care trebuie înțeles faptul că Domnul a împlinit toate faptele Legii și, de asemenea, de ce a suferit patimile crucii se poate vedea mai sus, în capitolele respective. Din acestea se poate vedea că nu a fost vorba de nici o dreptate răzbunătoare [din partea lui Dumnezeu], căci acesta nu este un atribut Di-

³ *Biblia adaugă „Pilat”, în italice. În originalul grecesc nu se menționează nici un subiect.

vin. Dreptatea, iubirea, compasiunea și binele sunt atribute Divine; și Dumnezeu este dreptatea însăși, iubirea însăși, compasiunea însăși și binele însuși; iar acolo unde sunt acestea nu poate exista răzbunare și, în consecință, nici dreptate răzbunătoare.

Împlinirea Legii și patimile crucii au fost până acum înțelese de mulți ca implicând faptul că Domnul a răscumpărat rasa omenească prin intermediul acestor două lucruri și a luat de la oameni osânda veșnică ce îi fusese prevestită sau destinată. Astfel, din legarea acestor două lucruri și în același timp din principiul că omul este mântuit doar prin credința că așa este, a rezultat dogma atribuirii meritului Domnului prin acceptarea acestor două lucruri, care erau de meritul Domnului, ca o ispășire. Această dogmă este însă infirmată de ceea ce s-a zis cu privire la împlinirea de către Domnul a Legii și la patimile Sale de pe cruce. Mai mult, se poate vedea acum că atribuirea meritului este o expresie fără sens dacă prin ea nu se înțelege iertarea păcatelor ce urmează pocăinței. Căci nimic din cele ale Domnului nu i se poate atribui omului; însă mântuirea îi poate fi acordată de către Domnul după ce a făcut lucrarea pocăinței, adică după ce și-a înțeles și recunoscut păcatele, și apoi s-a lepădat de ele; și aceasta prin intermediul Domnului. Astfel i se oferă mântuirea: nu că omul ar fi mântuit prin meritul și dreptatea proprie, ci prin Domnul, care a luptat și a supus iadurile singur, și care încă luptă singur pentru om și supune iadurile pentru el.

Aceste lucruri reprezintă meritul și dreptatea Domnului, care în nici un caz nu i se pot atribui omului; căci dacă i s-ar atribui, atunci omul și-ar însuși meritul și dreptatea Domnului ca fiind ale sale; și aceasta nu se poate face niciodată. Dacă ar fi posibilă atribuirea, atunci un om slab și impenitent și-ar putea atribui lui însuși meritul Domnului și prin aceasta s-ar considera pe el însuși scuzat și îndreptățit, însă aceasta ar însemna să profaneze ceea ce este sacru, precum și numele Domnului; căci ar însemna să-și păstreze gândul la Domnul și voința, dacă o mai are, în iad. Există o credință care vine de la Dumnezeu și o credință de om. Cei ce se pocăiesc au credință de la Dumnezeu; însă cei care nu se pocăiesc și totuși se gândesc la merite au credință de om; iar credința de la Dumnezeu este o credință vie, pe când credința de om este o credință moartă.

Faptul că Însuși Domnul și apostolii Lui au propovăduit pocăința și iertarea păcatelor apare evident din următoarele pasaje:

Iisus a început să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. (Matei 4:17)

Ioan a zis: Faceți, dar, roade vrednice de pocăință...

Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. (Luca 3: 8, 9)

Iisus a zis: Dacă nu vă veți pocăi, veți pieri cu toții. (Luca 13:3, 5)

Iisus [a venit] propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu,

Și zicând: S-a împlinit vremea și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu: Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie. (Marcu 1:14, 15)

Iisus Și-a trimis apostolii care, ieșind, propovăduiau să se pocăiască. (Marcu 6:12)

Iisus le-a zis apostolilor să propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. (Luca 24:41)

Ioan propovăduia botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. (Luca 3:3; Marcu 1:4)

Prin botez se înțelege spălarea spirituală, adică o spălare de păcate numită reînviere.

Pocăința și iertarea de către Domnul a păcatelor sunt astfel descrise în Ioan:

Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.

Dar celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fiii lui Dumnezeu,

Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. (Ioan 1:11-13)

Prin *ai Săi* se referă la cei ce erau atunci ai Bisericii unde era Cuvântul; prin *fiii lui Dumnezeu și cei ce cred în numele Său* se referă la cei ce cred în Domnul și în Cuvânt. Prin *sânge* se înțelege denaturările Cuvântului și dezvăluirea acestor denaturări prin intermediul Cuvântului. *Pofta trupească* (voința cărnii) este natura proprie a omului, care în sine este rea; *pofta bărbătească* este natura proprie intelectuală a bărbatului, care în sine este falsitate; iar cei care *s-au născut de la Dumnezeu* sunt cei înviați prin Domnul.

Din acestea apare evident că sunt mântuiți cei ce se află în binele iubirii și în adevărurile credinței Domnului, iar nu cei ce se află în natura lor proprie.

Capitolul VI

În cele privitoare la Umanitatea Divină, Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu; iar în cele privitoare la Cuvânt, Fiul Omului

19. În cadrul Bisericii nici o idee nu este atât de întreținută ca aceea că Fiul lui Dumnezeu este o a doua Persoană a Divinității, distinctă de persoana Tatălui; de unde a rezultat credința într-un Fiu al lui Dumnezeu născut din veci. Întrucât această credință a fost universal acceptată și datorită faptului că ea se referă la Dumnezeu, nimeni nu s-a mai obosit și nici nu și-a mai luat libertatea de a se gândi cât de mult înțelege din asta, nici măcar cât să-și pună întrebarea: Ce poate să însemne a fi născut din veci? Căci oricine se gândește la aceasta își spune cu siguranță în sine sa: Asta mă cam depășește; dar voi continua să afirm acest lucru, pentru că-l spun și alții, și să-l cred, pentru că și alții îl cred. Trebuie să se știe, totuși, că nu există Fiu din veci, dar că Domnul este din veci. Abia după ce ai înțeles ce este Domnul și ce este Fiul poți să gândești din perspectiva înțelegerii Trinității lui Dumnezeu, iar nu înainte de aceasta.

Faptul că Natura Umană a Domnului, concepută de Iehova Tatăl și născută de Fecioara Maria, este Fiul lui Dumnezeu, apare evident din următoarele pasaje:

În Luca:

Îngerul Gabriel a fost trimis de la Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret,

Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.

Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, cea care ești plină de har, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei.

Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?

Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Maria, căci ai aflat bar la Dumnezeu.

Iată, vei lua în pântece... și vei naște un Fiu și vei chema numele Lui Iisus.

Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema...

Dar Maria a zis către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat)?

Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema. (Luca 1:26-35)

Aici se spune: *Vei lua în pântece și vei naște un Fiu. El va fi mare și se va numi Fiul Celui Preaînalt. Și din nou, Sfântul care se va naște din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu.* Este evident de aici că Omul conceput de Dumnezeu și născut de Fecioara Maria este ceea ce poartă numele de Fiul lui Dumnezeu.

În Isaia:

Domnul Însuși vă va da un semn și iată, o fecioară va lua în pântece și va naște un Fiu și vor chema numele Lui: Dumnezeu este cu noi (Emanuel). (Isaia 7:14)

Este limpede că Fiul conceput de Dumnezeu și născut de fecioară este Cel care urma să se numească Dumnezeu cu noi, deci Cel ce este Fiul lui Dumnezeu. Acest fapt este confirmat în Matei 1:22, 23.

Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Sfetic minunat, înger de mare sfat, Dumnezeu tare, Erou (V. T. Cel Atotputernic), Părinte al Eternității, Domn al Păcii. (Isaia 9:6, 7)

Aici se spune cu claritate același lucru; căci se zice: *Un Prunc ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, care nu e un Fiu din veci, ci Fiul născut în lume.* Acest lucru este evident și din cuvintele proorocului din versetul următor, nr. 7, cuvinte care sunt similare celor spuse Mariei de arhanghelul Gabriel în Luca 1:32, 33.

În Psalmi:

Voi vesti porunca: Iehova a zis... Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut... Luați în-vățătură de la Fiul, ca nu cumva El să se mânie și să pieriți din calea cea dreaptă. (Psalmul 2:7, 12)

Acest fragment nu se referă la nici un Fiu din veci, ci la Fiul născut în lume; căci aceasta este o profeție despre Domnul ce urma să vină; și de aceea se numește poruncă ceea ce Iehova i-a dezvăluit lui David. Astăzi nu înseamnă din veci, ci în timp.

Din nou în Psalmi:

Voi pune peste mare mâna Lui...

Acesta mă va chema: Tatăl meu ești Tu,

Și îl voi face pe El Întâi-născut. (Psalmul 89:25, 26, 27)

Întreg Psalmul acesta vorbește despre Domnul ce va să vină. Astfel, despre El se spune că Îl va numi pe Iehova Tatăl Său și că va fi Întâiul-născut și, deci, este Fiul lui Dumnezeu. La fel și în alte pasaje, unde El e numit:

O Mlădiță din tulpina lui Iesei. (Isaia 11:1);

Odrasla lui David. (Ieremia 23:5, 6);

Sămânța femeii. (Geneză 3:15);

Unul-Născut. (Ioan 1:18);

Preot în veac și Domn. (Psalmul 110:4, 5)

În Biserica Evreiască, prin Fiul lui Dumnezeu se înțelege Mesia, pe care ei îl așteptau și despre care știau că se va naște în Betleem. Faptul că prin Fiul lui Dumnezeu se înțelege Mesia este limpede din pasajele următoare:

În Ioan:

Petru a zis: Noi credem și suntem siguri că tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. (Ioan 6:69)

Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume. (Ioan 11:27)

În Matei:

Arhiereul L-a întrebat pe Iisus dacă El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Iisus a zis: Eu sunt. (Matei 26:63, 64); (Marcu 14:62)

În Ioan:

Acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. (Ioan 20:31); (Marcu 1:1)

Hristos este un cuvânt grecesc și înseamnă Cel Uns, la fel ca Mesia în limba ebraică; și astfel se zice în Ioan:

L-am găsit pe Mesia (care se tâlcuieste: Hristos). (Ioan 1:41)

Femeia a zis: Știu că va veni Mesia, care se cheamă Hrist. (Ioan 4:25)

S-a subliniat în primul capitol faptul că Legea și Proorocii, altfel spus întregul Cuvânt al Vechiului Testament, tratează despre Domnul. Astfel, prin Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină nu se poate înțelege altceva decât Natura Umană pe care Domnul și-a asumat-o în

lume. De aici rezultă că, la botezul Său, la această Natură Umană se referea cuvântul Fiu rostit de o voce din ceruri în momentul când Iisus a fost botezat:

Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit. (Matei 3:17; Marcu 1:11; Luca 3:22)

căci Natura Sa Umană era cea botezată; și când S-a schimbat la față:

Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L. (Matei 17:5; Marcu 9:7; Luca 9:35)

20. Întrucât prin Fiul lui Dumnezeu se înțelege Domnul în cele privitoare la Natura Umană pe care El și-a asumat-o în lume și care este Umanitatea Divină, e limpede ce semnifică cuvintele Domnului, repetate atât de adeseori, că El a fost trimis în lume de către Tatăl și că s-a născut din Tatăl. Faptul că El a fost trimis în lume de către Tatăl înseamnă că a fost conceput de Iehova Tatăl. El a făcut voia și lucrările Tatălui Său. Aceste lucrări au constat în cucerirea iadurilor, preaslăvirea Naturii Sale Umane, propovăduirea Cuvântului și întemeierea unei noi Biserici; iar acestea nu ar fi putut fi împlinite decât de un Om conceput de Iehova și născut de o fecioară; adică doar de Dumnezeu devenit Om. Veți înțelege aceasta dacă veți studia acele pasaje în care sunt folosite cuvintele *trimis* și *fiind trimis* și, de asemenea, toate pasajele în care Domnul Îl numește pe Iehova *Tată*.

21. În ziua de azi mulți se gândesc la Domnul doar ca la un om obișnuit ca și ei, întrucât iau în considerare doar Natura Sa Umană și ignoră Natura Sa Divină; când, de fapt, Natura Sa Divină și Natura Sa Umană nu pot fi separate. *Căci Domnul este Dumnezeu și Om; și Dumnezeu și Omul în Domnul nu sunt doi, ci sunt o singură Persoană; cu adevărat sunt una, așa cum sufletul și trupul reprezintă un singur om.* Aceasta este conform doctrinei, numită Crezul Athanasian, ce domnește în toată lumea creștină și care a fost primită de la Conciliile sale. De aceea, dacă cineva are tendința să separe în minte Natura Divină de Natura Umană a Domnului, îl rog cu stăruință să citească pasajele din Luca citate mai sus, precum și următorul din Matei:

Nașterea lui Iisus Hristos așa a fost. Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif, dar înainte să fi fost ei împreună, ea s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor...

Apoi Iosif, trezindu-se din somn, a făcut întocmai ceea ce i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe soția sa; și nu a cunoscut-o până ce ea nu a născut Un Fiu. Și a pus numele Lui: Iisus. (Matei 1:18-25)

Din aceste cuvinte este evident că Fiul lui Dumnezeu este Iisus, care a fost conceput de Iehova Tatăl și născut de Fecioara Maria, cel despre care au prezis toți Proorocii și Legea până la Ioan.

22. Cel care cunoaște ce anume din Domnul e desemnat prin expresia Fiul lui Dumnezeu și ce anume prin Fiul Omului este capabil să înțeleagă multe arcane ale Cuvântului, pentru că Domnul vorbește uneori despre Sine Însuși ca fiind Fiul, alteori ca fiind Fiul lui Dumnezeu și alteori ca fiind Fiul Omului, întotdeauna conform subiectului despre care vorbește. Atunci când este vorba despre Divinitatea Sa, despre unitatea Sa cu Tatăl, despre puterea Sa Divină, despre credința în El și despre viața ce izvorăște din El, El vorbește despre Sine Însuși ca fiind Fiul și Fiul lui Dumnezeu, ca în Ioan 5:17-26 și în alte locuri. Iar atunci când este vorba despre patimile Sale, Judecata, Venirea Sa și, în general, despre răscumpărare, mântuire, transformare și reînviere, El vorbește despre Sine Însuși ca fiind Fiul Omului, pentru că atunci se referă la relația Sa cu Cuvântul.

Domnul este desemnat în multe feluri în Vechiului Testament. El e numit acolo Iehova, Iah, Domnul, Dumnezeu, Domnul Iehova, Iehova Savaot, Dumnezeul lui Israel, Sfân-

tul al lui Israel, Cel Atotputernic al lui Iacov, Şadai, Stânca; de asemenea, Creatorul, Ziditorul, Mântuitorul și Răscumpărătorul; numele este întotdeauna în conformitate cu subiectul despre care se vorbește. La fel stau lucrurile în Noul Testament, unde El e numit Iisus, Hristos, Domnul, Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Proorocul, Mielul și alte nume, de asemenea întotdeauna în conformitate cu subiectul despre care se vorbește.

23. S-a lămurit deja pe ce teme Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu; acum se va explica pe ce teme se numește El Fiul Omului. El este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Patimile Sale, Judecata, Venirea Sa și, în general, despre răscumpărare, mântuire, transformare și reînviere. Motivul este acela că Fiul Omului este Domnul în cele privitoare la Cuvânt; și în calitate de Cuvânt El a pățimit, judecă, vine în lume, răscumpără, mântuiește, transformă și reînvie.

24. 1. Domnul este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Patimi. Acest lucru apare evident din următoarele pasaje:

Iisus a zis către apostoli: Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osânda la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

Iar ei... îl vor biciui și-L vor scuipa și-L vor omorî, dar după trei zile va învia. (Marcu 10:33, 34)

Iisus a zis către ucenici... Iată, s-a apropiat ceasul și Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor. (Matei 26:45)

Îngerul a zis femeilor care veniseră la mormânt: Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit El... zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învie. (Luca 24:6, 7)

Domnul S-a numit atunci pe Sine Însuși Fiul Omului pentru că El a răbdat să fie tratat în același fel cum ei trataseră Cuvântul, așa cum s-a arătat mai sus în multe pasaje.

25. 2. Domnul este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Judecată. Aceasta apare cu claritate din următoarele pasaje:

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa... atunci El va ședea pe tronul slavei Sale.

Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. (Matei 25:31, 33)

Când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale... judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. (Matei 19:28)

Fiul Omului va veni întru slava Tatălui Său... și atunci El va răsplăti fiecăruia după faptele sale. (Matei 16:27)

Privegheați dar în toată vremea... ca să fiți socotiți vrednici... în fața Fiului Omului. (Luca 21:36)

În ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni. (Matei 24:44); (Luca 12:40)

Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului... pentru că este Fiul Omului, (Ioan 5:22, 27)

Motivul pentru care Domnul Se numește pe El Însuși Fiul Omului atunci când e vorba de judecată este acela că toată judecata se face în conformitate cu Adevărul Divin, care este în Cuvânt. Faptul că acesta îi judecă pe toți este spus de însuși Domnul în Ioan:

Dacă aude cineva cuvintele Mele și mi le crede, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea...

Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi. (Ioan 12:47, 48); și în alt loc:

Fiul Omului n-a venit ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a și fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, (Ioan 3:13, 17, 18)

Faptul că Domnul nu judecă pe nimeni și nu aruncă pe nimeni în iad, ci că duhul rău se prăbușește singur, a fost lămurit în lucrarea [Raiul și iadul](#), nr. 545-550, 574. Numele

Iehova, Domnul și Fiul lui Dumnezeu se referă la Adevărul Divin și, în consecință, la Cuvântul ce provine din El și este despre El, fiind astfel El Însuși.

26. 3. Domnul este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Venirea Sa. Aceasta este evident din pasajele care urmează:

Ucenicii au zis către Iisus: Care este [semnul Venirii Tale](#) și al sfârșitului veacului?

Atunci Domnul le-a prezis etapele succesive ale Bisericii până la sfârșit; iar cu privire la sfârșit El a zis:

Atunci se va arăta [semnul Fiului Omului](#)... și vor vedea pe [Fiul Omului venind pe norii cerului](#), cu putere și [cu slavă multă](#). (Matei 24:3, 30); (Marcu 13:26); (Luca 21:21)

Sfârșitul veacului înseamnă ultima etapă a Bisericii; Venirea [Fiului Omului] în slavă pe norii cerului [înseamnă deschiderea Cuvântului](#) și vădirea faptului că Cuvântul s-a scris numai despre Domnul.

În Daniel:

Am văzut... și, iată, pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului. (7:13)

În Apocalipsa:

Iată, El vine cu norii și orice ochi îl va vedea. (1:7)

Am privit și iată un nor alb și Cel ce ședea pe nor era asemenea Fiului Omului. (14:14)

Faptul că Domnul se referea la un lucru atunci când își zicea Fiul lui Dumnezeu și la altul atunci când își spunea Fiul Omului apare evident din răspunsul dat de El arhiereului:

Arhiereul a zis către Iisus: Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.

Iisus i-a răspuns: Tu ai zis că Eu sunt. Și vă spun încă: De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului. (Matei 26:63, 64)

Aici, El a mărturisit mai întâi că este Fiul lui Dumnezeu și apoi a zis că ei vor vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului. Aceasta înseamnă că, după patimile crucii, El va avea puterea Divină de a deschide Cuvântul și de a întemeia Biserica. Acest lucru nu putea fi făcut înainte, pentru că El încă nu cucerise iadul și nu-și preaslăvise Natura Umană. Semnificația faptului de a ședea pe norii cerului și a veni în glorie este explicată în lucrarea Raiul și Iadul, nr. 1.

27. 4. Domnul este numit Fiul Omului atunci când e vorba despre Răscumpărare, Mântuire, Transformare și Reînviere. Aceasta este evident din fragmentele care urmează:

Fiul Omului a venit... să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți. (Matei 20:28); (Marcu 10:45)

Fiul Omului a venit pentru a mântui și nu pentru a distruge. (Matei 17:11); (Luca 9:56)

Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut. (Luca 19:10)

Fiul Omului a venit pentru ca, prin El, lumea să se mântuiască, (Ioan 3:17)

Cel ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului. (Matei 13: 37).

Aici se vorbește despre Răscumpărare și Mântuire; întrucât Domnul realizează acestea prin intermediul Cuvântului, El se numește pe Sine Fiul Omului.

Domnul spune că:

Fiul Omului are puterea de a ierta păcate. (Marcu 2:10; Luca 5:24), adică puterea de a mântui; de asemenea, El mai spune că:

El este Domnul sâmbetei (sabatului), pentru că este Fiul Omului. (Matei 12:8); (Marcu 2:28); (Luca 6:5); căci El este Cuvântul pe care îl propovăduiește.

Mai mult, în Ioan El spune:

Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru hrana ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului. (Ioan 6:27)

Hrana se referă aici la tot adevărul și binele doctrinei ce provine de la Cuvânt și, deci, de la Domnul. La același lucru se referă mana și pâinea ce coboară din cer, precum și următoarele cuvinte:

Dacă nu veți mânca trupul Fiul Omului și nu-I veți bea sângele, nu veți avea viață în voi. (Ioan 6:53)

Carnea sau pâinea reprezintă binele iubirii provenind de la Cuvânt; sângele sau vinul reprezintă binele credinței provenind de la Cuvânt, iar ambele sunt de la Domnul.

La aceleași lucruri se referă sintagma Fiul Omului și în alte pasaje, cum ar fi următorul:

Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; Fiul Omului nu are însă unde să-și pună capul. (Matei 8:20; Luca 9:58)

Aceasta înseamnă că Cuvântul nu are loc între evrei, după cum spune Domnul și în Ioan 8:37; de aceea, Cuvântul nici nu a rămas cu ei, întrucât nu L-au recunoscut, Ioan 5:38, 39. De asemenea, în Apocalipsă prin Fiul Omului se înțelege Domnul în raport cu Cuvântul:

Am văzut în mijlocul sfeșnicilor pe Cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân cu un brâu de aur. (Apocalipsă, 1:13)

Aici, prin diferite lucruri este reprezentat Domnul în cele privitoare la Cuvânt; de aceea, El mai este numit Fiul Omului.

În Psalmi:

Să fie mâna Ta peste Bărbatul dreptei Tale și peste Fiul Omului pe care l-ai întărit ție.

Și nu ne vom depărta de Tine; însuflețește-ne. (Psalmul 80:17, 18)

Aici, Bărbatul mâinii drepte este și el tot Domnul în cele privitoare la Cuvânt; la fel și Fiul Omului. El este numit Bărbatul mâinii drepte pentru că Domnul are putere datorită Adevărului Divin, care și el este Cuvântul. Mai mult decât atât, El a avut putere Divină atunci când a împlinit întregul Cuvânt. De aceea, El a mai zis

că ei vor vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Tatălui și având putere. (Marcu 14:62)

28. 5. Fiul Omului înseamnă Domnul în cele privitoare la Cuvânt întrucât și Proorocii erau numiți Fii ai Omului.

Proorocii au fost numiți fii ai omului deoarece Îl reprezentau pe Domnul în cele privitoare la Cuvânt și, deci, semnificau doctrina Bisericii provenind de la Cuvânt. Acolo unde, în Cuvânt, apare numele proorocilor, aceasta este semnificația lor; căci sensul spiritual al cuvântului Prooroc, ca și al celui de Fiu al Omului, este doctrina Bisericii ce provine de la Cuvânt; și atunci când Domnul este numit Prooroc, aceasta se referă la Cuvânt. Proorocul Daniel a fost numit Fiu al Omului, așa cum se poate vedea în Daniel 8:17. Proorocul Iezechiel a fost numit Fiu al Omului, așa cum se poate vedea în Iezechiel 2:1. Din toate fragmentele citate apare evident acum că Domnul este numit Fiul lui Dumnezeu în cele privitoare la Umanitatea Divină și Fiul Omului în cele privitoare la Cuvânt.

Capitolul VII

Domnul Și-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El În-suși și, prin aceasta, a devenit Una cu Tatăl

29. Conform doctrinei Bisericii acceptate în lumea creștină, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu și Om; și, deși El este Dumnezeu și Om, totuși nu sunt doi, ci un singur Hrist. El este unul pentru că Natura Divină a luat la sine Natura Umană; cu adevărat, El este unul, fiind o singură persoană, căci așa cum sufletul și trupul formează un singur om, la fel Dumnezeu și Om formează un singur Hristos.

Aceste cuvinte aparțin Crezului Athanasian, care este acceptat în întreaga lume creștină. Ele reprezintă elementul esențial al învățaturii despre uniunea dintre Natura Divină și Natura Umană în Domnul. Ceea ce se spune mai departe în acest Crez cu privire la Domnul va fi explicat la locul potrivit. Din aceste cuvinte reiese cu claritate că este în conformitate cu credința Bisericii Creștine faptul că Natura Divină și Natura Umană în Domnul nu sunt două, ci una, la fel cum sufletul și trupul formează un singur om, precum și faptul că Natura Divină din El și-a asumat Natura Umană.

De aici rezultă că Natura Divină nu poate fi separată de Natura Umană, nici Natura Umană de Natura Divină, căci a le separa e ca și cum s-ar separa sufletul de trup. Că așa stau lucrurile poate vedea oricine care a studiat citatele oferite mai sus, Luca 1:26-35 și Matei 1:18-25, cu privire la nașterea Domnului. Aceste pasaje arată că Iisus a fost conceput de Iehova Dumnezeu și născut de Fecioara Maria, așa încât Natura Divină era în El, fiind sufletul Său. Așadar, sufletul Său fiind Însăși Natura Divină a Tatălui, rezultă că trupul Său, sau Natura Sa Umană, a fost și ea făcută Divină; căci acolo unde una este Divină, trebuie să fie și cealaltă. Astfel sunt Tatăl și Fiul una; Tatăl în Fiul și Fiul în Tatăl; de asemenea, toate cele ce aparțin Fiului sunt ale Tatălui și toate cele ce aparțin Tatălui sunt ale Fiului, căci Domnul Însuși propovăduiește în Cuvântul Său.

Însă felul cum s-a realizat această uniune va fi explicat în ordinea următoare:

1. Domnul din veci este Iehova.
2. Domnul din veci, sau Iehova, și-a asumat Natura Umană pentru a mântui pe oameni.
3. El și-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuși.
4. El a făcut Divină Natura Umană acceptând să fie ispitit.
5. Uniunea deplină dintre Natura Divină și Natura Umană din El a fost realizată prin patimile crucii, care a fost ultima dintre ispite.
6. El a lepădat mai întâi Natura Umană primită de la mamă și apoi a îmbrăcat o Natură Umană provenind de la Divinul din El Însuși. Aceasta reprezintă Omul Divin și Fiul lui Dumnezeu.
7. Astfel, Dumnezeu S-a făcut Om, atât în cele dintru început, cât și în cele dintru sfârșit.

30. 1. Domnul din veci este Iehova. Se cunoaște aceasta de la Cuvântul, căci Domnul a zis evreilor:

Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam. (Ioan 8:58); și, în altă parte:

O, Tată, preaslăvește-Mă cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea, (Ioan 11:5)

Aceasta se referă la Domnul din veci și nu la un Fiu din veci; căci Fiul este Natura Sa Umană, concepută de Iehova Tatăl și născută de Fecioara Maria în timp, așa cum s-a mai arătat. Faptul că Domnul din veci este Iehova însuși apare din multe pasaje ale Cuvântului, dintre care acum vor fi citate doar câteva:

Se va zice în ziua aceea; Acesta este Dumnezeul nostru în Care nădăjduiam ca să fim mântuiți. Acesta este Iehova, în care am nădăjduit, să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea Lui. (Isaia 25:9)

Din aceste cuvinte reiese în mod evident că cel așteptat era însuși Dumnezeu, Iehova.

Glasul celui ce strigă în pustiu: Pregătiți calea lui Iehova, drepte faceți în loc neumbat cărările Dumnezeului nostru.

Se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea.

Iată, Domnul Iehova vine cu brațul puternic. (Isaia 40:3, 5, 10)

Aici, Domnul care urma să vină este numit tot Iehova.

Eu, Iehova... Te-am dat ca legământ al poporului, spre luminarea neamurilor.

8) *Eu sunt Iehova și acesta este numele Meu. nu voi da nimănui slava Mea. (Isaia 42:6,*

Legământul dat poporului și luminarea neamurilor reprezintă Domnul în cele privitoare la Natura Umană, întrucât aceasta este din Iehova și s-a făcut una cu Iehova, se spune: *Eu sunt Iehova și acesta este numele Meu, iar slava Mea n-o voi da nimănui.* Adică, nimănui în afară de El Însuși. A da slava înseamnă a preaslăvi sau a uni cu Sine Însuși.

Va veni îndată în templu Domnul pe Care Îl căutați. (Maleahi 3:1)

Prin templu se înțelege templul trupului Său, ca în Ioan 2:19,21.

Răsăritul cel de sus ne-a vizitat pe noi. (Luca 1:78)

Răsăritul cel de sus este, de asemenea, Iehova sau Domnul din veci.

Din aceste pasaje apare evident că prin Domnul din veci se înțelege Natura Sa Divină originară, care în Cuvântul este Iehova. Cu toate acestea, din pasajele ce vor fi citate mai jos va deveni limpede faptul că prin Domnul, precum și prin Iehova după ce Natura Sa Umană a fost preaslăvită, se înțelege Natura Umană și Natura Divină împreună, ca fiind una; și că prin Fiul singur se înțelege Omul Divin.

31. 2. Domnul din veci, sau Iehova, Și-a asumat Natura Umană pentru a mântui pe oameni. Aceasta s-a confirmat de către Cuvânt în capitolele precedente, iar în altă parte se va arăta că omul nu ar fi putut fi salvat altfel. Faptul că El Și-a asumat Natura Umană apare, de asemenea, din acele pasaje ale Cuvântului în care se spune că El a ieșit din Dumnezeu, că a coborât din cer și că a fost trimis în lume; de exemplu:

Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume. (Ioan 16:28) De la Dumnezeu am ieșit și am venit, pentru că n-am venit de la Mine Însuși, ci El M-a trimis. (Ioan 8:42)

Însuși Tatăl vă iubește pe voi pentru că... ați crezut că de la Dumnezeu am ieșit. (Ioan 16:27)

Nimeni nu s-a suit la cer, decât Cel ce S-a coborât din cer. (Ioan 3:13) Pâinea lui Dumnezeu este Cel care se coboară din cer și care dă viață lumii. (Ioan 6:33)

Cel ce vine de sus este deasupra tuturor. (Ioan 3:31)

Eu Îl știu pe Tatăl, căci de la El sunt și El M-a trimis pe Mine. (Ioan 7:29)

Se poate vedea mai sus, la nr. 20, că a fi trimis de către Tatăl în lume înseamnă asumarea Naturii Umane.

32. 3. Domnul Și-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuși. Aceasta apare cu claritate din multe pasaje ale Cuvântului, dintre care acum vor fi date citatele ce confirmă următoarele afirmații:

(1) Aceasta s-a realizat progresiv.

Iisus creștea și Se întărea în duh și în înțelepciune, iar harul lui Dumnezeu era asupra Lui. (Luca 2:40)

Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeii și la oameni. (Luca 2:52)

(2) Natura Divină lucra prin intermediul Naturii Umane, așa cum lucrează sufletul prin intermediul trupului. Aceasta rezultă din următoarele pasaje:

Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând, (Ioan 5:19)

De la Mine Însuși nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl, așa vorbesc.

Și Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur. (Ioan 8:28, 29; 5:30)

Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc, (Ioan 12:49, 50)

Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui. (Ioan 14:10, 11) Nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine. (Ioan 16:32)

(3) Natura Divină și Natura Umană lucrau împreună. Aceasta apare din pasajele următoare:

Cele ce face Tatăl, acestea le face și Fiul întocmai, (Ioan 5:19)

După cum Tatăl scoală pe cei morți și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață celor ce viește. (Ioan 5:21)

Precum Tatăl are viață în Sine, așa I-a dat și Fiului să aibă viață în Sine. (Ioan 5:26)

Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine. (Ioan 17:7)

(4) Natura Divină este unită cu Natura Umană și Natura Umană cu Natura Divină. Aceasta apare din pasajele ce urmează:

Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum... L-ați și văzut.

Iisus a zis către Filip, care dorea să-L vadă pe Tatăl: De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl...

Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine?...

Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine. (Ioan 14:6-11)

Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeți în Mine.

Dar dacă le fac... credeți în aceste lucrări, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl e în Mine și Eu sunt în Tatăl. (Ioan 10:37, 38)

Ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu sunt în Tine. (Ioan 17:21)

În ziua aceea voi veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl Meu (Ioan 14:20)

Nimeni nu poate să răpească oile Mele din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl Meu una suntem. (Ioan 10:29, 30)

Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui. (Ioan 3:35)

Toate câte are Tatăl ale Mele sunt. (Ioan 16:15)

Toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele. (Ioan 17:10)

Tu ai dat Fiului stăpânire peste tot trupul. (Ioan 17:2)

Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. (Matei 28:18)

(5) Omul Divin este cel de care trebuie să te apropii. Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Ca toți să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. (Ioan 5:23)

Dacă M-ați ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl Meu. (Ioan 8:19)

Cel ce Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. (Ioan 12:45)

Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum îl cunoașteți pe El și L-ați fi văzut, (Ioan 14:7)

Cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. (Ioan 13:20)

Motivul este că nimeni nu poate vedea Divinitatea Însăși, care este numită Tatăl, dar poate să vadă Omul Divin. Căci Domnul zice:

Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel unul-născut, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. (Ioan 1:18)

Nimeni nu L-a văzut pe Tatăl decât numai Cel ce este de la Tatăl; Acesta L-a văzut pe Tatăl, (Ioan 6:46)

Glasul Tatălui nu l-ați auzit niciodată, nici fața Lui n-ați văzut-o. (Ioan 5:37)

(6) Întrucât Domnul Și-a făcut Divină Natura Umană prin intermediul Divinului din El Însuși și întrucât Omul Divin, care e Fiul lui Dumnezeu, este Cel de care trebuie să ne apropiem, este așadar necesară să credem în Domnul, care este atât Tată cât și Fiu. Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Iisus a zis: Celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu. (Ioan 1:12)

Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3:15)

Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său cel unul-născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3:16)

Cel ce crede în Fiul nu este judecat, dar cel ce nu crede a și fast judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui unuia-născut, Fiul lui Dumnezeu. (Ioan 3:18)

Cel ce crede în Fiul are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el. (Ioan 5:36)

Pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și dă viață lumii...

Cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. (Ioan 6:33, 35)

Aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. (Ioan 6:40)

Ei au zis către Iisus: Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?

Iisus le-a răspuns: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe care El L-a trimis. (Ioan 6:28, 29)

Adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viață veșnică, (Ioan 6:41)

Iisus a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui. (Ioan 7:37, 38)

Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre. (Ioan 8:24)

Iisus a zis... Eu sunt învierea și viața cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. (Ioan 1:25, 26)

Eu, Lumină am venit în hune, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric. (Ioan 12:46; 8:12)

Cât aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fi ai Luminii, Ioan 12:36)

Adevărat zic vouă... morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia, (Ioan 5:25)

Rămâneți în Mine și Eu în voi...

Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce multă roadă, căci fără Mine nu puteți face nimic. (Ioan 15:4, 5)

Ei trebuie să rămână în Domnul și Domnul în ei. (Ioan 14:20; 17:23)

Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. (Ioan 14:6)

Aceste pasaje, precum și toate cele în care se vorbește despre Tatăl, se referă la Natura Divină care era în Domnul încă de la concepție, Natură care, conform credinței creștine, era acolo așa cum este sufletul în trupul omului, Însăși Natura Umană care provine de la această Natură Divină este Fiul lui Dumnezeu. Așadar, întrucât această Natură Umană a fost și ea făcută Divină și lăsând deoparte situația în care omul se apropie singur de Tatăl, Domnul arată mai departe că trebuie să credem în El și că omul este mântuit prin credința îndreptată către El.

Faptul că Natura Umană a Domnului a fost făcută Divină este un adevăr despre care majoritatea creștinilor nu-și pot face nici o idee, în principal din cauză că ei concep omul ca fiind acest trup material și nu corpul spiritual, deși toți îngerii, care sunt ființe spirituale, sunt și oameni, chiar perfecți în formă, și tot ce este Divin izvorând din Iehova Tatăl, de la primele lucruri cerești și până la ultimele lucruri lumești, are tendința de a lua formă umană, îngerii au formă umană și orice este Divin tinde către această formă, așa cum se poate vedea în lucrarea **Raiul și Iadul**, numerele 73-77 și 453-460, și cum se va arăta mult mai pe larg în lucrările ce urmează în care înțelepciunea îngerilor tratează despre Domnul.

33. 4. Domnul Și-a făcut Divină Natura Umană acceptând să fie ispitit și apoi obținând Biruință după Biruință.

Ispitele nu sunt altceva decât lupte duse împotriva răului și neadevărului și, întrucât acestea provin din iad, sunt lupte duse împotriva iadului. Mai mult, în cazul oamenilor care trec prin tentații spirituale, există spirite rele din iad care ispitesc. Omul nu știe că spiritele

rele sunt cele care induc tentațiile, dar realitatea acestui fapt mi-a devenit familiară în urma unei experiențe bogate. Astfel, atunci când cu ajutorul Domnului omul biruiește împotriva tentațiilor, el este scos din iad și ridicat în rai. Așadar, ispitele sau luptele împotriva răului sunt cele prin intermediul cărora omul devine spiritual și, deci, înger. Domnul, însă, a luptat cu propriile Sale puteri împotriva tuturor iadurilor, biruindu-le și subjugându-le deplin. Astfel, faptul că în același timp El Și-a preaslăvit Natura Umană face ca iadurile să fie biruite și subjugate pentru totdeauna.

Căci, înainte de Venirea Domnului, iadurile crescuseră într-o asemenea măsură încât au început să hărțuiască până și pe îngerii cerului și, în același fel, să bântuiască orice om care venea în lume sau care o părăsea. Iadurile crescuseră atât de mult pentru că Biserica era pustiiată de tot, iar oamenii din lume, prin practici idolatrice, trăiau în spiritul răului și al neadevărului; căci iadurile provin de la oameni. Astfel, dacă Domnul nu ar fi venit în lume, nimeni nu ar fi putut fi salvat. Despre aceste confruntări ale Domnului se spun multe lucruri în Psalmii lui David și în Prooroci, dar puține în Evanghelii. Aceste confruntări se referă la ispitele prin care a trecut Domnul, ultima dintre ele fiind patimile crucii; și de la ele s-a ajuns ca El să fie numit Mântuitor și Răscumpărător.

În cadrul Bisericii, oamenii spun că Domnul a cucerit moartea sau pe diavol, adică iadul, și că El S-a ridicat victorios; de asemenea, se mai spune că fără Domnul nu există mântuire. Mai mult, se va vedea în cele ce urmează că El Și-a preaslăvit Natura Umană și prin aceasta a devenit în veci Mântuitorul, Răscumpărătorul, Reformatorul și Regeneratorul. Faptul că prin confruntările sau ispitele Sale Domnul a devenit Mântuitorul apare evident din numeroasele pasaje citate mai sus, la Numerele 12, 13, 14, precum și din următorul fragment din Isaia:

Ziua răzbunării este în inima mea și anul răscumpărării mele a sosit.

În mânia mea i-am călcat în picioare... Le-am călcat în picioare biruința (V.T. puterea)...

Deci, El le-a devenit Mântuitor. (Isaia 63:4, 6, 8)

Și în Psalmi:

Ridicați-vă capul, voi porți; și voi, porțile lumii (V. T. cele veșnice), vă ridicați, și va intra Împăratul slavei.

Cine este acest Împărat al slavei? Iehova Cel tare și puternic, Iehova Cel tare în război. (Psalmul 24:7, 8)

34. 5. Uniunea Deplină dintre Natura Divină și Natura Umană din Domnul a fost realizată prin Patimile Crucii, care a fost ultima dintre Ispite. Aceasta s-a vădit mai sus în capitolul în care s-a arătat faptul că Domnul a venit în lume pentru a supune iadurile și pentru a-Și preaslăvi Natura Umană, precum și faptul că patimile crucii au reprezentat ultima confruntare prin care El a cucerit pe deplin iadurile și Și-a preaslăvit pe deplin Natura Umană. Așadar, întrucât prin patimile crucii Domnul Și-a preaslăvit pe deplin Natura Umană, adică a unificat-o cu Natura Sa Divină și a făcut ca și Natura Sa Umană să fie Divină, rezultă că El este Iehova și Dumnezeu în raport cu ambele aceste naturi. De aceea, în multe pasaje ale Cuvântului El este numit Iehova, Dumnezeu și Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul, Mântuitorul și Făcătorul; de exemplu:

Maria a zis: Mărește sufletul meu pe Domnul,

Și s-a bucurat sufletul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. (Luca 1:46, 47)

Îngerul a zis către păstori... Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.

Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. (Luca 2:10, 11)

Ei au zis... Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii, (Ioan 4:42)

Așa zice Iehova Ziditorul tău, Iacove, și Creatorul tău, Israele... căci Eu te-am răscumpărat. (Isaia 43:1)

Eu sunt Iehova, Sfântul vostru, Ziditorul lui Israel, împăratul vostru. (Isaia 43:15)

Atunci toată făptura va ști că Eu, Iehova, sunt Mântuitorul tău și Răscumpărătorul tău, Viteazul lui Iacov. (Isaia 49:26)

Pentru Sion El va veni ca un Mântuitor. (Isaia 59:20)

Iehova, Piatra (V.T. puterea) mea și Răscumpărătorul meu. (Psalmul 19:14)

Și și-au adus aminte că Dumnezeu este Piatra lor și Dumnezeul cel Preaînalt este Izbăvitorul lor. (Psalmul 18:35)

Așa zice Iehova, Izbăvitorul tău și Care te-a zidit din sânul maicii tale. (Isaia 44:24)

Izbăvitorul nostru, Iehova Savaot este numele Său, Sfântul lui Israel. (Isaia 47:4)

În îndurarea Mea cea veșnică Mă voi milostivi de tine, zice Iehova, Răscumpărătorul tău. (baia 54:8)

Răscumpărătorul lor este puternic și numele Lui este Iehova [Savaot]. (Ieremia 50:34)

Să nădărduiască Israel în Iehova, că la Iehova este mila și multă mântuire la El.

Și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui. (Psalmul 130:1, 8)

Iehova Dumnezeu este piatra mea și fortăreața mea, și puterea izbăvirii mele, Mântuitorul meu. (2 Regi 22:2, 3)

Așa grăiește Iehova, Răscumpărătorul și Sfântul lui Israel... regii vor vedea și se vor ridica... pentru Iehova Cel credincios și pentru Sfântul lui Israel, Cel Care te-a ales. (Isaia 49:1)

Dumnezeu este în tine și nu există nici un alt Dumnezeu.

Cu adevărat Tu ești Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel Cel izbăvitor. (Isaia 45:14, 15)

Așa zice Iehova Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Iehova Savaot... Nu este alt Dumnezeu afară de Mine. (Isaia 44:6)

Eu sunt Iehova și nu este izbăvitor afară de Mine. (Isaia 43:11)

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău... să nu cunoști un alt dumnezeu decât pe Mine, căci în afară de Mine nu este izbăvitor. (Osea 13:4)

Întoarceți-vă către Mine și veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului; că Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. (Isaia 45:21, 22)

Din aceste pasaje se poate vedea că Natura Divină a Domnului, numită Tatăl și Iehova și Dumnezeu, pe de o parte, și Natura Umană Divină, numită Fiul și Răscumpărătorul și Mântuitorul, precum și Făcătorul, adică Reformatorul și Regeneratorul, pe de altă parte, nu sunt două, ci una. Căci nu doar se vorbește despre Iehova, Dumnezeu, Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul și Mântuitorul, ci se spune și faptul că Iehova este Răscumpărătorul și Mântuitorul; Într-adevăr, se mai spune că Iehova este Mântuitorul și că nu există nici un altul în afară de El. De aici rezultă cu claritate că Natura Divină și Natura Umană în Domnul sunt o singură Persoană și că Natura Umană este și ea Divină, căci Răscumpărătorul și Mântuitorul lumii nu este altul decât Domnul în ipostaza Sa de Om Divin, numită Fiul. Mai mult decât atât, răscumpărarea și mântuirea constituie atributul Naturii Sale Umane, care este numit merit și dreptate; căci Natura Sa Umană este cea care a îndurat ispitele și patimile crucii. Astfel, prin intermediul Naturii Sale Umane, El a răscumpărat și a mântuit omenirea.

35. 6. Domnul a lepădat mai întâi Natura Umană primită de la Mamă și apoi a îmbrăcat Natura Umană provenind de la Divinul din El Însuși. Aceasta reprezintă Omul Divin și Fiul lui Dumnezeu. Se cunoaște faptul că Domnul a avut o Natură Divină și o Natură Umană, și anume o Natură Divină de la Iehova Tatăl și o Natură Umană de la Fecioara Maria. În consecință, El a fost simultan Dumnezeu și Om. De aici rezultă că El era egal cu Tatăl în cele ce privesc Natura Divină și inferior Tatălui în cele ce privesc Natura Umană.

Mai mult decât atât, El nu a transmutat această Natură Umană primită de la mamă în Esență Divină și nici nu a amestecat-o cu Esența Divină. Aceasta este ceea ce susține învățătura de credință numită Crezul Athanasian. Căci Natura Umană nu poate fi transmutată în Esența Divină, nici amestecată cu această Esență.

Cu toate acestea, în conformitate cu același Crez, învățătura noastră spune că Natura Divină a asumat Natura Umană, ceea ce înseamnă că a unit-o cu ea, la fel cum sufletul se unește cu trupul său, așa încât ele nu erau două, ci o singură Persoană. De aici rezultă că Domnul a lepădat Natura Umană primită de la mamă, care în sine era asemănătoare cu natura umană a oricărui alt om și, deci, materială, și a îmbrăcat Natura Umană de la Tatăl, care în sine era asemenea Naturii Sale Divine și, deci, substanțială; astfel că Natura umană a fost și ea făcută Divină. Așa se face că, în Cuvântul Proorocilor, Domnul este numit, chiar și în cele privitoare la Natura Umană, Iehova și Dumnezeu; iar în Evangheliile El e numit Domnul, Dumnezeu, Mesia sau Hristos, precum și Fiul lui Dumnezeu, în care oamenii trebuie să creadă și pe care El îi va mântui.

Așadar, întrucât Domnul a avut de la început o Natură Umană primită de la mamă, pe care El a lepădat-o mai apoi, rezultă că în timp ce era în lume El a avut două stări, numite starea de umilire sau de exinanție*⁴ și starea de preaslăvire sau de uniune cu Natura Divină numită Tatăl. În starea de umilire, El S-a rugat Tatălui ca și cum Acesta ar fi fost distinct de El Însuși, însă în starea de preaslăvire El a vorbit cu Tatăl ca și cum ar fi vorbit cu Sine însuși. În această din urmă stare, El a spus că Tatăl era în El și El în Tatăl și că Tatăl și El sunt una, pe când în starea de umilire El S-a confruntat cu ispite și cu patimile crucii și S-a rugat Tatălui să nu-L părăsească: căci Natura Divină nu putea să fie ispitită și cu atât mai puțin să treacă prin patimile crucii. Din aceste considerații este acum evident că, prin ispite și prin izbânda perpetuă asupra lor, precum și prin patimile crucii, care au reprezentat ultima dintre ispite, El a cucerit pe deplin iadurile și Și-a preaslăvit pe deplin Natura Umană, așa cum s-a arătat mai sus.

Faptul că Domnul a lepădat Natura Umană primită de la mamă și a îmbrăcat Natura Umană provenind de la Natura Divină din El Însuși, numită Tatăl, apare clar și din constatarea că, ori de câte ori a vorbit cu mama Sa, El nu a numit-o Mamă, ci Femeie. În Evangheliile sunt reținute doar trei momente în care Domnul vorbește cu sau despre mama Sa. În două dintre acestea El o numește Femeie, iar în al treilea nu o recunoaște ca fiind mama Sa.

Mama lui Iisus a zis către El: Nu mai au vin. A zis ei Iisus: Femeie, ce am Eu a face cu tine? Încă n-a venit ceasul Meu. (Ioan 2:3, 4)

Pe cruce fiind, Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! (Ioan 19:26, 27)

I s-a zis lui Iisus: Mama Ta și frații Tăi stau afară și voiesc să Te vadă.

Iar El, răspunzând, a zis către ei: Mama Mea și frații Mei sunt aceștia care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l îndeplinesc. (Luca 8:20, 21; Matei 12:46-49; Marcu 3:31-35)

În alte locuri Maria este numită mama Sa, dar nu cu gura Lui.

Aceasta se confirmă și prin faptul că El nu Și-a recunoscut calitatea de Fiu al lui David; căci citim în Evangheliile:

Iisus i-a întrebat pe farisei, zicând: Ce credeți de Hristos? Al cui Fiu este El? Ei au zis către El: Fiul lui David.

El a spus către ei: Atunci cum de Îl numește David în duh Domnul său, zicând:

⁴ *Exinanție (engl. exinanition), starea în timpul căreia a fost lepădată ereditatea maternală.

„Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”?

Dacă David Îl numește pe El Domn, de unde dar este Fiul lui?

Și nimeni n-a putut să-I răspundă. (Matei 12:41, 46; Marcu 12:35-31; Luca 20:41-44; Psalmul 110:1)

Din aceste pasaje apare evident faptul că Domnul, în cele privitoare la Natura Sa Umană preaslăvită, nu este nici Fiul Mariei nici al lui David. Natura Sa Umană preaslăvită a arătat-o lui Petru, lui Iacov și lui Ioan atunci când

El S-a schimbat la față înaintea lor și i-a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina...

Și un glas din nor a zis: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L. (Matei 11:1-8; Marcu 9:2-8; Luca 9:28-36)

Și Ioan L-a văzut pe Domnul:

ca soarele când strălucește în puterea lui. (Apocalipsă 1:16)

Faptul că Natura Umană a Domnului a fost preaslăvită apare evident din Evangheliile, în Ioan:

A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului.

El a zis: Părinte, preaslăvește-Ți numele. Atunci a venit glas din cer: Și L-am preaslăvit și iarăși Îl voi preaslăvi. (Ioan 12:23, 28)

Întrucât Domnul a fost preaslăvit treptat, se spune: *Și L-am preaslăvit și iarăși Îl voi preaslăvi.*

După ce Iuda a ieșit, Iisus a zis: Acum este preaslăvit Fiul Omului, și Dumnezeu este preaslăvit întru El... Și Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El și îndată Îl va preaslăvi. (Ioan 13:31, 32)

Iisus a zis: Tată, a venit ceasul. Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preaslăvească. (Ioan 17:1, 5)

Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? (Luca 24:26)

Aceste cuvinte vorbesc despre Natura Sa Umană.

Domnul a zis că Dumnezeu este preaslăvit în El și, de asemenea, că Dumnezeu Îl va preaslăvi în Sine Însuși; mai mult, a zis: Preaslăvește-L pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preaslăvească. Domnul a spus aceste lucruri pentru că unirea Naturii Divine cu Natura Umană și a Naturii Umane cu Natura Divină era reciprocă. Astfel, El mai zisese:

Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine. (Ioan 14:10, 11)

Toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele. (Ioan 17:20)

Astfel, această unire a fost completă. La fel este cu orice unire: nu poate fi completă dacă nu e reciprocă. Așa ar trebui să fie și unirea Domnului cu omului și a omului cu Domnul, după cum învață El în Ioan:

În ziua aceea veți ști că... voi sunteți în Mine și Eu în voi. (Ioan 14:20)

Rămâneți în Mine și Eu în voi...

Cel ce rămâne în Mine și Eu în el aduce roadă multă. (Ioan 15:4, 5)

Întrucât Natura Umană a Domnului a fost preaslăvită, adică a fost făcută Divină, El a înviat a treia zi după moarte, cu tot cu trupul Său. Aceasta nu i se petrece oricui, pentru că omul înviază din nou doar în duh, nu și cu trupul. Pentru ca lumea să creadă și nimeni să nu se îndoiască de faptul că Domnul a înviat cu tot cu trup, El nu numai că a spus aceasta prin intermediul îngerilor care erau în mormânt, dar S-a și arătat în trupul Său uman înaintea ucenicilor Săi, zicându-le, atunci când ei au crezut că văd un duh:

Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am.

Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. (Luca 24:39, 40; Ioan 20:20)

Iisus a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios...

Atunci, Toma a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu. (Ioan 20:27, 28)

Pentru ca Domnul să dovedească mai departe că nu e duh, ci Om, El le-a spus ucenicilor:

Aveți aici ceva de mâncare?

Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.

Și luând, a mâncat înaintea lor. (Luca 24:41-43)

Întrucât trupul Său acum nu era material, ci substanțial Divin:

El a venit la ucenici, ușile fiind încuiate, (Ioan 20:19, 26)

Și după ce Îl văzuseră,

El a devenit invizibil (N.T. S-a făcut nevăzut de ei). (Luca 24:31)

Întrucât Domnul avea acum această natură [Divină], a fost înălțat și așezat de-a dreapta Tatălui; căci se spune în Luca:

Și pe când Iisus îi binecuvânta pe ucenici, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer. (Luca 24:51) iar în Marcu:

După ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. (Marcu 26:19)

A ședea de-a dreapta lui Dumnezeu semnifică Omnipotența Divină.

Întrucât Domnul S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu, fapt care semnifică Omnipotența, Divină, având Natura Divină și Natura Umană unite în una singură, rezultă că substanța sau esența Naturii Sale Umane este precum Esența Sa Divină. A crede că lucrurile stau altfel ar însemna să crezi că Natura Sa Divină a fost înălțată la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu, pe când Natura Sa Umană nu. Aceasta intră, însă, în contradicție cu Scriptura și cu învățătura creștină care spune că Dumnezeu și Om sunt în Hristos precum sufletul și trupul omului, iar a le separa e un nonsens. La această unire dintre Tatăl și Fiul și dintre Natura Divină și Natura Umană se referă și următoarele pasaje:

Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl. (Ioan 16:28)

Plec și Mă duc la Cel ce M-a trimis. (Ioan 1:33; 16:5, 16; 17:11, 13; 20:17)

Dacă veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte? (Ioan 6:62)

Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer. (Ioan 3:13)

Orice om care este mântuit se înalță la cer, dar nu prin sine însuși, ci cu ajutorul Domnului. Doar Domnul se înalță prin Sine Însuși.

36. 7. Astfel, Dumnezeu S-a făcut Om atât în cele dintru început, cât și în cele dintru sfârșit. Dumnezeu este Om și orice înger și duh este un om de la Dumnezeu. Aceasta s-a arătat în mai multe locuri în lucrarea Raiul și Iadul; și se va arăta mult mai pe larg în lucrările de mici dimensiuni despre înțelepciunea Angelică. Dumnezeu a fost dintotdeauna Om în cele dintru început, dar nu în cele dintru sfârșit, dar după ce Și-a asumat Natura Umană în lume a devenit Om și în cele dintru sfârșit. Aceasta rezultă din ceea ce tocmai am stabilit, și anume că Domnul Și-a unit Natura Umană cu Natura Divină și astfel Și-a făcut Divină și Natura Umană. De aceea se spune că Domnul este începutul și Sfârșitul, Primul și Ultimul, Alfa și Omega, cum ar fi în Apocalipsa:

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul. (Apocalipsa 1:8, 11)

Când Ioan L-a văzut pe Fiul Omului în mijlocul celor șapte sfeșnice... a căzut la picioarele Lui ca un mort.

Dar El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând... Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. (Apocalipsa 1:13, 17; 2:8; 21:6)

Iată, vin curând... ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. (Apocalipsa 22:12, 13) și în Isaia:

Așa zice Domnul, Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Iehova Savaot: Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. (Isaia 44:6; 48:12)

Capitolul VIII

Domnul este Însuși Dumnezeu, de la Care provine Cuvântul și despre Care el vorbește

37. În primul capitol am început prin a arăta că întreaga Sfântă Scriptură vorbește despre Domnul și că Domnul este Cuvântul. Aceasta se va demonstra acum mai departe și prin alte pasaje ale Cuvântului, în care Domnul este numit Iehova, Dumnezeul lui Israel și al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Domn și Dumnezeu, precum și Rege, Unsul lui Iehova și David. E bine de precizat de la început că am studiat cu atenție toți Proorocii și Psalmii lui David și am cercetat fiecare verset pentru a vedea despre ce vorbește; am simțit că toate acestea vorbesc numai despre Biserică așa cum era organizată și cum urma să fie rânduită de către Domnul la Venirea Sa, despre înfruntările și preaslăvirea Sa, despre răscumpărare și mântuire, și despre cerul care provine de la El, precum și despre opusul acestora. Deoarece toate acestea sunt lucrările Domnului, este evident că toată Sfânta Scriptură se referă la El și, în consecință, că Domnul este Cuvântul.

Acest lucru nu poate fi înțeles, însă, decât de cei iluminați de Domnul și care, în plus, au ceva cunoștințe legate de simțul spiritual al Cuvântului. Toți îngerii cerului au acest simț; așadar, atunci când un om citește Cuvântul, nu-l poate înțelege decât prin intermediul acestui simț. Căci duhurile și îngerii sunt în permanență alături de om și, fiind ființe spirituale, înțeleg în mod spiritual ceea ce omul înțelege în mod natural. Faptul că întreaga Sfântă Scriptură vorbește despre Domnul se poate vedea, deși doar obscur și incert, din pasajele Cuvântului citate în capitolul I, nr. 1-6, și din cele care vor fi citate acum cu privire la Domnul, arătând cât de adeseori este El numit Domn și Dumnezeu. De aici apare cu claritate că El este Cel care vorbește prin Prooroci atunci când ei afirmă că Iehova a vorbit, că Iehova a spus și când discută despre „cuvintele lui Iehova”.

Domnul era, încă dinaintea Venirii Sale în lume. Aceasta apare din pasajele care urmează:

Ioan Botezătorul a zis despre Domnul: *Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii.*

Acesta este Cel despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era. (Ioan 1:27, 30)

În Apocalipsa:

Ei au căzut cu fețele la pământ în fața tronului pe care era Domnul,

Zicând: Mulțumim Ție, o Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel ce ești și Cel ce erai și Cel ce vii. (Apocalipsa 11:16, 17)

Și în Miheia:

Și tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei. (Miheia, 5:2)

Mai mult decât atât, din afirmațiile Domnului în Evangheliile rezultă că El era înainte de Avraam, că a fost slăvit de Tatăl înainte de întemeierea lumii, că a ieșit din Tatăl, că de la începuturi Cuvântul era cu Dumnezeu, Cuvântul era Dumnezeu și Cuvântul s-a întrupat.

Cele ce urmează vor statornici faptul că Domnul este numit Iehova, Dumnezeul lui Israel și al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Dumnezeu și Domn, precum și Rege, Unsul lui Iehova și David.

38. 1. Domnul este numit Iehova. Aceasta apare din următoarele pasaje:

Așa zice Iehova, Ziditorul tău, Iacove, și Creatorul tău, Israele: O Israel... căci te-am răscumpărat.

Eu sunt Iehova Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău. (Isaia 43:1, 3)

Și toată făptura va ști că Eu, Iehova, sunt Mântuitorul tău și Răscumpărătorul tău, Cel viteaz al lui Iacov. (Isaia 49:26)

Iehova Care te-a zidit din pântecele maicii tale. (Isaia 49:5)

Iehova, Stânca mea cea de scăpare și Răscumpărătorul meu. (Psalmul 19:14)

Așa zice Iehova, Făcătorul și Ziditorul tău din pântecele maicii tale.

Așa zice Iehova, Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Iehova Savaot. (Isaia 44:2, 6)

În îndurarea Mea veșnică Mă voi milostivi de tine, zice Iehova Răscumpărătorul tău. (Isaia 54:8)

Răscumpărătorul lor este puternic - Iehova [Savaot] este numele Lui. (Ieremia 1:34)

Iehova Dumnezeu este Stânca mea cea de scăpare și scutul meu.

...scăparea mea... Mântuitorul meu. (2 Regi 22:2, 3)

Așa grăiește Iehova, Răscumpărătorul lui Israel și Sfântul lui... regii te vor vedea, (Isaia 49:7)

Eu sunt Iehova și nu este izbăvitor afară de Mine. (Isaia 43:11)

Oare nu sunt Eu Iehova?... nu este altul afară de Mine și nu este Mântuitor altul decât Mine.

Întoarceți-vă către Mine și veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului. (Isaia 45:21, 22)

Eu sunt Iehova Dumnezeuul tău... și nu este alt mântuitor afară de Mine. (Osea 13:4)

Tu m-ai răscumpărat, o Iehova [Dumnezeu] al adevărului. (Psalmul 31:5)

Să nădăjduiască Israel spre Iehova, că la Iehova este mila și multă mântuire la El.

Și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui. (Psalmul 130:7, 8)

Iehova Savaot este numele Lui, și Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel; Dumnezeuul a tot pământul se cheamă. (Isaia 54:5)

În aceste pasaje, Iehova este numit Răscumpărător și Mântuitor și, întrucât Domnul este Singurul Răscumpărător și Mântuitor, El este Cel numit Iehova.

De asemenea, din pasajele următoare apare evident că Domnul este Iehova, adică Iehova este Domnul:

Și Se va odihni peste El duhul lui Iehova. (Isaia 11:2)

Se va zice în ziua aceea: Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, pe Care Îl așteptam ca să fim mântuiți. Acesta este Iehova, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea Lui. (Isaia 25:9)

Glasul celui care strigă în deșert: Pregătiți calea lui Iehova, drepte faceți în loc ne-umblat cărările Dumnezeului nostru.

Căci se va arăta slava lui Iehova și tot trupul o va vedea...

Iată, Domnul Iehova vine cu putere și brațul Lui supune tot. (Isaia 40:3, 5, W)

Eu sunt Iehova și acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea. (Isaia 42:8)

Iată vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David Odraslă dreaptă care va ajunge rege și va prospera; va face judecată și dreptate pe pământ.

...și numele Său cu care El va fi numit: Iehova, dreptatea noastră. (Ieremia 23:5, 6; 33:15, 16)

Dar tu, Betleeme Efrata... din tine va ieși Stăpânitor peste Israel...

Și El va fi voinic și va paște poporul prin puterea lui Iehova. (Mihea 5:2, 4)

Un Prunc ni s-a născut nouă și un Fiu ni s-a dat; și stăpânirea se află pe umărul Lui; și se cheamă numele Lui... Dumnezeu Atotputernic, Părinte al Eternității... peste împărăția

lui David... ca s-o întemeieze prin judecată și prin dreptate, de acum și până-n veac. (Isaia 9:6, 7)

Atunci Iehova va ieși la luptă împotriva acestor popoare...

Și se vor sprijini picioarele Sale... pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului. (Zaharia 14:3, 4)

Ridicați-vă capul, voi porți; și voi, porțile lumii (V. T. cele veșnice), vă ridicați, și va intra împăratul slavei.

Cine este acest împărat al slavei? Iehova Cel tare și puternic, Iehova Cel tare în războaie. (Psalmul 24:7-10)

În vremea aceea, Iehova Savaot va fi o cunună strălucitoare și o strălucită găteală pentru cei ce au mai rămas din poporul Său. (Isaia 28:5)

Iată, Eu vă trimit pe Ilie prorocul înaintea Venirii zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. (Maleahi 4:5); pe lângă alte pasaje în care se vorbește de ziua cea mare a lui Iehova, care este aproape.

39. 2. Domnul este numit Dumnezeuul lui Israel și Dumnezeuul lui Iacov. Aceasta apare cu claritate din pasajele care urmează:

Luând Moise sângele, a stropit poporul, zicând: Acesta este sângele legământului pe care l-a încheiat Iehova cu voi...

Și ei au văzut pe Dumnezeuul lui Israel; sub picioarele Lui era ceva ce semăna cu un lucru de safir, curat și limpede ca seninul cerului. (Exod 24:8, 10)

Mulțimea se minuna văzând pe muți vorbind... pe șchiopi umblând și pe orbi văzând; și slăveau pe Dumnezeuul lui Israel. (Matei 15:31)

Binecuvântat este Domnul Dumnezeuul lui Israel, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său.

Și ne-a ridicat putere de mântuire în casa lui David. (Luca 1:68, 69)

Îți voi da ție visterii ascunse și bogății îngropate în pământ, ca să știi că Eu, Iehova, Cel Care te-a chemat pe nume, sunt Dumnezeuul lui Israel. (Isaia 45:3)

Voi, cei din casa lui Iacov... care vă jurați pe numele lui Iehova și... al Dumnezeuului lui Israel.

Căci voi purtați numele cetății celei sfinte și vă bizuiți pe Dumnezeuul lui Israel, al cărui nume este Iehova Savaot. (Isaia 48:1, 2)

Fi-va în vremurile cele de pe urmă... multe popoare vor veni și vor zice: Veniți să ne suim în [muntele lui Iehova](#), în casa Dumnezeuului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe cărările Sale. (Isaia 2:2, 3; Mihea 4:1, 2)

De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeuului lui Iacov. (Psalmul 114:1)

David s-a jurat lui Iehova și a făgăduit Viteazului lui Iacov:

Nu voi intra în lăcașul casei mele...

până ce nu voi afla loc lui Iehova, locaș Celui Viteaz al lui Iacov.

În Efrata (Betleem) am auzit de El. (Psalmul 132:2, 3, 5, 6)

Binecuvântat fie Dumnezeuul lui Israel...

Tot pământul se va umple de slava Lui. (Psalmul 72:18, 19)

40. 3. Domnul este numit Sfântul lui Israel. Aceasta apare cu claritate din fragmentele următoare:

Îngerul a zis către Maria: Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. (Luca 1:35)

În vedenie fiind... am văzut, iată, un înger și un Sfânt s-au coborât din cer. (Daniel 4:13, 23)

Dumnezeu vine din Teman, și Cel Sfânt din muntele Paran. (Avacum 3:3)

Izbăvitorul nostru, Iehova Savaot este numele Său, Sfântul lui Israel. (Isaia 41:4)

Au ispitit pe Dumnezeu... și pe Sfantul lui Israel. (Psalmul 18:41)

Ei au părăsit pe Iehova, tăgăduit-au pe Sfantul lui Israel. (Isaia 1:4)

Căci ei zic: Grăbească Domnul să-și facă lucrul Său curând, ca să vedem și să se plinească planul Sfantului lui Israel. (Isaia 5:19)

În ziua aceea... ei se vor sprijini, în credință, pe Iehova, Sfantul lui Israel. (Isaia 10:20)

Săltați și vă veseliți, locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfantul lui Israel. (Isaia 12:6)

Așa zice Dumnezeu lui Israel: în ziua aceea, omul își va întoarce privirea către Ziditorul său și ochii lui către Sfantul lui Israel se vor întoarce. (Isaia 11:1)

Cei smeriți se vor bucura întru Iehova și cei săraci se vor veseli de Sfantul lui Israel. (Isaia 29:19; 41:16)

Popoare... vor alerga la tine pentru Iehova, Dumnezeuul tău, și pentru Sfantul lui Israel. (Isaia 55:5)

Corăbiile își vor pune credința în Mine, ca să aducă de departe pe feciorii tăi... pentru numele lui Iehova Savaot (V.T. numele Dumnezeuului tău) și pentru Sfantul lui Israel. (Isaia 60:9)

El s-a ridicat împotriva... Sfantului lui Israel, (Ieremia 50:29); precum și în multe alte locuri.

Prin Sfantul lui Israel se înțelege Domnul în cele privitoare la Natura Umană Divină; căci arhanghelul Gabriel a zis către Maria:

Sfantul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. (Luca 1:35)

Faptul că Iehova și Sfantul lui Israel sunt Unul singur, deși sunt numiți separat, apare evident și din fragmentele citate mai sus, în care se spune că Iehova este Sfantul lui Israel.

41. 4. Domnul este numit Domn și Dumnezeu. Aceasta rezultă din atât de multe pasaje încât, dacă ar fi citate toate, ar umple multe pagini; de aceea, sunt suficiente doar câteva:

Atunci când, la porunca Domnului, Toma I-a privit mâinile I-a atins coasta, el a zis: *Domnul meu și Dumnezeuul meu. (Ioan 20:21, 28)*

Și-au adus aminte că Dumnezeu este Piatra lor și Dumnezeuul cel Preaînalt este Izbăvitorul lor. (Psalmul 18:35)

Iehova Savaot este numele Său și Răscumpărătorul tău, Sfantul lui Israel. Dumnezeuul a tot pământul va fi El numit. (Isaia 54:5)

Aceasta se înțelege și din faptul că ei îl venerază și cad cu fețele la pământ în fața Lui. (Matei 9:18; 14:33; 15:25; 28:9; Marcu 1:40; 5:22; 1:25; 10:11; Luca 11:15, 16; Ioan 9:38); precum și din Psalmi:

Am auzit vorbindu-se despre El la Efrata...

Vom pleca la locuința Lui și ne vom închina înaintea așternutului picioarelor Lui. (Psalmul 132:1)

Domnul este venerat în același fel și în cer, după cum citim în Apocalipsa:

Îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva.

.. semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaraldului.

Cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului. (Apocalipsa 4:2, 3, 10)

Am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.

Și nimeni... nu putea să deschidă cartea...

Apoi, unul dintre bătrâni a zis... Iată, a biruit Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Și am privit și iată, în mijlocul tronului stătea un Miel...

Și a venit și a luat cartea...

Și bătrânii căzură și se închinară în fața Mielului, care este viu în vecii vecilor. (Apocalipsa 5:1, 3, 5-8, 14)

42. 5. Domnul este numit Regele și Unsul. Aceasta deoarece El era Mesia, sau Hristos; iar Mesia, sau Hristos, înseamnă Regele și Unsul. De aceea, în Cuvânt Domnul este numit Rege, precum și David, care a fost regele lui Iuda și al lui Israel. Faptul că Domnul este numit Rege și Unsul lui Iehova apare din multe pasaje ale Cuvântului.

Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor. (Apocalipsă 17:14)

Cel ce ședea pe [calul alb](#) avea scris pe haina Lui un nume: Regele regilor și Domnul domnilor. (Apocalipsă 19:11, 16)

Deoarece Domnul este numit Rege, cerul și Biserica poartă numele de împărăția Lui, iar Venirea Sa în lume este numită Evanghelia împărăției (Matei 4:23.; 9:35; 24:14)

Faptul că cerul și Biserica sunt numite împărăția lui se poate vedea și în Daniel:

Dumnezeu va ridica un regat care nu va fi nimicit niciodată.

El va sfărâma și va nimici toate celelalte regate și singur el va rămâne în veci. (Daniel, 2:44)

Am privit în vedenia de noapte și iată, [pe norii cerului venea Cineva ca Fiul Omului...](#)

Și Lui I s-a dat stăpânirea, slava și împărăția, și toate popoarele, neamurile și limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veșnică... iar Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. (Daniel, 7:13, 14, 27)

43. 6. Domnul este numit David. Aceasta se vedește din următoarele fragmente:

În ziua aceea... ei vor sluji lui Iehova, Dumnezeul lor, și lui David, Regele lor, pe care îl voi pune pe tron. (Ieremia 30:8, 9)

Copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor, și pe David, Regele lor; și ei se vor apropia cu înfricoșare de Iehova și de bunătatea Lui, în zilele din urmă. (Osea 3:5)

Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.

Iar robul Meu David va fi Rege peste ei; ei vor avea un singur Păstor...

Vor locui în țara aceea... ei și copiii lor, și copiii copiilor lor, în veci... iar David va fi Rege peste ei în veac.

Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veșnic voi avea cu ei. (Iezechiel 31:23-26)

Voi face cu voi legământ veșnic, dându-vă îndurările Mele cele făgăduite lui David.

Iată, L-am făcut mărturie popoarelor, Căpetenie și Legiuitor peste neamuri. (Isaia 55:3, 4)

În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David și voi drege spărturile lui și dărâmurile lui le voi ridica la loc și-l voi zidi ca-n vremurile cele dintru început. (Amos 9:11)

Casa lui David va fi ca însuși Dumnezeu, ca îngerul lui Iehova care merge înaintea lor.

În vremea aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David. (Zaharia 12:8, 13:1)

44. Cel ce știe că prin David se înțelege Domnul este capabil să înțeleagă de ce în Psalmi David a scris atât de multe lucruri despre Domnul, când de fapt este vorba doar despre el însuși; iată, de pildă, Psalmul 89 care spune:

Făcut-am legământ cu aleșii Mei, juratu-M-am lui David, robul Meu:

Până în veac voi întări seminția ta și voi zidi din neam în neam scaunul tău.

Lăuda-vor cerurile minunile Tale... și adevărul Tău, în adunarea sfinților...

Atunci ai grăit în vedenii Cuvioșilor Tăi și ai zis: Dat-am ajutor Celui puternic, înălțat-am pe Cel ales din poporul Meu.

Aflat-am pe David, robul Meu; cu untdelemnul cel sfânt al Meu l-am uns pe El.

Pentru că mâna Mea Îl va ajuta și brațul Meu Îl va întări...

Și adevărul Meu și mila Mea cu El vor fi și în numele Meu se va înălța puterea Lui.

Și voi pune peste mare mâna Lui și peste râuri dreapta Lui.

Acesta Mă va chema: Tatăl Meu ești Tu, Dumnezeuul Meu și sprijinitorul mântuirii Mele.

Și Îl voi face pe El întâi-născut, mai înalt decât împărații pământului.

.. legământul Meu credincios Îi va fi.

Și voi pune în veacul veacului seminția Lui și scaunul Lui ca zilele cerului.

O dată M-am jurat pe sfințenia Mea și nu voi minți pe David. Seminția Lui în veac va rămâne și scaunul Lui ca soarele înaintea Mea, și ca luna întemeiată în veac și martor credincios în cer. (Psalmul 89:3-5, 19-21, 24-29, 35, 31)

Capitolul IX

Dumnezeu este Unul, iar Domnul este Dumnezeu

45. Din numeroasele pasaje ale Cuvântului citate în capitolul anterior se vedește că Domnul este numit Iehova, Dumnezeuul lui Israel și al lui Iacov, Sfântul lui Israel, Domnul și Dumnezeu, precum și Regele, Unsul și David. Mai mult, din toate acestea se poate întrevădea, deși într-un mod incert, faptul că Domnul este Dumnezeu Însuși, de la Care provine Cuvântul și despre Care acesta vorbește. Se știe însă în toată lumea că Dumnezeu este Unul; nici un om cu mintea întregă nu neagă aceasta. Așadar, rămâne ca acest fapt, precum și acela că Domnul este chiar acest Dumnezeu, să se confirme cu ajutorul Cuvântului.

1. Dumnezeu este Unul. Aceasta se confirmă din următoarele fragmente ale Cuvântului:

Iisus a zis: întâia dintre porunci este: Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn.

Și: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău. (Marcu 12:29, 30)

Ascultă, Israele, Iehova Dumnezeuul nostru este Singurul Iehova.

Și: Să iubești pe Iehova Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău. (Deuteronom 6:4, T)

Și venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?

Iar Iisus i-a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. (Matei 19:16, 17)

Ca să știe toate împărățiile pământului că Tu singur ești Iehova. (Isaia 37:20)

Eu sunt Iehova și nimeni altul, afară de Mine nu este Dumnezeu...

Ca să se știe de la răsărit și până la apus că Eu sunt unicul Dumnezeu. Eu sunt Iehova și nimeni altul. (Isaia 45:5, 6)

O Iehova Savaot, Dumnezeuul lui Israel, care locuiești printre heruvimi, Tu singur ești Dumnezeu al tuturor regatelor de pe pământ. (Isaia 37:16)

Este oare un alt dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost ca Mine? Eu nu cunosc nici unul. (Isaia 44:8)

Cine este Dumnezeu afară de Iehova? Cine este adăpost afară de Dumnezeuul nostru? (Psalmul 18:31)

2. Domnul este Dumnezeu. Aceasta se confirmă din următoarele fragmente ale Cuvântului:

Dumnezeu este în tine și nu există nici un alt Dumnezeu.

Cu adevărat Tu ești Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel Cel izbăvitor. (Isaia 45:14, 15)

Nu sunt Eu Iehova? Nu este alt dumnezeu afară de Mine. Dumnezeu drept și izbăvitor nu este altul decât Mine.

Întoarceți-vă către Mine și veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului; că Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. (Isaia 45:21, 22)

Eu sunt Iehova și nu este Izbăvitor afară de Mine. (Isaia 43:11)

Eu sunt Iehova Dumnezeul tău... să nu cunoști un alt dumnezeu decât pe Mine, căci în afară de Mine nu este Izbăvitor. (Isaia 13:4)

Așa zice Iehova Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Iehova Savaot: Eu sunt Primul și Ultimul, și afară de Mine nu este alt Dumnezeu. (Isaia 44:6)

Iehova Savaot este numele Său și Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel. Dumnezeul a tot pământul va fi El numit. (Isaia 54:5)

(În vremea aceea) va fi Iehova împărat peste tot pământul, în vremea aceea va fi Iehova unul singur și tot așa și numele Său unul singur. (Zaharia 14:9)

Întrucât Domnul singur este Mântuitorul și Răscumpărătorul și întrucât se spune că Iehova este Mântuitorul și Răscumpărătorul și că nu mai este nici unul afară de El, rezultă că Unul Dumnezeu nu este altul decât Domnul.

Capitolul X

Sfântul Duh este Lucrarea Divină a Domnului și aceasta este Domnul Însuși

46. Iisus a zis în Matei:

Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ.

Drept aceea, mergând, luați ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,

Învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. (Matei 28:18-20)

S-a arătat deja faptul că Natura Divină numită Tatăl și Natura Divină numită Fiul sunt Una în Domnul; în continuare, se va arăta că Sfântul Duh este același cu Domnul.

Rațiunea pentru care Domnul și-a îndemnat ucenicii să boteze în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh este acela că în Domnul se găsește o triplă persoană sau o trinitate. Natura Divină care este Tatăl și Natura Divină care este Fiul reprezintă Natura Divină originară, iar Lucrarea Divină care este Sfântul Duh reprezintă Natura Divină operantă. Nu există nici o altă lucrare Divină provenind de la Domnul decât Natura Divină care este El Însuși, așa cum se va vedea în cărțile despre Providența, Omnipotența, Omniprezența și Omnisciența Divine, căci acesta este un subiect care necesită aprofundare.

Faptul că în Domnul există o triplă persoană se poate ilustra prin intermediul unei comparații cu un înger; acesta are un suflet și un trup, precum și o [sferă de] acțiune; iar acțiunea sau lucrarea ce provine de la el este el însuși în afara lui. Mi s-a dat să cunosc multe detalii legate de această [sferă de] acțiune, dar nu este locul potrivit pentru ele.

După moarte, orice om care are credință în Dumnezeu este mai întâi instruit de îngeri cu privire la faptul că Duhul Sfânt nu este altul decât Domnul și că a ieși și a lucra nu înseamnă decât luminarea și învățătura primite prin prezența Domnului alături de om, în funcție de receptivitatea acestuia față de El. De aceea, după moarte majoritatea oamenilor renunță la ideea legată de Duhul Sfânt pe care și-au făcut-o în lume și acceptă ideea că prezența Domnu-

lui alături de om, prin intermediul îngerilor și duhurilor, este aceea de la care și conform căreia omul ajunge să fie luminat și învățat.

Mai mult, în Cuvânt se obișnuiește numirea a două, uneori chiar a trei Naturi Divine, care sunt totuși una singură, de exemplu Iehova și Dumnezeu, Iehova și Sfântul lui Israel, Iehova și Cel puternic al lui Iacov sau Dumnezeu și Mielul. Întrucât toate acestea sunt Una, se mai spune în alte locuri că Iehova singur este Sfânt, că El este Sfântul lui Israel și că nu este altul în afară de El. Mai mult, numele de Miel este folosit uneori pentru Dumnezeu și Dumnezeu pentru Miel, al doilea în Apocalipsă și primul în Prooroci.

Faptul că, în Matei 28: 19, prin Tatăl, Fiul și Sfântul Duh se înțelege Domnul apare evident din versetele dinaintea și de după acesta. În versetul precedent, Domnul zice: *Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ*; iar în cel de după: *Iată Eu sunt cu Voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*. Astfel, El vorbește doar despre „El Însuși” și a folosit aceste cuvinte pentru ca ucenicii să cunoască faptul că Trinitatea este în El.

Pentru a se înțelege faptul că Duhul Sfânt nu este vreo altă Natură Divină distinctă de Domnul Însuși, se va arăta în continuare ce se înțelege, în cărțile Cuvântului, prin Duh. Anume:

1. Viața omului în general.
2. Viața omului fiind diferită în funcție de starea sa, prin duh se înțelege diferitele caracteristici ale vieții omului.
3. Duh mai înseamnă viața omului reînviat, care este numită viață spirituală.
4. Atunci însă când cuvântul Duh se referă la Domnul, el înseamnă Viața Sa Divină și deci Domnul Însuși.
5. În mod special, înseamnă Viața înțelepciunii Sale, numită Adevărul Divin.
6. Iehova Însuși, adică Domnul, este Cel care a rostit Cuvântul prin intermediul Proorocilor.

47. 1. Prin Duh se înțelege Viața Omului. Aceasta apare cu claritate chiar și din vorbirea curentă, când se spune despre un om care a murit că și-a dat duhul; în acest sens, duh (spirit) înseamnă viața dată de respirație. Cuvântul spirit provine și el de la respirație⁵, iar în limba ebraică există un singur cuvânt pentru spirit (respirație) și vânt. În om există două izvoare ale vieții: mișcarea inimii și respirația plămânilor. Prin spirit sau duh, precum și prin suflet, se înțelege propriu-zis viața care provine de la respirația plămânilor. Aceasta acționează la unison cu gândul ce provine din minte, în timp ce viața ce apare prin mișcarea inimii acționează la unison cu iubirea voluntară, așa cum se va vedea la locul potrivit. Faptul că prin duh (sau respirație) se înțelege în Cuvânt viața omului rezultă cu claritate din următoarele fragmente:

Lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. (Psalmul 104:29)

Și-a adus aminte că trup sunt ei, suflare ce trece și nu se mai întoarce. (Psalmul 78:39)

Ieși-va duhul lor și se vor întoarce în pământ. (Psalmul 146:4)

Iezechia se tânguiește să iasă din el viața duhului său. (Isaia 38:16)

S-a înviorat duhul lui Iacov. (Geneza 45:21)

Chipurile turnate de el nu sunt decât minciună și n-au nici o suflare în ele. (Ieremia 51:17)

Așa grăiește Domnul Iehova oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh și veți învia...

Vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și vor învia.

...și a intrat în ei duhul și au înviat. (Iezechiel 37:5, 6, 9, 10)

Iisus a apucat-o pe copilă de mână.

⁵ În latină, *spiro*, eu respir; *spiritus*, respirație, spirit.

Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată. (Luca 8:54, 55)

48. 2. Viața Omului fiind diferită în funcție de Starea sa, prin Duh se înțelege diferitele Caracteristici ale Vieții Omului. De pildă:

(1) Duhul înțelepciunii.

Bețaleel s-a umplut de duhul înțelepciunii, priceperii și cunoașterii. (Exod 31:3)

Să spui dar, la toți cei iscusii, pe care i-am umplut cu duhul înțelepciunii. (Exod 28:3)

Iosua... s-a umplut de duhul înțelepciunii. (Deuteronom 34:9)

Nabucodonosor spune despre Daniel că în el era duhul cunoașterii, priceperii și înțelepciunii. (Daniel 4:8; 5:11, 12, 14)

Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune. (Isaia 29:24)

(2) Impulsul vieții.

Iehova a trezit duhul regilor Mediei, (Ieremia 51:11)

Și a deșteptat Iehova duhul lui Zorobabel... și duhul poporului care mai rămăsese. (Agheu 1:14)

Voi pune peste regele Asiriei un astfel de duh, că va primi o veste și se va întoarce în țara lui. (Isaia 37:7)

Iehova a îndărătnicit duhul regelui Sihon. Deuteronom (2:30)

Ceea ce vă frământă duhul nu se va împlini nicidecum.

(Iezechiel 20:32)

(3) Libertatea vieții.

Cele patru creaturi vii, care erau heruvimi văzuți de Prooroc, mergeau... încotro îi dădea duhul să meargă. (Iezechiel 1:12, 20)

(4) Duhul fricii, supărării și mâniei.

Toată inima se va tulbura, toate mâinile vor slăbi și tot duhul se va înmuia. (Iezechiel 21:7)

Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu. (Psalmul 142:3; 143:4)

A slăbit duhul meu. (Psalmul 143:7)

Pentru aceasta, eu, Daniel, am fost tulburat cu duhul meu. (Daniel 1:15)

S-a tulburat duhulii lui Faraon. (Geneză 41:8)

Nabucodonosor a zis: Duhul meu este tulburat. (Daniel 2:3)

Și am mers eu amărât în mânia aprigă a duhului meu. (Iezechiel 3:14)

(5) Duhul diferitelor stări negative.

Fericit bărbatul în gura căruia nu este vicleșug. (Psalmul 32:2)

Iehova a aruncat peste ei un spirit pervers. (Isaia 19:14)

El a zis către proorocii cei mincinoși, care urmează duhul lor. (Iezechiel 13:3)

Profetul este un nebun, omul duhului aiurează. (Osea 9:7)

Aveți respect pentru duhul vostru, ca să nu mai săvârșiți înșelătorie. (Maleahi 2:16)

Duhul desfrânării i-a făcut să rătăcească. (Osea 4:12)

Duhul desfrânării sălășluiește înlăuntrul lor. (Osea 5:4)

Când duhul geloziei va cădea asupra lui. (Numerii 5:14)

Un om purtat de duhul născocirilor și care spune cuvinte mincinoase. (Mihea 2:12)

Un neam care nu și-a îndreptat duhul său către Dumnezeu. (Psalmul 78:8)

Peste ei a fost turnat duh de toropeală. (Isaia 29:10)

Zămislit-ați fân și ați născut paie; cât privește duhul vostru, focul vă va mistui. (Isaia 33:11)

(6) Viața infernală.

Voi da afară din țară pe duhul cel spurcat. (Zaharia 13:2)

Când duhul cel necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă...

Apoi se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici. (Matei 12:43, 45)

Babilonul a ajuns... închisoarea tuturor duhurilor necurate. (Apocalipsă 18:2)

(7) Mai mult, prin cuvântul duh se face referire la **înseși spiritele infernale prin care omenirea este dusă la nenorocire**; de exemplu, în Matei 8:16; 10:1; 12:43, 44, 45; Marcu 1:23-27; 9:17-29; Luca 4:33, 36; 6:17, 18; 7:21; 8:2, 29; 9:39, 42, 55; 11:24-26; 13:11; Apocalipsă 13:15; 16:13, 14.

49. 3. Prin Duh se înțelege Viața Omului înviat, numită Viață Spirituală.

Iisus a zis: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu, (Ioan 3:5)

Vă voi da inimă nouă și duh nou vă voi da...

Pune-voi înăuntrul vostru Duhul Meu și voi face ca să umblați după legile Mele. (Iezechiel 36:26, 27)

Le voi da aceeași inimă și duh nou voi pune în ei. (Iezechiel 11:19)

Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele...

Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duhul tău liber mă întărește. (Psalmul 51:10-12)

Faceți-vă o inimă nouă și un duh nou; de ce să muriți voi, casa lui Israel? (Iezechiel 18:31)

Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului. (Psalmul 104:30)

Vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr. (Ioan 4:23)

Iehova Dumnezeu a dat suflare poporului și duh celor ce umblă pe întinsul pământului. (Isaia 42:5)

Iehova zidește duhul omului înăuntrul lui. (Zaharia 12:1)

Sufletul meu Te-a dorit în vreme de noapte; duhul meu năzuiește către Tine în vremea dimineții. (Isaia 26:9)

În ziua aceea Domnul Iehova va fi... duh de dreptate pentru cei ce stau la judecată cu dreptate. (Isaia 28:5, 6)

S-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. (Luca 1:47)

Ei au potolit duhul meu în țara de la miazănoapte. (Zaharia 6:8)

În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; Tu m-ai izbăvit. (Psalmul 31:5)

Oare nu i-a făcut El ca să fie o singură făptură cu trup și duh? (Maleahi 2:15)

După trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în cei doi martori ce fuseseră uciși de fiară. (Apocalipsă 11:11)

Eu, Iehova, care am făurit munții și am creat duhul. (Amos 4:13)

Doamne, Dumnezeul duhurilor și a tot trupul. (Numerii 16:22; 27:18)

Voi vărsa peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul cel de sus. (Zaharia 12:10)

Până când se va turna din Duhul cel de sus peste noi. (Isaia 32:15)

Eu voi vărsa apă peste cel însetat și pâraie de apă în ținut uscat; vărsa-voi Duhul Meu peste odrasla ta. (Isaia 44:3)

Vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul.

Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu în zilele acelea, (Ioil 2:28, 29)

Prin revărsarea duhului, precum și prin dăruirea unei noi inimi și a unui nou spirit, se înțelege reînvierea.

50. 4. Acolo unde se vorbește despre Duh cu referire la Domnul, El înseamnă Viața Sa Divină și, deci, Însuși Domnul. Aceasta se arată în următoarele pasaje:

Cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu i-a dat duhul cu măsură.

Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui. (Ioan 3:34, 35)

O Mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei...

*Se va odihni peste El Duhul lui Iehova, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfa-
tului și al tăriei. (Isaia 11:1, 2)*

Pus-am peste El Duhul Meu și El va propovădui popoarelor legea Mea. (Isaia 42:1)

El va veni ca un șuvoi îngust pe care Duhul Domnului îl mână.

Apoi Mântuitorul va veni la Sion. (Isaia 59:19, 20)

*Duhul Domnului Iehova este peste Mine; Iehova M-a uns să bine-vestesc săracilor.
(Isaia 61:1; Luca 4:18)*

Iisus a perceput cu duhul Lui că așa cugetau ei în sinea lor. (Marcu 2:8)

...Iisus s-a bucurat în duh și a zis. (Luca 10:21)

Iisus s-a tulburat în duhul Său. (Ioan 3:21)

Iisus a suspinat profund în duhul Său. (Marcu 8:12)

Duhul îl reprezintă pe Însuși Iehova, adică pe Domnul.

Duh este Dumnezeu. (Ioan 4:24)

Cine a căutat în adânc Duhul lui Iehova și cine l-a sfătuit pe El? (Isaia 40:13)

Duhul lui Iehova i-a condus prin mâna lui Moise. (Isaia 63:12, 14)

Unde mă voi duce de la Duhul Tău și de la fața Ta unde voi fugi... (Psalmul 139:7)

*Iehova a zis: El va face aceasta nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu.
(Zaharia 4:6)*

*Dar ei au amărât Duhul lui cel Sfânt, din care pricină El s-a făcut împotrivorul lor.
(Psalmul 106:33)*

*Nu va rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. (Ge-
neză 6:3)*

*Nu vreau să cert totdeauna... căci duhul ar cădea în nesimțire înaintea Mea. (Isaia
51:16)*

Hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta...

*Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului se va ierta lui. (Matei 12:31, 32;
Marcu 3:28, 30; Luca 12:10)*

Hula îndreptată împotriva Duhului Sfânt este hulă împotriva Naturii Divine a Domnu-
lui, dar cuvântul îndreptat împotriva Fiului Omului este ceva împotriva Cuvântului prin inter-
pretarea greșită a sensului lui. Căci în cele privitoare la Cuvânt, Fiul Omului este Domnul,
așa cum s-a arătat mai sus.

**51. 5. Acolo unde se vorbește despre Domnul, prin Duh se înțelege anume Viața
înțelepciunii Sale, care este Adevărul Divin.**

*Eu vă spun adevărul: vă este de folos ca Eu să Mă duc. Căci dacă nu Mă voi duce,
Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, îl voi trimite la voi. (Ioan 16:7)*

*Iar când va veni Acela, Duhul adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va
vorbi de la Sine, ci câte va auzi va vorbi. (Ioan 16:13)*

Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor,

*Duhul adevărului, pe Care lumea nu toate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici
nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, căci rămâne la voi și în voi va fi.*

Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi... Mă veți vedea. (Ioan 14:16-19)

*Când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul adevă-
rului... Acela va mărturisi despre Mine. (Ioan 15:26)*

Iisus a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

*Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele-
le lui.*

Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească cei ce cred în El. Căci Duhul Sfânt încă nu era (dat), pentru că Iisus nu fusese încă preaslăvit. (Ioan 7:37-39)
Iisus a suflat asupra apostolilor și le-a zis: Luați Duh Sfânt. (Ioan 20:22)

Faptul că prin Mângâietorul, Duhul Adevărului și Duhul Sfânt, Domnul se referă la Sine Însuși rezultă din propriile Sale cuvinte care spun că lumea încă nu Îl cunoaște; căci oamenii nu Îl cunoșteau încă pe Domnul. Mai mult decât atât, atunci când spune că va trimite Duhul Sfânt, El adaugă:

Nu vă voi lăsa nemângâiați; voi veni la voi... și Mă veți vedea. (Ioan 14:16, 19, 26, 28)

Când Toma I-a zis: Doamne, noi nu știm unde Te duci, Iisus a zis: Eu sunt Calea și Adevărul. (Ioan 14:5, 6)

De asemenea, întrucât Duhul Adevărului sau Duhul Sfânt este același cu Domnul care este Însuși Adevărul, se mai spune:

Duhul Sfânt încă nu era (dat), pentru că Iisus nu fusese încă preaslăvit. (Ioan 7:39)

Căci după preaslăvirea Sa, sau unirea completă cu Tatăl, care s-a realizat prin patimile crucii, Domnul a fost atunci Divina Înțelepciune și Însuși Adevărul Divin, așadar Duhul Sfânt.

Motivul pentru care Domnul a suflat asupra apostolilor și a zis: Luați Duh Sfânt, este acela că orice respirație în ceruri este de la Domnul. Căci îngerii, la fel ca și oamenii, au atât respirație cât și mișcare a inimii; iar respirația lor este conformă cu primirea Înțelepciunii Divine de la Domnul, și mișcarea inimii lor, sau pulsația, este în conformitate cu primirea Divinei Iubiri de la El. Că așa stau lucrurile se va vedea la locul potrivit.

Faptul că Duhul Sfânt este Adevărul Divin ce provine de la Domnul apare clar din următoarele pasaje:

Când vă vor duce în sinagogi. ...nu vă îngrijiți... ce veți zice.

Căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce trebuie să spuneți. (Luca 12:11, 12; 21:14; Marcu 13:11)

Iehova a zis: Duhul Meu, care odihnește peste tine, și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta să nu se depărteze de gura ta. (Isaia 59:21)

Și El va bate pământul cu toiagul gurii Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege... (Isaia 11:4, 5)

Cu gura Lui El a poruncit și duhul Lui i-a adunat. (Isaia 34:16)

Cei ce I se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine în duh și în adevăr. (Ioan 4:24)

Duhul este cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și sunt viață. (Ioan 6:63)

Ioan a zis: Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine... vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16)

A boteza cu Duh Sfânt și cu Foc înseamnă a regenera prin intermediul Adevărului Divin care este în legătură cu credința și prin Binele Divin care este în legătură cu iubirea.

Când Iisus a fost botezat... cerurile s-au deschis... și El a văzut Duhul Sfânt coborându-se ca un porumbel. (Matei 3:16; Marcu 1:10; Luca 3:21, 22; Ioan 1:32, 33)

Porumbelul reprezintă purificarea și regenerarea prin intermediul Adevărului Divin.

Prin Duhul Sfânt, atunci când acesta este menționat cu privire la Domnul, se înțelege Viața Sa Divină și, deci, El Însuși, și mai ales Viața Înțelepciunii Sale, care este numită Adevărul Divin. Prin Duhul proorocilor, care mai este numit Duhul Sfânt, se înțelege Adevărul Divin ce provine de la Domnul, așa cum se arată în locurile următoare:

Duhul zice Bisericii. (Apocalipsă 2:7, 11, 29; 3:1, 6, 13, 22)

Șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. (Apocalipsă 4:5)

În mijlocul bătrânilor era un Miel... având șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. (Apocalipsă 5:6)

Făcliile de foc și ochii Domnului semnifică Adevărurile Divine, iar numărul șapte semnifică ceea ce este sfânt.

Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor. (Apocalipsă 14:13)

Duhul și mireasa zic: Vino. (Apocalipsă 22:17)

Și-au învățat inima ca diamantul, ca să nu audă Legea și cuvintele pe care Iehova... le-a trimis prin Duhul Lui, prin graiul proorocilor. (Zaharia 7:12)

Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei. (2 Regi 2:15)

Ioan a mers înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie. (Luca 1:17)

Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt.

Și ea a strigat... (Luca 1:41, 42)

Zaharia s-a umplut de Duh Sfânt și a proorocit. (Luca 1:67)

David a zis întru Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea. (Marcu 12:36)

Mărturia lui Iisus este duhul proorociei. (Apocalipsă 19:10)

Așadar, întrucât prin Duhul Sfânt se înțelege în mod specific Domnul în cele privitoare la Divina Înțelepciune și deci privitoare la Adevărul Divin, este limpede de ce se spune că Duhul Sfânt iluminează, învață și inspiră.

52. 6. Însuși Iehova, adică Domnul, a rostit Cuvântul prin intermediul Proorocilor. Citim despre prooroci faptul că aveau viziuni și că Iehova vorbea cu ei. Atunci când aveau viziuni, ei nu erau în trup, ci în duh; iar în această stare ei vedeau cele ce sunt în ceruri. Cu toate acestea, atunci când Iehova a vorbit cu ei, ei erau în trup și L-au auzit vorbind. Aceste două stări ale proorocilor trebuie diferențiate clar. În starea de viziune, ochii duhului lor erau deschiși și cei ai trupului închiși. De asemenea, atunci ei simțeau că sunt purtați dintr-un loc în altul, deși trupul rămânea în același loc. În această stare au fost, pe rând, Iezechiel, Zaharia, Daniel și Ioan când a scris Apocalipsa; și de aceea despre ei se spune că aveau viziuni sau erau în duh, căci Iezechiel zice:

Atunci m-a ridicat Duhul și m-a dus în Caldeea, la cei robiți, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Astfel, vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine. (Iezechiel 11:1, 24)

Și duhul m-a ridicat, și am auzit în spatele meu un cutremur și alte lucruri.

Apoi, duhul m-a ridicat între pământ și cer și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim, unde am văzut urâciuni. (Iezechiel 8:3, 4)

El era în aceeași stare de viziune dumnezeiască sau în duh, atunci când a văzut:

Patru creaturi vii, care erau heruvimi. (Iezechiel 1 și 9);

Precum și un nou pământ și un nou templu, și un înger măsurându-le; cu privire la acestea, vezi capitolele de la 40 la 48.

În 40:2 el spune că era în această stare de viziune dumnezeiască; iar în 43:5 spune că apoi duhul l-a înălțat. Același lucru i s-a petrecut și lui Zaharia, iar el era însoțit de un înger atunci când a văzut:

Un om călare pe un cal, între mirți. (Zaharia 1:8) Patru coarne, și apoi un om cu o funie de măsurat în mână. (Zaharia 1:18; 2:1)

Un candelabru și doi măslini. (Zaharia 4:2, 3)

Un sul de carte care se înălța în zbor și o efa. (Zaharia 5:1, 6)

Și patru care ieșind dintre doi munți, și cai. (Zaharia 6:1, 2)

Daniel era în aceeași stare atunci când a văzut:

Patru fiare ieșind din mare. (Daniel 7:3)

Și lupta dintre berbec și țap. (Daniel 8:1)

În capitolul 9:21, 22 se arată că l-a văzut în vedenia sa pe arhanghelul Gabriel și că a vorbit cu acesta. Același lucru i s-a petrecut și lui Ioan atunci când a scris Apocalipsa, căci el a zis:

Am fost în duh în ziua Domnului. (Apocalipsa 1:10)

Și m-am dus, în duh, în pustie. (Apocalipsa 17:3)

Am fost dus, în duh, într-un munte mare și înalt. (Apocalipsa 21:10)

Am văzut, în vedenie, cai. (Apocalipsa 9:17)

53. Cu privire la Cuvântul Însuși, în Prooroci nu se spune însă că ei vorbeau de la Duhul Sfânt, ci că ei vorbeau de la Iehova, Iehova Savaot sau Domnul Iehova. Căci citim: Cuvântul lui Iehova a coborât asupra mea, Iehova mi-a vorbit, Astfel zice Iehova, Vorbele sau cuvântul lui Iehova. Așadar, întrucât Domnul este Iehova, așa cum s-a arătat mai sus, rezultă că întregul Cuvânt a fost spus de El.

54. Din ceea ce s-a citat până acum este limpede faptul că Iehova, care este Domnul din veci, a vorbit prin Prooroci; și că acolo unde se vorbește despre Duhul Sfânt se face referire, de fapt, la El Însuși; precum și că, în consecință, Dumnezeu este Unul, atât în Persoană cât și în Esență, și că El este Domnul.

Capitolul XI

Doctrina Crezului Athanasian este în conformitate cu Adevărul, dacă prin Trinitatea Persoanelor se înțelege Trinitatea acelei Persoane care este Domnul

55. Creștinii recunosc trei Persoane Divine și astfel trei Dumnezei, deoarece în Domnul există o Triplă Natură, dintre care una este numită Tatăl, alți Fiul și a treia Duhul Sfânt. Despre această Triplă Natură se vorbește în Cuvânt folosind nume distincte. Mai mult decât atât, Cuvântul în Litera lui este de așa natură încât face distincție între lucruri care sunt unite, ca și cum nu ar fi astfel. De aceea, el Îl numește pe Iehova care este Domnul din veci - uneori Iehova Savaot, uneori Dumnezeu și alteori Domnul; de asemenea, Creatorul, Mântuitorul, Răscumpărătorul și Ziditorul, precum și Shaddai. De asemenea, Natura Sa Umană pe care Și-a asumat-o în lume, Cuvântul o numește Iisus, Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului; iar în Cuvântul Vechiului Testament - Dumnezeu, Sfântul al lui Israel, Unul lui Iehova, Rege, Prinț, Sfătuitor, Înger și David.

Așadar, întrucât Cuvântul în Litera sa dă nume diferite unor realități care sunt una, din această cauză creștinii, care la început erau oameni simpli și înțelegeau orice lucru după sensul literal al cuvintelor, împărțeau Divinitatea în trei Persoane. Acest lucru a fost îngăduit datorită simplității lor; cu toate acestea, credința lor era de așa natură că ei considerau că și Fiul este Necreat, Infinit, Atotputernic, Dumnezeu și Domn, egal în toate privințele cu Tatăl; și mai mult decât atât, ei nu le considerau a fi două sau trei persoane, ci Una în esență, măreție și glorie, deci în Divinitate.

Cei ce cred aceste lucruri cu simplitate, conform doctrinei, și nu se pretează la ideea că ar exista trei Dumnezei, ci consideră că cei trei reprezintă Unul, sunt instruiți după moarte de către Domnul prin intermediul îngerilor cu privire la faptul că El este acel Unul și acea Triplă Natură. Această credință este primită de toți cei ce merg în rai; căci nimeni nu poate fi primit acolo dacă admite în gândurile sale trei Dumnezei, oricât ar afirma din vârful buzelor că cei trei sunt unul singur. Căci viața întregului rai și înțelepciunea tuturor îngerilor se bazează pe recunoașterea și, deci, mărturisirea unui singur Dumnezeu, precum și pe credința că acest Dumnezeu unul este și Om, și că El este Domnul, care este în același timp Dumnezeu și Om.

De aici rezultă faptul că, dacă la început creștinii au primit doctrina privitoare la trei Persoane, aceasta s-a făcut cu permisiune Divină, dat fiind că această doctrină era însoțită de

credița că Domnul este Dumnezeu cel infinit, Atotputernicul, Iehova. Căci dacă nu ar fi primit aceasta, Biserica ar fi pierit, căci Biserica este fondată în Domnul și întrucât în El, și în nimeni altul, se fundează viața veșnică a tot ce există.

Faptul că Biserica este fondată în Domnul apare clar din simplul fapt că întregul Cuvânt de la început până la sfârșit vorbește doar despre Domnul, - așa cum s-a arătat mai sus; precum și din afirmația că trebuie să credem în El și că cei care nu cred în El nu au viață veșnică; într-adevăr, se spune că *mânia lui Dumnezeu se manifestă asupra acestora (Ioan 3:36)*.

Întrucât oricine poate înțelege singur faptul că, dacă Dumnezeu este Unul, atunci El este Unul în Persoană și în Esență, voi cita acum întregul Crez ce-și ia numele de la Athanasius, și apoi voi arăta că tot ce conține el este adevărat cu condiția să înțelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei.

56. Crezul este după cum urmează:

Cel care vrea să fie mântuit trebuie să-și păstreze Credița creștină. Dacă cineva nu-și va păstra credința deplină și întreagă, fără îndoială va pieri pentru totdeauna. Această Credița creștină este astfel: Ne închinăm Dumnezeului Unul în Trinitate și Trinității în Unitate, neconfundând Persoanele și nedivizând substanța (sau esența). Căci este o Persoană a Tatălui, o alta a Fiului și o alta a Duhului Sfânt; însă Divinitatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este una și aceeași, slava egală și măreția la fel de veșnică. Așa cum este Tatăl, la fel este Fiul și la fel este Duhul Sfânt. Tatăl este necreat, Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tată este infinit, Fiul este infinit și Duhul Sfânt este infinit. Tatăl este veșnic, Fiul este veșnic și Duhul Sfânt este veșnic; și totuși nu sunt trei ființe veșnice, ci o singură ființă veșnică; și nu sunt trei ființe infinite, nici trei ființe necreate, ci o singură ființă necreată și o singură ființă infinită. În același mod, așa cum Tatăl este Atotputernic, la fel Fiul este Atotputernic și Duhul Sfânt este Atotputernic; și totuși nu există trei Ființe Atotputernice, ci o singură Ființă Atotputernică.

Așa cum Tatăl este Dumnezeu, la fel Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu; și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Tatăl nu a fost făcut de nimeni, nici creat nici născut; Fiul provine doar din Tatăl, nici făcut nici creat, ci născut; Duhul Sfânt provine din Tatăl și din Fiul, nici făcut, nici creat, nici născut, ci purces.

Astfel, este un Tată, nu trei Tați; un Fiu, nu trei Fii; un Duh Sfânt, nu trei Duhuri Sfinte. Iar în această Trinitate nu există primul și ultimul, și nu există cel mai mare și cel mai mic; ci toate cele trei persoane sunt la fel de veșnice și întru totul egale. Deci este așa cum s-a zis mai sus, că trebuie să ne închinăm în fața Unității în Trinitate și a Trinității în Unitate (sau, că trebuie să ne închinăm în fața celor trei Persoane într-o singură Divinitate și în fața lui Dumnezeu manifestat în trei Persoane). Așadar, cel care vrea să fie mântuit trebuie să gândească astfel despre Trinitate,

Mai mult decât atât, pentru mântuire este de asemenea necesar ca el să creadă în mod corect în întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Căci adevărata credință este aceasta: să credem și să mărturisim că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu și Om; Dumnezeu, din substanța (adică esența, natura) Tatălui, născut înainte de a fi lumea; și Om din substanța (sau natura) mamei, născut în lume; Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, constând dintr-un suflet rațional și un trup omenesc, egal cu Tatăl în ceea ce privește Natura Sa Divină, și inferior Tatălui (sau mai puțin decât Tatăl) în ceea ce privește Natura Sa Umană. Deși El este Dumnezeu și Om, totuși nu sunt doi, ci un singur Hristos; unul nu prin transformarea Esenței Divine într-un trup, ci prin asumarea Naturii Umane în Dumnezeu (sau, El este unul, dar nu prin aceea că Natura Divină a fost transmutată în Natură Umană, ci prin aceea că Natura Divină și-a asumat Natura Umană). El este Unul în toate, nu prin fuziune (sau amestec) de substanță, ci prin unitate de Persoană Așa cum sufletul rațional și trupul reprezintă un om, la fel Dumnezeu și Om sunt un Hrist (El a pățimit pentru mântuirea noastră, a coborât în iad și a treia zi a înviat din morți. El S-a ridicat la cer și sălășluiește la dreap-

ta Tatălui, [Dumnezeu] Atotputernic, de unde va veni pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți; la a cărui Venire toți oamenii vor învia din nou cu trupul; și cei care au făcut binele vor intra în viața veșnică, iar cei care au făcut rău în focul veșnic.

57. Toate aspectele specifice ale acestui Crez, așa cum este el expus literal, sunt adevărate dacă înțelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei. Aceasta poate surveni dacă îl transcriem din nou, cu această Trinitate a Persoanei înlocuind-o pe cealaltă. Trinitatea Persoanei este aceasta: Natura Divină a Domnului este Tatăl, Natura Umană Fiul, iar Purcederea Divină Duhul Sfânt. Atunci când este înțeleasă această Trinitate, omul se poate gândi la Unul Dumnezeu și poate, de asemenea, rosti Unul Dumnezeu. Dacă lucrurile n-ar sta așa înseamnă că omul trebuie să se gândească la trei Dumnezei. Acest fapt a fost evident pentru Athanasius și din acest motiv el a inserat în Crezul său următoarele cuvinte:

Căci, dacă datorită verității creștine suntem obligați să recunoaștem fiecare Persoană în Sine ca fiind Dumnezeu și Domn, totuși, conform religiei catolice sau credinței creștine, nu putem spune sau numi trei Dumnezei sau trei Domni.

Ceea ce este echivalent cu aceasta: „Deși conform verității creștine este admisă recunoașterea sau conceperea a trei Dumnezei sau Domni, totuși credința creștină nu permite rostirea sau numirea a mai mult de un Dumnezeu și un Domn.” Și totuși, recunoașterea și gândirea sunt cele ce unesc omul cu Domnul și cu cerul, și nu doar cuvintele singure. În plus, nimeni nu înțelege felul în care Divinul, care este unul, poate fi împărțit în trei Persoane, fiecare dintre ele fiind Dumnezeu. Căci Divinul nu este divizibil; iar a face din trei unu prin esență sau substanță nu înlătură ideea de trei Dumnezei, ci exprimă doar ideea de unanimitate dintre ei.

58. Toate aspectele specifice ale acestui Crez, așa cum este el expus literal, sunt adevărate dacă înțelegem, în loc de o Trinitate a Persoanelor, o Trinitate a Persoanei. Aceasta poate apărea clar dacă îl transcriem din nou, după cum urmează:

Cel care vrea să fie mântuit trebuie să-și păstreze credința creștină. Această credință creștină este astfel: Ne închinăm Dumnezeului Unul în Trinitate și Trinității în Unitate, neamestecând Natura Triplă a Persoanei și nedivizând Esența. Natura Triplă a Persoanei este ceea ce se numește Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Divinitatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este una și aceeași, slava și măreția egale. Așa cum este Tatăl, la fel este Fiul și la fel este Duhul Sfânt. Tatăl este necreat, Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tată este infinit, Fiul este infinit și Duhul Sfânt este infinit; și totuși nu sunt trei ființe infinite, nici trei ființe necreate, ci o singură Ființă Necreată și o singură Ființă Infinită. În mod similar, așa cum Tatăl este Atotputernic, la fel Fiul este Atotputernic și Duhul Sfânt este Atotputernic; și totuși nu există trei Ființe Atotputernice, ci O singură Ființă Atotputernică.

Așa cum Tatăl este Dumnezeu, la fel Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu; și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Deși Tatăl este Domn, Fiul este Domn și Duhul Sfânt este Domn, totuși nu sunt trei Domni, ci un singur Domn. Căci, dacă datorită verității creștine recunoaștem o Natură Triplă într-o singură Persoană, care este Dumnezeu și Domn, atunci prin credința creștină putem spune un Dumnezeu și un Domn. Tatăl nu a fost făcut de nimeni, nici creat nici născut; Fiul provine doar din Tatăl, nici făcut nici creat, ci născut; Duhul Sfânt provine din Tatăl și din Fiul, nici făcut, nici creat, nici născut, ci purces.

Astfel, există un Tată, nu trei Tați; un Fiu, nu trei Fii; un Duh Sfânt, nu trei Duhuri Sfinte. Iar în această Trinitate nici unul nu este cel mai mare sau cel mai mic, ci toate sunt întru totul egale. Deci este așa cum s-a zis mai sus, că trebuie să ne închinăm în fața Unității în Trinitate și a Trinității în Unitate.

59. Acestea sunt spuse în Crez cu privire la Trinitate și la Unitatea lui Dumnezeu. Urmează cele legate de Asumarea Naturii Umane de către Domnul în lume, numită întruparea; iar acele aspecte specifice expuse literal în Crez sunt adevărate dacă înțelegem distincția

dintre Natura Umană provenind de la mamă, natură în care se găsea Domnul atunci când se afla în starea de umilință sau exinanție sau când pătimea din cauza ispitelor și crucii, pe de o parte, și Natura Umană provenind de la Tatăl, natură în care se găsea atunci când se afla în starea de preaslăvire sau unire, pe de altă parte. Căci Domnul și-a asumat în lume o Natură Umană concepută de Iehova, care este Domnul din veci, și născută din Fecioara Maria. Astfel, El are atât o Natură Divină cât și o Natură Umană, o Natură Divină provenind din Natura Sa Divină din veci și o Natură Umană provenind de la mama Maria, în vreme. Cu toate acestea, El a lepădat această din urmă Natură Umană și a îmbrăcat o Natură Umană care era Divină. Aceasta este numită Natura Umană Divină, la care se referă Cuvântul atunci când vorbește de Fiul lui Dumnezeu. În consecință, dacă aspectele specifice din prima parte a Crezului cu privire la întrupare sunt înțelese ca fiind legate de Natura Umană maternală în care El se găsea când era în stare de umilință, și dacă acele aspecte specifice care urmează sunt înțelese ca fiind legate de Natura Umană Divină în care se găsea când era în stare de preaslăvire - atunci toate aspectele specifice sunt în concordanță cu adevărul.

Următoarele fragmente, care se află în prima parte a Crezului, sunt legate de Natura Umană maternală în care El se găsea când era în stare de Umilință:

Iisus Hristos a fost Dumnezeu și Om, Dumnezeu din substanța Tatălui și Om din substanța mamei, născut în lume; Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, constând dintr-un suflet rațional și un trup omenesc; egal cu Tatăl în cele legate de Natura Sa Divină, dar mai puțin decât Tatăl în cele privitoare la Natura Sa Umană.

Și încă:

Această Natură Umană nu a fost transformată în Natură Divină, nici nu a fost amestecată cu ea, ci a fost lepădată, iar în locul ei a fost asumată Natura Umană Divină.

Următoarele pasaje, care vin după aceea în Crez, sunt legate de Natura Umană Divină în care El se găsea când era în stare de preaslăvire:

Deși Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu și Om, totuși nu sunt doi, ci un singur Hristos; cu adevărat, El este într-unul, căci El este o singură Persoană; căci așa cum sufletul și trupul alcătuiesc un singur om, la fel Dumnezeu și Om sunt un singur Hristos.

60. În Domnul, Dumnezeu și Om sunt, conform Crezului, nu două ci o singură Persoană, și sunt într-unul așa cum sufletul și trupul sunt una. Acest fapt apare cu claritate din multe lucruri pe care le-a zis Însuși Domnul; de exemplu, că Tatăl și El sunt una; că toate cele ale Tatălui sunt ale Sale și toate ale Sale sunt ale Tatălui; că El este în Tatăl și Tatăl în El; că toate lucrurile sunt date în mâna Lui; că El are toată puterea; că El este Dumnezeul cerului și pământului; că cel care crede în El are viață veșnică. Mai departe, se zice că atât Natura Divină cât și Natura Umană s-au ridicat la cer și că El stă cu amândouă la dreapta Tatălui; ceea ce înseamnă că El este Atotputernic. Există mult mai multe pasaje din Cuvânt citate mai sus din abundență, privitoare la Natura Sa Umană Divină, și toate certifică faptul că Dumnezeu este Unul atât în Persoană cât și în Esență, iar în El se află Trinitatea, și că Domnul este acest Dumnezeu.

61. Aceste adevăruri cu privire la Domnul sunt revelate acum pentru prima oară, pentru că s-a prezis în Apocalipsa 21 și 22 că după sfârșitul primei Biserici [Domnul va institui o nouă Biserică](#), în care această doctrină va deține întâietatea. La această Biserică se referă ceea ce este numit acolo Noul Ierusalim, în care nu pot intra decât cei care Îl recunosc numai pe Domnul ca fiind Dumnezeul cerului și al pământului. Mai mult decât atât, sunt îndreptățit să afirm că raiul universal Îl recunoaște numai pe Domnul și că cel care nu Îl recunoaște nu este primit în rai: căci raiul provine din Domnul. Chiar această recunoaștere ce provine din iubire și credință face ca cei din rai să fie într-unul Domnul și Domnul într-unul ei, așa cum Însuși Domnul învață în Ioan:

În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl, și voi în Mine, și Eu în voi. (Ioan 14:20)

Rămâneți în Mine și Eu în voi...

Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.

Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară... (Ioan 15:4, 5, 6; 17:22, 23)

Aceasta nu s-a văzut din Cuvântul dinainte, căci dacă s-ar fi văzut, nu s-ar fi primit. Căci [Judecata de Apoi](#) nu fusese încă săvârșită; și înainte de aceasta, puterea iadului prevala asupra puterii raiului. Acum omul este la mijloc, între rai și iad; și astfel, dacă această doctrină privitoare la Domnul ar fi fost văzută înainte, atunci diavolul, adică iadul, ar fi scos-o din inimile oamenilor și, mai mult, ar fi profanat-o. Această putere a iadului a fost complet anihilată de către Judecata de Apoi, care este acum în curs de desfășurare. După această Judecată, adică *acum*, orice om care dorește poate deveni iluminat și poate atinge înțelepciunea.

Cu privire la acest subiect, vezi lucrarea despre Raiul și Iadul nr. 589-596 și nr. 597-603, precum și micul tratat despre [Judecata de Apoi](#), nr. 65-72 și nr. 73, 74.

Capitolul XII

În Apocalipsa, prin Noul Ierusalim se înțelege o Nouă Biserică

62. În Apocalipsa, după ce este descrisă starea Bisericii Creștine așa cum va fi la sfârșitul ei și cum este acum; și după ce au fost aruncați în iad cei din acea Biserică la care se referă prin expresia prooroc mincinos; așadar, după ce a fost săvârșită Judecata de Apoi, se zice:

Am văzut cer nou fi pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut...

Apoi eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu...

Și am auzit din cer un glas puternic, zicând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu va fi cu ei.

Și cel ce ședea pe tron a zis: Iată, eu înnoiesc toate lucrurile. Și a zis El către mine: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. (Apocalipsa 21:1-3, 5)

Noul cer și noul pământ pe care le-a văzut Ioan, după ce trecuseră primul cer și primul pământ, nu se referă la un nou cer cu stele și atmosferă, așa cum apare în fața ochilor omenesți, nici la un nou pământ pe care să locuiască oamenii, ci se referă la o reînnoire a Bisericii atât în lumea spirituală cât și în lumea naturală.

Întrucât o reînnoire a Bisericii atât în lumea spirituală cât și în lumea naturală a fost realizată de Domnul atunci când El era în lume, în Prooroci (Isaia 65:17; 66:22; și alte locuri) se face o previziune similară, și anume aceea că [vor apărea un nou cer și un nou pământ](#). Astfel, această previziune nu se poate referi la un cer vizibil în fața ochilor și la un pământ locuibil de oameni. Prin lumea spirituală se înțelege lumea unde trăiesc îngeri și duhuri, iar prin lumea naturală se înțelege lumea în care trăiesc oamenii. Faptul că în ultima vreme s-a realizat o reînnoire a Bisericii în lumea spirituală și că se va realiza o reînnoire a Bisericii în lumea naturală a fost arătat pe scurt în tratatul **Judecata de Apoi** și se va arăta mai complet în **Continuarea** la această lucrare.

63. Prin cetatea sfântă, [Noul] Ierusalim, se înțelege [această nouă Biserică](#) în cele privitoare la doctrină. De aceea, ea a fost văzută coborând de la Dumnezeu din cer, pentru că doctrina adevărului pur provine doar de la Domnul prin cer. Întrucât prin cetate, Noul Ierusalim, se înțelege Biserica în cele privitoare la doctrină, se zice:

Gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei. (Apocalipsa 21: 2)

Și, mai departe:

A venit la mine unul din cei șapte îngeri... și a grăit către mine, zicând: Vino să-ți arăt pe mireasa, soția Mielului.

Și m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare și înalt, și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. (Apocalipsa 21:9, 10)

Este binecunoscut că prin mireasă sau soție se înțelege Biserica atunci când Domnul este desemnat cu cuvintele Mire și Soț. Biserica este precum o mireasă atunci când aspiră să îl primească pe Domnul și precum o soție atunci când L-a primit. Este evident că aici, prin soț se înțelege Domnul, căci se spune mireasa, [soția Mielului](#).

64. În Cuvânt, prin Ierusalim se înțelege Biserica în cele referitoare la doctrină, deoarece la Ierusalim, în ținutul Canaan, și nu în alt loc, se aflau Templul și Altarul și se făceau jertfele și, în consecință, acolo se făcea chiar adorarea Divină. Astfel, acolo erau trei sărbători în fiecare an, și toți oamenii de parte bărbătească din întreg ținutul trebuiau să participe la ele. Din această cauză, prin Ierusalim se înțelege Biserica în cele referitoare la adorare și, deci, la doctrină; căci adorarea sau închinarea este prescrisă în doctrină și realizată conform ei. Un alt motiv este acela că Domnul a fost în Ierusalim și a propovăduit în Templul Său, iar ulterior Și-a preaslăvit Natura Umană acolo. Mai mult decât atât, în Cuvânt în sensul său spiritual prin cetate se înțelege doctrina și, deci, prin cetatea sfântă se înțelege doctrina Adevărului Divin provenind de la Domnul.*⁶

Faptul că prin Ierusalim se înțelege Biserica în cele referitoare la doctrină apare evident și din alte pasaje din Cuvânt, cum ar fi următoarele:

În Isaia:

Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieși ca lumina și mântuirea lui nu va arde ca o flacără.

Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta și toți regii slava ta și te vor chema pe tine [cu nume nou](#), pe care îl va rosti gura lui Iehova.

Tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului și ca o diademă regală în mâna Dumnezeului tău...

...că Iehova a binevoit întru tine și pământul tău va avea un soț.

Iată, mântuirea ta vine; iată, El vine împreună cu plata Lui...

Și ei se vor chema: [«Popor sfânt, răscumpărați ai lui Iehova»](#); și ție ți se va zice: «Cetatea căutată, Cetatea nepărăsită». (Isaia 62:1-4, 11,12)

În tot acest capitol se vorbește despre Venirea Domnului și despre noua Biserică care va fi instituită de El. Prin Ierusalim, care va fi chemat cu un nou nume rostit de gura lui Iehova, se înțelege aici această nouă Biserică; și aceasta va fi o coroană de slavă în mâna lui Iehova, întru care Iehova va binevoi și care va fi numită cetatea căutată, nepărăsită. Aceste lucruri nu pot face referire la Ierusalimul în care trăiau evreii când a venit Domnul în lume, căci acesta avea caracteristici contrarii în toate privințele și ar fi trebuit să fie numit mai degrabă Sodoma, așa cum se face în Apocalipsa 11:8; Isaia 3:9; Ieremia 23:14; Iezechiel 16:46, 48.

Iată, voi crea un nou cer și un nou pământ. Nimeni nu-și va mai aduce aminte de cele dinainte.

Bucurați-vă și vă veseliți de ceea ce Eu voi face, căci iată întemeiez Ierusalimul pentru bucurie și poporul lui pentru desfătare.

Și Mă voi bucura de Ierusalim și Mă voi veseli de poporul Meu.

⁶ În Cuvânt, prin cetate se înțelege doctrina Bisericii și a religiei. Aceasta se poate vedea în **Arcana Caelestia**, nr. 402, 2541, 2943, 3216, 4492, 4493. Poarta cetății semnifică doctrina prin care se face intrarea în Biserică, nr. 2943, 4477, 4478. De aceea, bătrânii ședeau în poarta cetății și judecau, *ibid*. A ieși pe poartă înseamnă a renunța la doctrină, nr. 4492, 4493. Cetățile și palatele sunt reprezentate în cer atunci când îngerii discută despre elemente doctrinale, nr. 3216.

Atunci, lupul va paște la un loc cu mielul... Nimic rău și vătămător nu va fi în muntele Meu cel sfânt. (Isaia 65:17-19, 25)

În acest capitol se vorbește tot despre Venirea Domnului și a Bisericii ce va fi instituită de El și care nu a fost fondată cu cei care locuiau în Ierusalim, ci cu cei care erau în afara acestuia. De aceea, la această Biserică se face referire prin Ierusalimul care va fi o bucurie pentru Domnul și al cărui popor Îl va bucura pe Domnul, unde lupul și mielul vor paște împreună și unde oamenii nu vor face nici un rău. În acest capitol, ca și în Apocalipsa, se spune că Domnul va crea un nou cer și un nou pământ, ceea ce înseamnă aceleași lucruri arătate anterior, și că El va crea Ierusalimul.

Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane, înveșmântează-te în haine de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Că nu va mai intra în tine cel netăiat împrejur și cel necurat.

Scutură-te de pulbere, scoală-te și așează-te, Ierusalime.

Poporul va cunoaște numele Meu... în ziua aceea: Eu sunt Cel care grăiește: Iată-Mă!

Iehova mângâie pe poporul său și răscumpără Ierusalimul. (Isaia 52:1, 2, 6, 9)

În acest capitol se vorbește tot despre Venirea Domnului și despre Biserica ce va fi întemeiată de El. Astfel, prin Ierusalim, în care nu va mai intra nimeni netăiat împrejur și necurat și pe care Domnul îl răscumpără, se înțelege Biserica; iar prin Ierusalim, cetatea sfântă - Biserica în cele privitoare la doctrina provenind de la Domnul.

Bucură-te, fiica Sionului; veselește-te... din toată inima, fiică a Ierusalimului!

Împăratul lui Israel... este în mijlocul tău; tu nu te vei mai teme de nici o nenorocire...

Iehova, Dumnezeuul tău, se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui și va cânta de bucurie pentru tine.

Vă voi face de laudă și cu nume la toate topoarele pământului. (Sofonie 3:14, 15,17, 20)

Și aici, subiectul este Domnul și Biserica provenind de la El, de care se va bucura foarte Regele Israelului, care este Domnul, și va exulta în cântări, în a cărei iubire El se va odihni și pe care o va face de laudă și cu nume la toate topoarele pământului.

Să știi dar și să înțelegi că de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Mesia Domnul, vor fi șapte săptămâni. (Daniel 9:25)

Este evident că aici prin Ierusalim se înțelege Biserica, pentru că aceasta a fost restabilită și zidită de către Domnul, iar nu Ierusalimul cel locuit de evrei. Prin Ierusalim se înțelege Biserica provenind de la Domnul și în următoarele pasaje:

Așa grăiește Iehova: Mă voi întoarce la Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și Ierusalimul se va chema Cetatea adevărului, iar muntele lui Iehova Savaot - munte sfânt. (Zaharia 8:3, 20-23)

Atunci veți cunoaște că Eu sunt Iehova, Dumnezeuul vostru, care sălășluiește în Sion, în muntele cel sfânt al Meu; atunci Ierusalimul va fi altarul Meu...

Și în vremea aceea, din munți va curge must, văile vor fi pline de lapte...

Și Ierusalimul va fi locuit din neam în neam. (Ioil 3:17, 18, 20)

În ziua aceea se va arăta Mlădița lui Iehova în podoabă și în slavă... Rămășița Sionului și cei ce vor fi scăpat cu viață din Ierusalim se vor chema sfinți și oricine va fi înscris să trăiască în Ierusalim, (Isaia 4:2, 3)

În zilele cele de apoi, muntele templului lui Iehova se va înălța peste vârful munților...

Căci din Sion va ieși legea și Cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim...

La tine se va întoarce stăpânirea de odinioară, împărăția fiicei Ierusalimului. (Mihea 4:1, 2, 8)

În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul lui Iehova și toate popoarele se vor aduna acolo pentru numele lui Iehova, la Ierusalim, și nu se vor mai purta după îndărătnicia inimii lor celei rele. (Ieremia 3:17)

Privește Sionul, cetatea sărbătorilor noastre; ochii tăi să vadă Ierusalimul, loc de liniște, cort bine înfipt, ai cărui țărugi nu se pot scoate, ale cărui frânghii nu se pot desface. (Isaia 33:20)

În aceste locuri, prin Ierusalim se înțelege Biserica ce trebuia instituită și care a fost întemeiată de către Domnul, și nu Ierusalimul din ținutul Canaan, unde locuiau evreii. Aceasta se poate înțelege din acele pasaje din Cuvânt unde se spune despre acesta din urmă că a fost complet ruinat și că va fi distrus.

65. În Apocalipsa se spune: [*Am văzut*] un nou cer și un nou pământ; și apoi: *Eu reînnoiesc toate lucrurile.* Prin aceste cuvinte nu se înțelege nimic altceva decât faptul că, în Biserica ce va fi acum instituită de către Domnul, va exista o nouă doctrină care nu era în vechea Biserică. [Această doctrină](#) nu a fost oferită acelei Biserici pentru că, dacă ar fi fost dată, n-ar fi fost primită; căci Judecata de Apoi nu fusese încă îndeplinită și înainte de ea puterea iadului prevala asupra puterii raiului. Astfel, dacă ar fi fost dată chiar din gura Domnului, ea nu ar fi rămas în inimile oamenilor; și ea nu va rămâne nici în inimile celor de astăzi, decât ale celor care se apropie numai de Domnul și Îl recunosc în calitate de Dumnezeu al cerului și al pământului.

Chiar această doctrină a fost într-adevăr oferită anterior în Cuvânt, dar întrucât Biserica, la scurt timp după instituirea ei, s-a transformat în Babilon*⁷, și după aceea, o dată cu venirea altora, în Philistia*⁸, acea doctrină n-a putut fi sesizată în Cuvânt; căci Biserica înțelege Cuvântul doar prin prisma principiilor proprii sale forme de religie și a doctrinei aparținând acelei religii.

⁷ Babilon semnifică Biserica cea deformată de orgoliu și de tentațiile lumii.

⁸ Philistia semnifică Biserica cea deformată de doctrina credinței separată de milostenie.